JODI LYNN ANDERSON

ŞEFTALİ KOKAN BİR AŞK

MARTI

"Parmak ısırtacak güzellikte bir serüven..."

Murphy, New York'a gitmeyi seçtiğinde ilk aşkını geride bırakmak zorunda kalmıştır. Şimdiyse yapacağı bir tatille, sırtını döndüğü adamla tekrar yüzleşecektir.

Leeda, eve dönüş yolculuğunun sorunsuz geçmesini umarken, sürpriz bir miras meselesinin omuzlarına ağır sorumluluklar yükleyeceğinden habersizdir.

Birdie ise kalbinin sesini dinleyerek gittiği Meksika'dan kırık bir kalple eve döner. Onun için de artık hayatın acı yönlerini keşfetme vakti gelmiştir.

Bu üç genç kadın, kıpır kıpır bir yaz için yeniden meyve bahçesinde bir araya gelir.

ISBN 978-625-448-553-4
MARTI
/martiyayinlari
9 786254 485534
internetten sipariş: kitapsepeti.com

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

JODI LYNN ANDERSON

ŞEFTALİ KOKAN BİR AŞK

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şeftali Kokan Bir Aşk
Özgün Adı: Love and Peaches
Jodi Lynn Anderson

Editör	: Duygu Pınar
Çeviri	: İnci Doğan
Son Okuma	: Zerrin Özalp Tarhan
Sayfa Tasarım	: Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım	: Gülşah Alçın

Tür	: Romantik
Kitap No	: 940

Baskı: Nisan 2021
ISBN: 978-625-448-553-4
Yayınevi Sertifika No: 12330

©Jodi Lynn Anderson
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları ajans tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

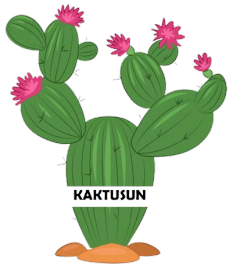
Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı
Alfabe Basın Yayın San. Tic. Ltd. Şti.
İkitelli OSGB Mah.
Enkoop 1. Sok. No: 1B /-1
Başakşehir / İstanbul
Tel: 0212 485 21 25
Sertifika No: 46012

BELONGS TO KANTEK TEAM

JODI LYNN ANDERSON

ŞEFTALİ KOKAN BİR AŞK

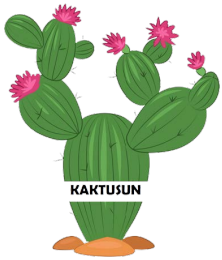

Çeviren: İnci Doğan

MARTI

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Başlarken

Georgia Bridgewater'daki Darlington Meyve Bahçesi birçok aşk macerasına sahne olmuştu.

Bazıları, Poopie Pedraza ve Walter Darlington'ın filizlenen aşkı ya da Murphy McGowen ve Rex Taggart'ın inişli çıkışlı aşk hikâyesi gibi gün gibi ortadayken bazıları da ağaçların gölgesi altında gizlenen hiçbir zaman ortaya çıkmamış sırlardı.

Fakat bunların bile izleri kalmıştı.

Bir kutu mektup, yok olmaya mahkûm edilerek Primrose Köşkü'nün üst katındaki bir dolaba tıkıştırılmıştı. Anthill Acres Karavan Parkı, No: 504'e on sekiz yaşında bir kızın geçmişine ait bir mektup geldi. Küçük pırlantaları olan bir yüzük neredeyse elli yıldır saklandığı yerden çıkıp bir sarı zarfın içine girmişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Poopie Pedraza size, böyle işlerin hayaletini kışkırtan bir şey olduğunu söylemiştir. Poopie her türlü hayalete inanırdı. Orada yetişen şeftalilerin hayaletleri, ölü fındık ağaçlarının hayaletleri, gölde uzun yürüyüşlerin ve yüzmenin hayaletleri gibi... Onu dinleyen herkese kayıp ruhlara inandığından da bahsederdi; çünkü o da onlardan biriydi.

Baharın sonlarına doğru ürkmüş küçük bir Chihuahua cinsi köpek Bridgewater'ın beş mil uzağında yol kenarına bırakılmıştı. Yargıç Miller Abbott, kasabanın yargıcı, karısını kaybetmişti ve kalbini eskisi gibi nasıl dolduracağını merak ediyordu. Meksikalı bir çocuk sırt çantasına küçük bir kutu tıkmıştı ve umutluydu.

Çok uzaklarda, New York'ta ve Meksiko kentinde, Birdie, Leeda ve Murphy ise hayaletin onları eve çağırdığından habersizdiler.

BELONGS TO KANTOS TEAM

Bir

Columbia Üniversitesi'nin çimli bahçesi yemyeşildi, Leeda Cawley-Smith, erkek arkadaşıyla birlikte çimlere uzanmış, güneş koruyucu sürdüğü teninin güneşte kalmasına aldırmıyordu. T şeklindeydiler, kafası erkek arkadaşının karnında ona dik açı oluşturacak bir şekilde yatıyordu, büyük siyah gözlükleri de gözlerini koruyordu. Erkek arkadaşı dizlerini bükmüştü ve yaz kurslarının yazılı olduğu katalog yüzünü örtüyordu. Arada sırada birileri başlarında durup selam veriyordu, sanki halk tarafından ziyaret edilen güzel, mükemmel ve güneşle aydınlanan Jackie ve John F. Kennedy'ydiler.

"Önümüzdeki iki hafta sensiz ne yapacağım bilmiyorum," dedi Eric Woodard, parmaklarını onun hafif kıvırcık saç-

BELONGSTO KİTAPSTEAM

ları arasında gezdirirken. Leeda yüzüstü döndü ve dirseklerinden destek alarak doğrulup ona baktı. Kafasındaki kataloğun arasından o da ona bakıyordu, koyu sarı saçları yerde yatmaktan karmakarışık olmuştu. "Çoraplarımı kim eşleştirecek?"

Leeda gülümsedi. Eric'in annesinin gönderdiği kaşmir çorapları eşleştirmek onda takıntı hâline gelmişti. Herhangi bir yerde asılı olan bir şeyi alıp katlamaktan da hoşlanırdı. Leeda görselliğe önem verirdi. Gözünün önünde olan her şeyin düzenli olmasını isterdi.

"Peşindeki kızlar, benim gittiğimi ve senin yeni bir kız arkadaş bulabileceğini anlayıncaya kadar dönmüş olacağım," dedi Leeda. Eric gözlerini devirdi. Ama Leeda, onun gözü önünde bile sürekli ona asılan kızlar hakkında Eric'e takılmaktan hoşlanırdı.

Leeda evine Georgia, Bridgewater'a iki haftalığına gitmek için gelecek cumartesi yola çıkacaktı. Gitmek konusunda biraz kafası karışıktı. Koskoca bir yılın ardından tekrar görmekten heyecan duyduğu şeyler vardı. Ama kurtulmuş olduğuna sevindiği şeyler de vardı. Çok salakçaydı fakat en zoru da Eric olmadan geçecek iki haftaydı.

Okulun ilk haftası otobüste tanışmışlardı. Eric, Leeda'nın adını, otobüsten hızlıca inmeden hemen önce öğrenmişti. Sonra da tam olarak kim olduğunu öğrenmek için kolejin dekanlığını arayıp bir hikâye uydurmuştu. Okulda ikinci salı günü ekonomi dersinden sonra Eric, kapıda göründüğü zaman Leeda ona temkinli yaklaşmıştı. Ama Eric eğer kafasına bir kere bir şey koyduysa onun peşini bırakmayacağına onu

BELONGS TO KANTUS TEAM

inandırmıştı. Yalan söylemiyordu. Hatta beşinci sınıftan beri ne olmak istediğini bile biliyordu; bir cerrah olacaktı.

Bu akşam da her zaman olduğu gibi Leeda'yı onunla birlikte ders çalıştırabilirdi. Leeda'nın neredeyse mükemmel bir ortalamaya sahip olmasının sebebinin kendisi olduğunu söyleyip onunla dalga geçmekten hoşlanıyordu. Tabii ki ikisi de bunun gerçek olmadığını biliyordu. Leeda, B almayı sevmezdi. Çünkü B'ler not döküm belgesini karışık, düzensiz gösteriyordu.

Yine de Eric'in onun okul hayatında şekillendirdiği şeyler vardı. Herkesi tanıyordu. Her zaman bir yerlere davet ediliyordu. Yüzücülerin suya daldığı gibi o da insanların arasına dalıyordu ve her zaman da seviliyordu. Onu ve çevresindekileri, Columbia'daki arkadaşlarının arasına sokmak Leeda için çok kolay olmuştu. Bu açıdan bakıldığında Leeda, o olmadan nasıl olurdu bilmiyordu. Leeda da genellikle oldukça sevilen biriydi ama yakın ilişkiler kurmak konusunda pek iyi sayılmazdı. Fazla kendi hâlindeydi.

Eğer beyaz şövalye diye bir şey varsa onunkisi Eric olmalıydı. Eric onun yanındayken Leeda'ya hiçbir şeyden endişelenmesine gerek yokmuş gibi geliyordu. Bu onun açıklayamadığı bir şeydi. Eric, her şeyle başa çıkabilecek türden biriydi. Bir ihtiyacı olduğunda Eric'in ona getireceğini biliyordu. Bu da hayatı Leeda için bir ipek kadar pürüzsüz yapıyordu.

"Bütün Güneyli erkeklerin gözdesi olacaksın," dedi Eric, bir yandan ona sırıtıyordu ama çok az da olsa endişesi yüzünden anlaşılıyordu.

BELONGS TO KANITS TEAM

Leeda gözlerini devirdi. "Evet, benim traktör süren ve Bud Light* içen erkeklere karşı zaafım olduğunu bilirsin," dedi. Bunu duysaydı Murphy McGowen, onun çok züppe olduğunu söylerdi. Ama Eric o şekilde anlamış görünmüyordu.

Eric, programların yazılı olduğu kitabı alıp ona gösterdi. "İşte, bizi kayıt ettirdiğim ders bu."

Leeda adını okudu: *İtalyan Rönesans Sanatı. "Kulağa hoş geliyor."* Bu, Eric'in onu katılmaya ikna ettiği yaz kursuydu. Yazın geri kalanında birlikte sokak kafelerinde oturup film izleyip ve şehrin bütün imkânlarından yararlanmayı planlamışlardı.

Leeda bazen Georgia'lı bir kız olarak geçirdiği hayatının toz olup gittiğini hissediyordu; yerine sürekli önemli meseleler hakkında konuşulan ve sayısız yapılacak şey olan New York hayatını koymuştu. Bunların hepsi onun en çılgın isteklerini bile bastırıyordu. Cumaları, o ve Murphy'nin araya kim girmeye çalışırsa çalışsın değişmez görüşme günleriydi. Cuma öğleden sonrasıyla akşamı kesinlikle onlarındı; vapura biner, Fifth Avenue'da yürüyüp vitrinlere bakar, buz patenine gider, Central Park'ta çimlere yatar, büfeden falafel ile East Village'tan krep alıp yemek boyunca oturduktan sonra yol boyunca yürürken sütlaç yerlerdi ama bazense sadece yurtta odalarında oturup birlikte Birdie'ye eğlenceli, karmakarışık e-postalar yollardılar.

Kaşlarını düşünceli bir şekilde çatmış halde, "Eve gittiğinde yapacağın ilk şey ne?" diye sordu Eric, ela gözlerini kısıp yan yan Leeda'nın gölgesine bakıyordu. Eric'in yüzü

** Ünlü bir Amerikan bira markası. (ed.notu.)*

BELONGS TO KANTUS TEAM

pürüzsüz ve aydınlıktı, hemen hoşlanılacak türdendi. Hatta özellikleri bile sade ve saftı.

Leeda'nın aklına hemen neredeyse unuttuğu şeftali kokuları ve Darlington Meyve Bahçesi geldi. Birden orayı görmek için inanılmaz bir istek duydu, sanki bir çocuğun Disney World'e gittiğini hayal ettiği gibi bir heyecan, sanki olağanüstü ve uzak bir şey gibi... Ancak iki gün içinde çok uzakmış gibi gelen New York, gerçek olan ise meyve bahçesi olacak; diye düşündü. Hoş aynı zamanda garip, sessiz ve gölgelerle dolu dünyanın bir ucunda saklanmış gibi hissettiren meyve bahçesinde. Ama yine de heyecanını Eric'e nasıl anlatacağını bilemiyordu. Eric daha çok gerçeklerin ve sayıların insanıydı. "Cumartesi günü anneannem Eugenie'nin vasiyetini okuyacaklar. O yüzden sanırım orada olacağım."

Eric şaşırmış görünüyordu. "Uzun zaman önce... ölmemiş miydi?"

"Evet, geçen bahar. Vasiyeti yazın okunacaktı ama hepimizin orada olması gerekiyordu ve Danay ile ben başka yerdeydik." Leeda, Noel'i kız kardeşi Danay, onun kocası ve ailesiyle Wyoming Jackson Hole'da kayak yaparak ve tatil boyunca birbirlerine iyi davranarak geçirmişti.

Leeda, çimlerin karşısında yürüyen kızları izledi, arkalarında yüksek matematik dersi aldığı kırmızı tuğlalı bina görünüyordu.

"Sana ilginç bir şeylerin miras kaldığını düşünüyor musun?" diye sordu Eric. "Tıp fakültesinde beni desteklemene ihtiyacım olabilir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Leeda gülümsedi. İkisi de –birinci olmasa da– onun dereceyle mezun olacağını ve burs alacağını biliyordu. Aslında ailesinin durumu oldukça iyiydi ve bursa ihtiyacı yoktu. "Anneannem oldukça zengin; ama Murphy, eğer anneannem bana bir şey bırakırsa da onun dantelli örtüler olacağını söylüyor ya da belki bardak altlıkları... Tam bir A modeli," diye espri yaptı. "Bardaklarımı onların üstüne koymamı isterdi."

"Armut dibine düşermiş zaten."

Leeda kızgın kızgın başını salladı. "Ah hayır. Ben anneannem gibi değilim."

"Anneannen savunmaya geçer miydi?" diye takıldı, dirsekleri üstünde doğrulup Leeda'nın saçıyla oynarken sonra da ona doğru uzanıp kulağının yanından öptü.

"Açıkçası," dedi Leeda, aklı soruda kalmıştı, "Anneannem, büyük halamla bir kere yumruk yumruğa kavgaya girmiş, çünkü anneanneme elyazısının erkek çocuklarınki gibi olduğunu söylemiş."

"Ha!" Eric oldukça ilgilenmiş görünüyordu. "Vahşi biriymiş."

Leeda, anneannesinin minyon tipini, sıkı beyaz kıvırcık saçlarını, dev pazar günü şapkasını düşündü. "Belki de daha gençken, ben tanıdığım zaman gördüğüm en inatçı kişiydi. Ayrıca gerçekten en tutucu olandı." Leeda, doğrudan Eric'in yüzüne döndü. "Ronald Reagon'a hayranlık mektupları yazardı."

Eric, elini Leeda'nın çenesine götürdü, bir kere gülümsedi. "O da senin gibi tatlı mıydı?"

Leeda omuz silkti. Anneannesini tanıdığında ona, ceviz gibi sert görünmüştü.

"Kim bilir, belki de hiç beklemediğin bir şey miras kalmıştır," dedi Eric. Leeda'nın getirdiği defteri çantasından çıkartıp sınavına çalışabilsin diye ona verdi.

Leeda acaba beklemediği şeyin ne olabileceğini merak etti. Belki de tahmin ettiğinden daha fazla para kalırdı ya da daha az. Belki de tamamen görmezden gelinirdi. Büyük para karşılığında "Blue Hawaii"ye gömülen ve midilli atlar için barınak sahibi Anneanne Eugenie'yi asla tam olarak tanıyamazdın.

Tutucu olmasının yanında, anneannesinin sahip olduğu bir özellik daha varsa o da çelişkiydi. Bu da sürprizlerle dolu anlamına geliyordu.

Eric içini çekti. "Kitaplara dönme zamanı." Leeda'nın kitabının rastgele bir sayfasını onun için açtı, sayfanın arasına bir şeftali çiçeği koyulmuş ve unutulmuştu. Çiçek sayfadan kayıp çimlere düştü.

"Bu da ne?" dedi Eric dalgın dalgın çantasından kendi kitabını çıkartırken.

Leeda çiçeğe baktı, kuru, kâğıt gibi olmuş yapraklarına dokunup gülümsedi. "Sadece bir çiçek," dedi. "Önemli bir şey değil."

Çiçeği kenara sürükleyip çimlerin üzerinde bıraktı.

BELONGS TO KANTOS TEAM

İki

Her zaman ki gibi Birdie bir kitaba dalmıştı.

Meksika'nın Ulusal Bağımsız Üniversitesi'nde okumak için Meksiko'ya geldiğinden beri gezi kitaplarına bağımlı hâle gelmişti. Ama belirli bir amacı yoktu. Kitaplarda yazan yerlere gitmeyi düşünmüyordu. Değişik yerlerin fotoğraflarının olduğu sayfalara bakmak ona bir oyun gibi geliyordu; sanki moda dergilerine bakıp çok parası olsa hangi kıyafetleri alırdı diye hayal etmek gibi bir şey.

Efsanelere hayran, parlak parlak giyinen evlerinin aşçı ve onun bakıcı annesi olan Poopie Pedraza'nın yanında büyüdüğünden Birdie her şeyde bir sihir görmeyi başarıyordu. Mantıken ve gerçek olarak bildiklerine rağmen diğer ülkelerde insanların henüz keşfetmediği bir sürü şeyin olduğu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

eski bir harita gibi, bir kaç yüz yıl öncesinde yaşadıklarını hayal ediyordu. İşte, ejderhaların olduğu yerler. Çünkü Birdie hikâyelerle büyümüştü. Çok uzak ülkeleri kendi düşünceleriyle renklendirerek büyümüştü. Sadece Meksiko onların gerçekliğini ölçmüştü. Aslına bakılırsa, orası başka bir gezegene aitmiş gibiydi. Sanki Meksika'dayken başka bir güneş doğuyormuş gibi hissediyordu. Birdie, yurtdışında olduğu bu bir yıl boyunca hiç olmadığı kadar heyecanlanmış ve büyülenmişti; hatta o zamana kadar hiç bu kadar hareketli ya da cesur olamamıştı. Artık bunları da evine giderken yanına alabilirdi.

Birdie okuluna Florida'da devam etmeyi planlıyordu. O ve buraya kadar peşinden geldiği Enrico'yla yazı mümkün olduğunca birlikte geçirebilirlerdi. Sonra da Amerika'ya gerçek hayata geri dönüp hep istediği ziraat diplomasını alabilirdi. O ve Enrico uzak mesafede de ilişkilerini yürütebilirlerdi. Okul bittikten sonra da Birdie evine dönüp hakkı olan ailesinin şeftali bahçesinin yönetimine başlayabilirdi. Birdie, günün birinde eski moda World Book Ansiklopedileri serisini oturma odasındaki kitaplığa dizip ailesinin neredeyse antik çiftlik evini Tahiti, Çin ve Mozambik'in renkli posterleriyle döşemeyi düşünüyordu. Çünkü onun o ülkelere asla gitmeyecek olması, onların varlığını unutması demek değildi.

Üzüldüğü tek şey yazın sonunda Enrico'ya veda edecek olmasıydı. Ayrıca evde geçireceği güzel yaz günlerini de özleyecekti.

Gıt gıt gıdak.

Semiz ve uykudan biraz dağılmış beyaz tüyleriyle bir

BELONGS TO KANTUS TEAM

tavuk, Birdie'nin ayakkabı bağcıklarını didikleyip onu rahatsız ediyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, Pollito'yu kucağına alıp başından öptü. Birdie, tavuğunu öpmekten çıkan dudak mantarları için ikinci kez doktordan merhem almıştı. Annesi telefonda ona kızmıştı ama Birdie, onu öpmeden duramıyordu.

Meksiko'ya ilk geldiğinde sahip olduğu Pollito'yu (okunuşu Poyito) gizlice kaçırmak kolay olmuştu. Enrico onu aşçıbaşından kurtarmış Birdie'nin kampüsün dışındaki stüdyo dairesine getirmişti. Birdie'nin tavuk için pek yeterli yeri olmasada beş katlı bir binanın en üst katındaki evi sessiz ve sadece ona aitti. Evinde, küçük yatak odası "alanı", akordeon kapısı olan ufak bir mutfağı, beyaz taş döşemeleri ve gri renkli büyük bir deri koltuğu vardı.

Bunlar Birdie'nin yatak odasının dağınık olmasını engellemiyordu; gerçi bu onun sevdiği bir dağınıklıktı. Pencere kenarında bir sıra ahşap santo* diziliydi. Onların üstünden Los Insurgentes Bulvarını ve ilerisindeki Meksiko evlerinin çatılarını görebiliyordu. Kelebek kulaklı spanyel cinsi köpekleri Majestic ve Honey Babe'nin kareli kazaklarıyla yan yana durdukları fotoğraf ve sadece Majestic'in alçılı bacağıyla Honey Babe öldükten sonra çekildiği fotoğrafı evinin duvarlarını kaplıyordu. Pazardan aldığı maskeler ve ilginç oyuncak bebekler; çok canlı renklerde eşarplar; en sevdiği restoranların kibrit kutuları ve o, Murphy ve Leeda'nın meyve bahçesinin her köşesinde çektirdikleri fotoğraflar da evin her tarafını kaplıyordu.

** (İsp.) Biblo olarak ahşap ya da fildişinden yapılan çeşitli azizler, melekler ve dini figürler. (ed.notu)*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birdie, Pollito'yu yere bırakıp tam kitabına geri dönecekken kapı çalındı. Kitabı koltuğun kolçağına bırakıp terliklerini sürte sürte kapıya giderek umursamaz bir şekilde kapıyı açtı. Pasaklı bir haldeydi. Kestane rengi saçları her yana dağılmıştı, üstünde pijaması ve sarkmış açık kahverengi sabahlığı vardı. Kapının ağzında Enrico duruyordu.

Elinde beyaz bir poşetle, "Pasta ve sütlü kahve getirdim." dedi.

"Café con leche,"* dedi Birdie. Birlikteyken İngilizce mi, İspanyolca mı konuşmalılar, diye uzun bir tartışmaya girdiler. İkisi de pratik yapmak istiyordu.

Birdie bol şekerli ve sütlü kahvesinden bir yudum aldı. Sonra karnındaki yağları sıkıp Enrico'ya gösterdi. "Bana getirip durduğun şu *café con leche*'ye bak."

Enrico gülümseyip yanağına bir öpücük kondurdu. Sonra duvara doğru yürüyüp Birdie'nin yeni çizdiği eskizlere baktı. İlk defa seçmeli ders olarak sanat dersi alıyordu ve buna bayılmıştı. Eskizi Birdie'nin evinin arkasındaki Murphy'nin bahçesinden aklında kalanlarla çizmişti. Bir sürü açelyanın ve birbirine dolanmış otların olduğu yamaçtaki bir şeftali ağacıydı.

"Ailem, pazar günü bizi yemeğe davet ediyor," dedi Enrico. "Gelir misin?"

Birdie omzunu silkti. "Tabii ki."

Enrico'nun ailesinin şehirden bir saat uzaklıktaki evine gitmeyi seviyordu. Murphy, duyduğu en garip şeyin bu olduğunu söylese de onlar yazı orada geçirmeyi planlamışlardı.

** (İsp.) Sütlü kahve. (ç.n.)*

BELONGS TO KANTUS TEAM

Ama Fiol ailesi, ona aileden biri gibi davranıyordu. Hatta onu gelinleri olarak görüyor ve en sevdiği yemekleri yapıyorlardı. Onların evi onun için ikinci bir yuva olmuştu. Sık sık ev özlemi çeken bir kasaba kızı için bu çok önemli bir şeydi.

"Hey Pollito," diyen Enrico eğilip tavuğu kucağına aldı ve onu başından öptü. Enrico da tavuk-öpme hastalığına yakalanmıştı. Birdie, onları öyle küçük bir aile gibi davranırken seyredip gülümsedi.

"Ne kadar da artist," dedi Birdie, Pollito'nun sabahtan beri ilgi çekmek için nasıl huysuzluklar yaptığından bahsediyordu. Tavuğuyla yaşamaya başladıktan sonra aslında tavukların, insanların sandığından daha kişilikli olduklarına karar vermişti. Mesela Pollito çok arkadaş canlısı, bazen huysuz ama oynamayı seven bir tavuktu. Her zaman hassas ve düşünceli olan Enrico, onu evlerine aldıklarında vejetaryen olmaya karar vermişti. Hamburgerlere düşkünlüğü sebebiyle vejetaryenliğe dönmek Birdie için uzun sürmüştü ama en sonunda Enrico'nun ona verdiği çiftlik yaşamı kitabının da yardımıyla vejetaryen olmuştu. Poopie'nin bütün yeniçağ anlayışına rağmen buna kesinlikle karşı olması yüzünden ikisi de ona bir şey söylememişti.

Enrico mutfak masasından aşağı atlayıp indi. Gidip çantasından bir kitap çıkarıp bir yere kuruldu. Kitap okumayı seviyordu. Kendini Birdie'den daha çok okumaya adamıştı, büyük ihtimalle bu, onun ondan daha rasyonel olmasından kaynaklanıyordu. Mesela şimdi Jorge Luis Borges'in bir kitabını okuyordu. Birdie onun İngilizce çevirisini okumaya

BELONGS TO KANITS TEAM

bile dayanamıyordu. Hepsi birer akıl oyunuydu ve daha çok psikolojikti. Birdie dokunsaldı. Görüp dokunabildiği şeylerle ilgiliydi ya da en azından onlar hakkında kitaplar okumaktan hoşlanıyordu.

Yine de o da yerinden kalktı yüzünde Enrico'yu güldüren pişman ve mutsuz bir ifadeyle isteksizce gezi kitabını bir kenara kaldırdı. Daha önceden okumuş olması gereken Güney Amerika siyasi tarihi kitabını aldı.

Birdie, birkaç dakika oyalandıktan sonra, "İşaret kalemin var mı?" diye sordu. Enrico başını salladı. Birdie tekrar dikkatini toplamaya çalıştı. "Etiketlerden var mı?" Yatağın ucundaki Enrico'nun ön gözü açık bırakılmış çantasına uzandı.

Birdie eliyle çantanın içini zorlana zorlana karıştırırken kare ve küçük bir şey eline çarptığında Enrico, kitabının içine çoktan dalmıştı. Ama sonra Enrico birden kendine gelip hızlı ve gergin bir şekilde sandalyesinden atıldı. "Yapma!.." Birdie' ye doğru gitti ama o çoktan çantadaki şeyi çıkartıp eline almıştı bile.

Küçük bir kutuydu. Küçük, mavi, karton bir kutu. Birdie bir kutuya bir de Enrico'ya baktı. Neye benzediğini biliyordu. Ama öyle bir şeyin Enrico'nun çantasında ne aradığını ve niye Enrico'nun ona sahip olduğunu anlamıyordu.

Birdie, "Bu ne?" diye tatlı bir sesle sordu. Enrico'nun yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Birdie, midesinin şiddetli bir şekilde çalkalandığını hissediyordu. "Bu benim için mi?" diye fısıldadı.

Enrico hiçbir şey demedi. Pollito bile ölüm sessizliğine gömülmüştü.

BELONGS TO KANITSTEAM

Birdie onu elinde evirip çevirdi. Olamazdı. Bunu düşünmek delilikti. Ama bu garip sessizlik, olabilirmiş gibi hissettiriyordu.

Sonunda Enrico kutuyu aldı. Yatakta Birdie'nin yanına geçti, dudağını ısırıp ona baktı sonra da kutuyu açtı.

Birdie'nin nefesi kesilmişti.

Kutuda en kibar, en zarif pırlanta yüzük duruyordu. Kiraz taneleri gibi çapraz dizilmiş üç minicik pırlanta, kararmış gümüş denizinin üstündeki noktalar gibiydi. Eski görünüyordu.

"Bana bunu Poopie verdi," dedi. "Onlar oraya taşınmadan önce bile meyve bahçesinde olduğunu söyledi. Gizli bir yerde bulmuşlar."

Gülünç bir şekilde Birdie hâlâ yüzüğün ne için olduğunu anlamazdan gelebileceğini düşünmüştü. "Bu ne için?" diye sordu.

"Birdie," dedi Enrico ciddi bir şekilde. "Seninle evlenmek istiyorum."

Pollito uzun uzun gıdaklamaya başladı.

Enrico'nun elini tutup yüzüğü parmağına geçirmesi ihtimaline karşı, Birdie kollarını çekti böylece tavuk gelip onların önüne çökebilirdi.

"Hımm," dedi. Yatağın kenarında duran pasta kutusuna gözü çarptı. Uzanıp elleri titrese bile onu normal bir şekilde açmaya koyuldu. Pastayı yemeğe başlasa bir sorun olmaz, diye düşünüyordu; olmazdı değil mi? Sanki Birdie her gün bir evlenme teklifi alıyor gibi görünebilirdi ya da ne yaptığını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

biliyor gibi. "Neden?" diye mırıldandı ağzında pasta varken. Bunu meraklı bir ses tonuyla sormuştu; sanki milyonlarca yıl iyi bir şekilde korunabilmiş bir mağara adamından bahsediyorlardı ya da doların avroya göre değerinin düşmesini tartışıyorlardı.

Enrico kafası karışmış görünüyordu. Beklediği tepkinin bu olmadığı açıkça ortadaydı.

Ürkek bir şekilde Birdie'ye yanaştı, parmağında yüzüğü döndürüyordu. "Tamam, hımm, peki. Seni seviyorum." Ona tedirgin bir gülücük attı ama sonra hemen yüzü tekrar ciddileşti. "Hem de çok. Ayrıca, biliyorsun ki burada genç yaşta evlenmek, Amerika'da olduğu gibi garip bir şey değil. Hem de birbirimize söz vermemizi istiyorum." Fark etmeden sesi yükselmişti. "Belki de ayrılığımızı daha da kolay bir hale getirir. Ben..." Kutuyu tuttuğu elini Birdie'nin bacağına değecek şekilde tutmuştu. Birdie sanki haç görmüş vampir gibi aniden geri çekildi. "Benim istediğim şey özgürlüğünü elinden almak değil. Ama düşündüm ki eğer benimle mutluysan ve ben seninle mutluysam..."

Birdie, onun sendeleyerek yürüyüşünü izlerken onun dar yolda tökezlemesiyle, yüzündeki ciddiyet ve onun için ne kadar zor olduğunu görünce kalbi yumuşamıştı.

Birdie rahatlamaya başlamıştı ve artık düşünebiliyordu. Annesi köpeği Toonsis'i yanına alarak kaçmıştı. Babası, aşçılarına âşık olmuştu. Birdie zaten renkli bir aileden geliyordu. Listeye bir de on sekiz yaşlarında bir gelin eklenmesi kimin umurundaydı ki?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Neden umursayacaklarına dair milyonlarca neden düşündü. Ama gerçek şuydu ki Enrico olmadan bir gelecek düşünemiyordu. Onu güvende hissettirecek başka birini hayal bile edemiyordu ya da onu daha fazla güldürebilecek ya da yanında daha rahat olabileceği birini. Meksiko'da korktuğunda ya da kendini yabancı hissettiği zamanlarda Enrico hep yanındaydı ve evinde gibi hissetmesi için her şeyi yapmıştı.

Ama hepsinin ötesinde, Birdie cevabın aslında onu aştığını yani bunun, kendiliğinden olması gereken ve zaten kararı bir şekilde önceden verilmiş bir şey olduğunu düşünüyordu.

"Kabul ediyorum," dedi Birdie tereddütlü bir şekilde. Sonra aslında bunu, kilisede söylenmesi gereken sözü hatırladı. "Yani evet."

Ve sonunda elini ona doğru uzattı. Enrico'nun elini tutmasına ve yüzüğü parmağına geçirmesine izin verdi.

İkisi de yüzük takılı ele baktılar, sanki bir ahtapot veya deniz canavarıydı. Sanki derinliklerden çıkardıkları biraz tuhaf biraz tehlikeli bir yaratık gibi...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

1937'de, genç ve güzel Eugenie Cawley-Smith, Orchard Yolu kenarında geceliğiyle oturmuş ağlarken görülmüştü. Yanından geçen üç kişi –çöp toplayıcı; Gleason Terzihanesi'nde Mary Ann Gleason ve işsiz Gertie Hinkle– elinde bir kâğıt tuttuğunu fark etmişti. Üçü de bunun sıra dışı bir şey olduğunu anlamıştı; çünkü Eugenie meyve bahçesini sevmezdi, son zamanlarda-- söylenenlere göre mutlu bir şekilde– evlenmişti. Ayrıca kimsenin onu gecelikle görmesine de izin vermezdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üç

Greyhound otobüsü, Rıhtım Müdürlüğü Otobüs Terminali'nin derinliklerindeki peronunda beklerken Murphy, Leeda ve erkek arkadaşının sanki birazdan gemileri suya inecekmişçesine sarılmalarını izliyordu. Eric, dudaklarını Leeda'nın dalgalı sarı saçlarının arasına gömmüş bir şeyler söylüyordu ama Murphy duyamamıştı; zaten artık kusmak istiyordu.

Dik bir şekilde koyduğu valizinin üstünden indi, ayaklarını yere vurup tırnaklarının kenarlarını kemirirken tavana doğru bakıyordu. Leeda ve Eric en sonunda ayrıldılar ama hâlâ ellerini birbirlerine sürterek uzaklaşıyorlardı. Havaya şiirsel bir melankoli hâkimdi.

"Ah, haydi, Leeda Birinci Dünya Savaşı'na gitmiyor,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dedi Murphy, ayağa kalkıp valizinin kolunu tutmuştu.

Eric ona gülümseyip, Murphy'nin kıvırcık başına hafif hafif dokundu. "Seni özleyeceğim, Murphy."

Murphy gözlerini devirdi. Eric, Leeda'nın Muphy'den hoşlanan birkaç arkadaşından biriydi. Murphy neden olduğunu bilmiyordu. Üstelik Murphy, Eric'ten hoşlanmayan dünyadaki tek kişi olabilirdi. Birdie bunun sebebinin Leeda'nın ona, Murphy'ye gösterdiğinden daha fazla ilgi göstermesi olduğunu söylüyordu. Ama Murphy öyle düşünmüyordu. Bu, onun sürekli Leeda'nın saçları ıslanmasın diye yolunu değiştirip ona şemsiye taşımasıyla ya da sürekli Leeda'yı kendisi için taksi çağırmasına bile gerek olmadığına inandırmasıyla alakalı bir şeydi. Bu, çok sinir bozucuydu.

Yapmacık bir mızmızlanmayla, "Otobüse binebilir miyiz?" diye sordu.

"Aa, yanında hiç abur cubur getirdin mi?" diye sordu Leeda. "Acıktım."

Murphy yalandan bir iç çekip kirli ve sert kaldırıma diz çöktü. Çantasını kaldırıp açtı ve içinden yol için sakladığı bir poşet üzeri vıcık vıcık erimiş peynirle kaplı kızarmış patatesleri çıkardı. Poşeti, çantanın içindekileri yüzünü buruşturarak dehşete düşmüş bir ifadeyle inceleyen Leeda'ya uzattı.

Bir yandan çantadaki diğer şeylere göz atarken, "Bir poşet peynirli kızartmayı valizine mi koydun?" diye sordu. Murphy'nin kıyafetleri darmadağın, yığın içindeydi.

"Poşetin içindeler işte," dedi Murphy.

Leeda sadece başını sallıyordu. Tam o sırada çalan

Blackberry'si onu yerinden sıçrattı. Murphy bir oh çekti. Çünkü büyük ihtimalle Leeda, onun kıyafetlerini katlamaya kalkışabilirdi.

Leeda, telefonu kulağına götürüp Murphy'ye arayanın Birdie olduğunu ima eder gibi gülümsedi. "Hı-hı... hı-hı... hı-hı." Başını salladı. "Peki, Bird, istediğin şey oysa... Evet... evet, kesinlikle..."

Dünden beri Birdie beş defa aramıştı. İlki şoke edici nişanlanma haberi içindi. Sonra, her biri gerçek birer bilgi zinciri ya da gerçekliği bile tartışılabilir olan şeyler içindi. Onun kaç çocuk istediği ve Enrico'nun kaç tane isteyebileceğiyle ilgili fikirlerinden ve sonra antika yüzüğü hakkındaki tezinden bahsetti. Yüzüğün savaştan kalma kanlı elmas olmamasını umuyordu, bunun araştırılması için bir yere götürmeli miydi; eğer öyleyse de paraya çevirip Afrika'ya yollamalı mıydı; yollasa da parayı hangi ülkeye bağışlayacağına nasıl karar verecekti?

Eric konuşmak ister gibi Murphy'ye baktı ama Murphy kafasını çevirdi ve yere yapışmış bir sakızı inceliyormuş gibi yaptı. Murphy huzursuz bir haldeydi, her zamankinden daha huzursuz. Bütün sabah, Yahoo hesabındaki gelen kutusunu temizlemekle geçirmişti; postaları klasörlere taşımış, gelecek sene için yeni bir başlangıç yapmaya çalışıyordu. Yazın, annesinin Anthill Acres Karavan Parkı'ndaki dopdolu evinde, İnternet'e girmeye pek imkânı olmayacaktı.

Gelen kutusunda açmadığı ve onları ne yapacağını bilmediği postaları vardı. Onları "Bla Bla Bla" adını verdiği klasöre tıkıp unutmaya karar verdi. Ancak unutmadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu, Murphy değildi. Geçmişe özlem duyan biri ya da gereksiz şeyler biriktiren biri değildi. Annesi Jodee, onu bir yaz boyunca İncil kursuna göndermişti. Orada günahkâr Sodom ve Gomorra şehirlerinin hikâyesini öğrenmişti. Lût adında bir adamla karısı diğerleri kadar günahkâr değildi. Onlara kaçmaları ve arkalarına bakmamaları söylenmişti.

Ancak yola çıktıklarında, Lût'un karısı arkasına ufak bir bakış atmaya karşı koyamamıştı ve sonra bir tuz sütununa dönüşmüştü. Hikâyenin Murphy'de yarattığı tek etki Lût'un karısının salağın teki olduğuydu. Geçmişe bakmak, onun aklını çelebilecek en son şeydi.

Leeda özenli bir şekilde Blackberry'sini kılıfına koydu. Elinde Blackberry kılıfı; üstünde Stella McCartney* marka ceketi ve mükemmel saçlarıyla New York'un sahiplerinden biriymiş gibi duruyordu. Eğer Murphy, onu tanımasaydı ilk görüşte ondan nefret edebilirdi.

"Ah!" Leeda bir şey unutmuş gibiydi. "Üzgünüm, Murphy, konuşmak için seni telefona istemedi."

"Sorun değil. Eğer bir kez daha *Sierra Leone* sözünü duyarsam kulağım kopacak zaten. "

Bir süre sessizce durup dolan otobüse baktılar. Sonra Leeda rahat duramayıp Murphy'nin sırtına doğru sarkan karışık kıvırcık saçlarını düzeltmeye koyuldu. "Saçların örümcek ağı gibi."

** The Beatles'ın üyelerinden Paul McCartney ile fotoğraf sanatçısı Linda McCartney'nin kızı olan İngiliz moda tasarımcısı. (ed. notu.)*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Uğraşamıyorum. Çok kabarık."

En sonunda bütün yolcular otobüse binmişti ve peronda bir tek onlar kalmıştı. Murphy valizini alıp ilerlemeye başladı, Leeda ise geride kalıp Eric'le son bir defa daha vedalaştıktan sonra onun peşinden gitti. Otobüsün ortalarındaki iki kişilik yere oturdular. Birkaç dakika içinde de otobüs hareket etti. Leeda camdan el salladı, sonra köşeyi dönüp Manhattan trafiğine girdiler. Murphy binaları, mağazaları ve kaldırımdan geçenleri seyrediyordu.

"Birdie'nin sesi nasıl geliyordu?"

"Çok uzak." "Meksika'da gibi mi?"

Leeda gülümsedi. "Evet."

34. Cadde'ye yaklaştıklarında Murphy, Leeda'ya baktı. Leeda'nın eve uçakla gidecek parası vardı ama o, on dört saatlik otobüs yolculuğunda Murphy'le olmayı tercih etmişti. Murphy hâlâ teşekkür etmediği için kendini kötü hissetmişti.

Ama Murphy teşekkür etme konusunda pek iyi değildi; o yüzden onun yerine, "Umarım o çocukla evlenmezsin yoksa gelecekte güzel bir bebeğe sahip olma hayalini şimdiden bir kenara bırak. Senin kendi bebeğin Brad Pitt'in çocuğu Moses mı, Shiloh mu her neyse, ondan daha güzel olur. Asıl bizim gibi olanların kurbağa yavrusu gibi doğacak olan çocuklarına yazık."

Leeda gözlerini devirdi. "Evet, senin çocukların tam bir sürüngen olur." İkisi birlikte dışarı çıktıklarında bile hiç yoktan ortaya çıkan çocukları kendine çeken Murphy'nin garip yeteneğiydi. Bir keresinde East Village'ta dondurma yerken bir Hare

BELONGS TO KANITS TEAM

Krişna* ona asılmıştı. Murphy sadece saçının kıvırcıklarıyla bile kaşıkları bükebilirdi. Leeda birden, "Bir daha hiç erkek arkadaşının olmasını istemiyor musun?" diye sormak istedi.

"Benim erkek arkadaşlarım var."

"Senin erkeklerin var. Erkek arkadaşların değil. Kalp kıran."

Murphy omzunu silkti. Elini kaldırıp sırıtarak tırnaklarına baktı. "Biri sıkılmış görünüyor."

Leeda başını sallayıp elini çekti. Bir süre sessiz kaldı. Sanki bir şey sormak istiyordu ama önemli bir şeymiş gibi göstermemeye çalıyordu. "Rex eve döndüğünü biliyor mu?" Murphy nefesini verirken başını olumsuz şekilde salladı.

Murphy'nin öptüğü bütün çocuklar içinde –ki bu sayı oldukça çoktu– Rex sadece onun eskisiydi. Murphy erkeklerle oynamaktan hoşlanırdı; ona göre onlar sadece dövmelerden, dinledikleri müzikten ya da saç modellerinden ibaretti. Ama Rex diğerlerinden farklıydı. Asıl olan o, Murphy'yi, Murphy de onu sevmişti.

Murphy, MP3 çalarını çekip çıkardı. Kulaklığın tekini takıp diğerini onun dinlediği müziklerden nefret ettiğini bilmesine rağmen Leeda'ya uzattı. Lincoln Tüneli onları içine doğru çekerken New York'un gözden kayboluşunu seyrettiler.

Murphy sadece görülecek bir şey kalmadığı zaman uyumayı severdi. Uykusunu sıkıntılı anlar için saklardı. Böylece uyuduğu zaman tam uyurdu.

New Jersey'ye geldiklerinde Murphy uykuya dalmıştı

** 1966'da ABD'de A.Ç. Bhaktivedanta tarafından kurulan, Hint tanrılarından temel alan tutucu bir dinsel akım. (ed.notu.)*

BELONGS TO KAMTES TEAM

ve Maryland'de tuvalet molası verinceye kadar da uyanmamıştı. Tekrar uyandığında hava kararmış, Kuzey Carolina'nın hiçbir özelliği olmayan üç şeritli yolundan ilerliyorlardı. Yolda, gelecek kasabayı gösteren tabelalar dışında nerede olduklarını belli edecek hiçbir şey yoktu. O ve Leeda birkaç saat maça kızı oynayıp biraz camdan dışarı baktıktan sonra tekrar uyumaya başladılar. Murphy tamamen uyandığında Dobney'deki Ulusal Peynir Kızartması Evi tabelasının yanından geçiyorlardı.

Leeda özlem dolu, "Birdie bu peynir kızartmalarına bayılır," dedi. "Onsuz evde olmak çok garip gelecek."

Murphy'nin midesine kramplar girmeye başlamıştı. Otobüsten indiklerinde neler olacağını hiç düşünmemişti; sanki otobüs küçücük bir şehirdi ve sonsuza kadar orada yaşayacaklardı. Şimdi ise Peynir Kızartması Evi'ne varmışlardı bile. Bridgewater kasabasına yaklaştıkça Murphy'nin soyutlanma hissi uzaklaşıyordu.

Murphy öne doğru çıktı, tedirgindi. Karanlık geceye bakıp, "Saat kaç?" diye sordu.

"Bir buçuğa geliyor," dedi Leeda.

Murphy'nin ayakları karıncalanmaya başlamıştı. Başparmağını ağzına götürüp tırnak yemeye başladı. Otobüs yavaşlayıp kasaba çıkışına doğru saptığında garip bir heyecan midesini allak bullak etmişti. Hazır yavaşlamışken şoför içeri hava girmesi için kapıyı açmıştı. Bahar gecesi havası ağaç, beyaz kil ve sıcak katran kokularıyla içeri doluyordu. Hafif rüzgâr yolcuların saçlarını geriye doğru uçuruyordu. Her şey

BELONGS TO KANTOS TEAM

manasızdan bilinene dönüşüyordu. Murphy'nin defalarca gördüğü yerlerin–sanki milyonlarca yıl öncesindeymiş gibi– yanından geçiyorlardı. Bob's Big Boy, pencereleri karanlıktı. A Dollar Star'dan, iç çamaşırı çalmıştı. KFC'de, çalışan bir çocukla çıktığı zamanlarda ağaçların arasından su balonları fırlatmıştı.

En sinir edici şeyse Murphy, Bridgewater'da on sekiz yıl yaşamıştı. Ama aralarından sadece Rex'i tanıyordu. Hâlâ da bütün anılarının en tepesinde, Rex ve bisiklet sürüşleri, Rex ve park yerinde öğle yemekleri ya da Wendy'nin önündeki parkta oturmaları duruyordu. Anıları onu hiç beklemediği bir anda yakalamıştı.

"Bla Bla Bla" klasöründeki postalar güm diye aklına düşmüştü. Otuzdan fazla vardı ve hepsi Rex'ten geliyordu. Hem de Murphy onlardan bir tanesini bile okumamıştı. Onu geride bıraktığı an tamamen görmezden gelmiş, her şeyi bitirmiş, çıkartıp atmıştı.

Şu ana kadar, aslında onu gördüğü zaman kendini ona nasıl açıklayacağını bilmediğini fark edememişti. Büyük ihtimalle onu affetmesi çok zordu. Belki de imkânsız.

BELONGSTO KİTAPSTEAM

Dört

Meksiko'da yürüyüş yapmak için sessiz bir yer yoktu. Bu, Birdie'nin orada sevmediği çok az şeyden biriydi. Gittiğin her yer insan ve bina doluydu, buna her zaman da gürültü eşlik ediyordu. Pekancevizi ağaçlarının sarkan yaprakları altında yürüyüp sessiz köşelerde düşüncelerini toplamaya alışmış biri için orada düşüncelerine odaklanmak zor olabiliyordu.

O gün Birdie şehir merkezinde amaçsızca dolanıyordu. Son sınavından yeni çıkmıştı. Enrico onun ona uğramasını bekliyordu, sonra bir arkadaşlarının onlar için vereceği nişan partisine gideceklerdi. Ama Birdie'nin ayakları Enrico'nun yurt binasından geri geri gidiyordu, seyyar satıcıların yanından ilerleyip otobüs durağını da geçti. Bir sokaktan başkasına

BELONGS TO KANTIS TEAM

geçiyor, insanları izliyordu. Gözünü bir telefon kulübesine dikmişti. Bir yandan serçeparmağını ağzına götürmüş tırnağını yerken onun etrafında dönüp duruyordu. Sonra yürümeye koyuldu. Kimseyi aramasına *gerek* yoktu. Sadece birisini araması *gerekiyormuş* hissine kapılmıştı. Sonunda ahizeyi kaldırdı, cüzdanından telefon kartını çıkartıp numarayı çevirmeye başladı.

"Alo?" Hattın diğer ucundan Murphy'nin uykulu sesi geliyordu. Georgia'da saatler iki saat ilerdeydi ama Murphy asla erkencilerden olmamıştı. Birdie onun telefonu açabildiğine bile şükrediyordu.

"Murphy?"

"Bird? İyi misin?" Murphy yeni yeni uyanmış boğuk bir ses çıkartıyordu.

"Evet, ben sadece... yolculuğunuzun nasıl geçtiğini merak ettim."

"İyi," diye uğuldadı Murphy. "Evde olmak çok garip."

"Eminim," dedi Birdie, sesi titriyordu. Neden bilmiyordu ama Murphy'nin Georgia'da evde olduğunu duymak gözlerini doldurmuştu. Birkaç adım önünde bir adam yere tükürdü. Bazen Meksiko'dan nefret ediyordu. "Neler oluyor, Bird?"

Birdie duraksamıştı. Ne diyeceğini bilmiyordu. Gözünü yerde dümdüz olmuş sakıza dikmiş, ayakucuyla onu yerden sökmeye çalışıyordu.

Enrico'nun evlenme teklifinden sonraki günlerde, Birdie bir an heyecanlı oluyor bir an serseme dönüyordu. Bazen ise tarif edemediği tamamen başka hislere kapılıyordu. Ne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar içine atmaya, umursamamaya çalışırsa o kadar büyüyorlardı. Bu, sanki bir şeyi yapmayı unutmuşsun hissine çok benziyordu.

"Hiçbir şey. Sadece bu yaz orada sizinle birlikte olamayacağıma inanamıyorum."

"Biliyorum. Ben de. Çok berbat bir şey."

Bir süre karşılıklı sustular. O sırada bir kadın telefon kulübesine geldi ve iki çanta dolusu sebzeyi yere bıraktı. Kulübenin önünde gezinip, beklediğini anlasın diye Birdie'nin yüzüne dik dik bakıyordu.

"Ee, bugün de hâlâ nişanlı mısın?"

Birdie hafifçe güldü. "Evet."

"Sesin... bilmiyorum. Sesin bir garip."

Birdie, Murphy'nin şimdi tamamen uyanık olduğunu anlamıştı. Uyanık olduğu zamanlarda her şeyin farkına varması için ona yüce bir yetenek verilmiş gibiydi. Sonra da mutlaka onu sana söylettirirdi.

"Ben... Ben bilmiyorum, anlatabilsem..." Konuşmak yerine Teva marka sandaletlerini inceliyordu. Sonra onu bekleyen kadına döndü. Birdie biraz utanıp sıkılmaya başlamıştı.

"Dene, Birdie."

Birdie yavaşça ayağını kaldırıma vuruyordu. "Ben sadece, ne olduğunu biliyorsun. Gerçekten kızgınım."

"Neden?" Birdie düşündü.

"Kızgınım çünkü... çünkü Enrico'nun elleri güçsüz. Ayrıca şu kaba kumaştan yapılmış beyaz pantolonlardan giyiyor. Beyaz pantolonlardan nefret ederim. Beyaz pantolon

giydiği zaman ona bakıp şey yapmak istiyorum..."

"Ne yapmak?"

"Söylemek istemiyorum."

"Birdie..."

"Tamam. Yüzünün ortasına bir yumruk atmak istiyorum."

Murphy birden bir kahkaha attı sonra hemen kendini susturdu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Birdie.

"Ne düşündüğümü biliyorsun."

Murphy, onun daha nişanlanmaya hazır olmadığını düşündüğünü zaten söylemişti. Bunu daha birçok insan söylemiş olmalıydı. Ama Birdie bunu Enrico'yla yaşamaktan heyecan duyuyordu. Birlikte hayat kurabilecek daha iyi birini hayal bile edemiyordu.

"Ben senin gibi değilim, Murphy. Senin yaptığın gibi gençliğimi çılgınca yaşamam gerekmiyor. Durağan bir hayatım olmasını seviyorum.

"Ama belki de sen *durağanlaştırıyorsun*. Belki bu sadece senin hissettiğin şeydir. Disney World'le ilgili anlattıklarını hatırlıyorsun, değil mi? Dumbo'ya binmeye gerçekten bayıldığını nasıl söylemiştin."

"Evet."

"Tamam, güzel, ondan başka bir şey binmek istemediğini de söylemiştin ama sonra Space Mountain'e binmiştin. Yani biliyorsun ki o daha eğlenceliydi."

"Enrico, Dumbo değil!" diye haykırdı Birdie.

"Tamam, tamam," dedi Murphy mahcup bir şekilde.

"O zaman ben bilmiyorum. Neler hissettiğini anlamıyorum. Derin bir kuyu gibisin, Birdie. Bazen bazı şeylerin yerine oturması zaman alır.

Birdie telefon kordonuyla oynuyordu. Onu çok iyi anlayan Murphy'ye bağırdığı için kötü hissediyordu.

"Korkuyorum."

"Evet, anlıyorum," diye mırıldandı Murphy.

"Sanki çok önemli bir şeyi yapmayı unutmuşum gibi hissediyorum."

İkisi de bir süre sessiz kaldılar. Birdie derin bir iç çekti. Konuyu değiştirmeyi düşünüyordu.

"Rex'le görüşecek misin?" diye sordu. "Ah, belki. Bilmiyorum."

Birdie gülümsedi. Murphy onu en çok geren konuda bile en umursamaz şekilde davranabiliyordu.

İspanyolca konuşan bir ses araya girip bir dakikalarının kaldığını söyledi.

"Tamam, o zaman," dedi Birdie, "sanırım kontörlerim bitiyor. Bir de bir kadın sırada bekliyor.

"Tamam, tamam. Ama senin burada olmamana sinir oluyorum. Hâlâ o aptal hayvanı öpmüyorsun, değil mi?"

"Hayır," Birdie yalan söylemişti. "Peki. Seni seviyorum."

"Ben de seni."

Birdie telefonu kapattı ve bir süre ona bakakaldı. Sonra arkasını dönüp yürüdü.

Geldiği yoldan geri dönüyordu, seyyar satıcıların yanın-

BELONGS TO KANTUS TEAM

dan geçip, kırtasiyeye girdi. Birkaç kâğıt, bir zarf ve pul alıp dışarı çıktı. Taş bir bankın üstüne oturdu.

Belki annesine bir mektup yazabileceğini düşündü. Belki de Poopie'ye yazardı. Bazen böyle küçük şeylerde bile ikisinin arasında seçim yapmak hâlâ çok garip geliyordu.

Ama sonunda içindekilerin ikisine de ayrı ayrı yazmak için çok fazla olduğuna karar verdi. Sadece durup boş kâğıda bakıyor, zavallı bir halde kalemi çenesine vurup duruyordu.

Sonra sahte bir mektup yazmaya karar verdi:

Enrico. Yapamayacağım. Beni unut lütfen.

Kendi melodramik sözlerinden etkilenmiş, gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. Fakat onu sakinleştirmeye yaramıştı. Şok tedavisi gibi bir şey olmuştu. Bu sözler onun asla söylemeyeceği hatta ima bile etmeyeceği şeylerdi. Bir süre daha kalemi çenesine vurmaya devam etti.

Beyaz pantolonlarını görünce yüzünün ortasına yumruk atmak istiyorum.

Birdie

Birdie kâğıda baktı. Yüzünde hafif, huzur dolu bir gülücük belirmişti. Bir adım daha ileri gidip bir pul kopardı; yalayıp zarfın önüne yapıştırdı. Gönderenin adresi olarak, *Birdie, Fare Ülkesi,* yazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra kalkıp tekrar yürümeye başladı.

Otobüs durağından geçip gidecekti ama bu sefer durup üstünde kocaman HAVAALANI yazan otobüse baktı.

O an havaalanına gitmek için büyük bir istek duydu. Uçağa atlayıp evine gitmek, Enrico ve Meksika'yı hiç yaşamamış saymak için can atıyordu. Böylece hiçbir seçim yapmak zorunda kalmayacaktı.

Bilet gişesinin yanında mavi posta kutusu vardı. Birdie elindeki mektuba baktı, kendini biraz delirmiş hissediyordu. Tabii ki mektubu yollamayacaktı.

Ama kendini posta kutusuna doğru ilerlerken buldu. Kendini küçücük kapıyı açarken buldu. Kendini –kaderine razı gelmişçesine– mektubu oradan içeri doğru iterken buldu.

Sonra, tavukları öpebilen ve okumak için başka bir ülkeye kaçan bir insan umursamazlığıyla mektubu içeri attı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beş

Murphy, kirli beyaz tavana bakarak yatakta gerindi. Odasındaki küçük penceresi Anthill Acres Karavan Parkı'nın arkasındaki darmadağınık sararmış çimenliğe bakıyordu. Kahve ve yıllar içinde karavanlara iyice sinmiş hazır akşam yemeği kokuları burnuna gelmişti. Onun için önceki hayatının müzesi gibi bir şeydi.

Yana doğru dönüp yataktan çıktı, sessiz sessiz oturma odasına açılan kapıdan geçti. İçeride annesi masaya oturmuş bir elinde kahvesi gazete okuyordu. Murphy'ye bakıp gülümsedi.

Murphy, annesine arkadan sarıldı, sonra da kendini kanepeye atıp uzanmaya başladı. İyice uyanıncaya kadar birkaç dakika masaya öylece baktı. Önceki gece Jodee uyumaya git-

BELONGS TO KANTIS TEAM

meden önce çok az konuşabilmişlerdi. Murphy otobüsteki kış uykusundan sonra uyuyamamış TV seyretmişti. Annesi ona kahvesini uzattı.

"Ben başka bir tane alırım." Başında duruyordu.

Murphy ve annesi, Murphy'nin hayatı boyunca Anthill Acres'te yaşamışlardı. Annesi ise dinozorların yaşadığı zamanlardan beri Bridgewater'daydı. Jodee, caddenin iki blok aşağısında bir evde büyümüştü ama şimdi o ev, japonsarmaşığıyla kaplanmış bir deniz kabuğuna dönmüştü.

"Ne var ne yok?" diye sordu Murphy. Görünüşe göre cevap hiçbir şeydi.

Jodee televizyona bakıyordu. Bir yandan tırnaklarını yerken, "Ah, biliyorsun. İşler iyi gidiyor," dedi.

Murphy onu baştan aşağı bir inceledi. Annesinin hemen bir şeyler anlatmaya başlamasını bekliyordu. Jodee genelde yanında konuşacak birinin olmasını severdi. Fakat bu sabah sessiz, içekapanık ve tuhaftı.

Murphy konuşmayı canlandırabilmek için, "Biriyle mi görüşüyorsun?" diye sordu.

Başını salladı, "Hayır." Jodee ona gülümseyip elini tuttu. Sakin sakin, "Ah canım, evde olduğun için çok mutluyum," dedi.

"Ben de." Annesiyle birlikte oturduğu o an, bunu gerçekten hissederek söylemişti. Jodee'ye gözlerini kısıp bir bakış attı. "Her şey yolunda mı?"

Jodee çok emin bir şekilde başını evet der gibi salladı.

Murphy, kasabadaki insanları, orada olup bitenleri sordu. Sınıfından iki kişi evlenmişti. Cynthia Darlington'ın çay

evinde işler iyiydi. Yargıç Miller Abbott'ın karısı ölmüştü. Ama sonra Jodee garip bir sessizliğe büründü ve oturduğu yerde huzursuzlanmaya başladı.

Murphy morali bozulmuş bir halde koltuktan kalktı. "Meyve bahçesine uğramayı düşünüyorum," dedi. "Poopie ve Walter'ı göreyim."

"İyi fikir."

Annesine son bir kez daha baktı ve odasına geçip üstüne dizaltı şortunu ve turuncu kolsuz bluzunu giydi. Kabarık koyu kıvırcık saçlarını toplayıp kıvır kıvır bir atkuyruğuna dönüştürdü. Sırt çantasını da kapıp kapıya doğru ilerledi.

Dışarıda, bisikletinin kilidini açıp üstüne atladı. Park alanından çıkıp yola koyuldu.

Ama sola, Orchard Yolu'na dönmektense direksiyonu sağa doğru kırdı.

Etrafına bakına bakına kasabaya doğru gidiyordu. Her şey Murphy'ye gerçek dışı geliyordu; ona çok uzak bir şey gibi ama aynı zamanda tamamen oradan ayrıldığı günkü gibi. Anacadde bir zaman yolu gibiydi. Adliyenin önünden geçti, yaptığı asilikler yüzünden en az yirmi kere yargıç karşısına geçmişti. Rex'in babasının nalbur dükkânının önünden geçti. Şaşırmış bir halde orada biraz durdu. Dükkân aynı gibi görünse de kapısının üstündeki tabela Ace Nalbur olarak değiştirilmişti.

"Hımm..." Murphy bir iç çekti. Tekrardan bisikletini sürmeye koyuldu. Mezarlığı geçti.

Rex'e yaklaştıkça daha yavaş sürmeye başladı, köprüde zikzaklar çiziyor, ağaçları ve çiçekleri inceliyordu; bir yandan da geri dönmeyi düşünüyordu. Murphy kendi kurallarını göz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den geçirdi. Onu gördüğüne çok sevinmiş gibi davranmayacaktı; bu onu kandırmak olurdu. E-postalarına cevap vermediği için özür dilemeyecekti. Hâlâ verdiği kararın arkasındaydı, yapılacak en doğru şeyi yapmıştı. Artık yürümeyen bir şeyi devam ettirmek için neden bir zorunluluk duymalıydı ki?

Murphy derin bir nefes aldı. Güzel bir bahar günüydü. Köprünün altından akan nehrin yatağı genelde kuru olurdu ama bugün ince ince akıyordu. Suyun sesi büyüleyiciydi.

Köprüden geçip mezarlığın kenarından Rex'in sokağına saptı. Onun tek katlı prefabrik evinin bir köşesini, önünde uzanan ağaçların arasından görebiliyordu.

Bisiklet devrilmeden ne kadar yavaş gidilebiliyorsa o kadar yavaş pedalları çevirerek onu gizleyen ağaçların arasından ortaya çıkmıştı. Sonra spor ayakkabılarını yol kenarındaki kaldırıma sürterek durdu. Çakıl girişin üstüne bazıları iyice çürümüş neredeyse on beş tane gazete serpiştirilmişti. Işıklar kapalıydı.

Bisikletinden indi ama bisikletin ayağını indirip park ederken gereğinden fazla oyalanmıştı. Merdivenlerden verandaya çıktı ve yanında duran salıncağı ayağıyla itip bir süre onun ileri geri sallanışını izledi, göğsüne bir ağrı saplanıyordu. En sonunda eliyle salıncağı durdurdu ve arkasındaki pencereye ilerledi. Yüzünü cama yapıştırmıştı. Evin içini görmeye çalışıyordu. Mobilyalar, perdeler, Rex'in babasının dinlemekten hoşlandığı radyo, kanepenin üzerindeki yağlıboya ördek resmi hatta çamaşır makinesi ve kurutma makinesi...

Yoktu.

BELONGS TO KAMTES TEAM

Altı

Cawley-Smith Oteli'nin ziyafet salonu dışında, mayıs sonu esintisi yaprakları havalandırıyordu ama kimse bir cam açmaya kalkışmıyordu.

Leeda, sandalyesine yaslanmış yavaşça sallanan dallara bakıyordu. Yanında duran kız kardeşi Danay ona doğru eğilmiş saçları Leeda'nın sağ omzunun üstüne düşmüştü. Leeda'nın önündeki masada, üstünde Cawley-Smith logosu olan bir kâğıt ağırlığı vardı. Leeda, parmağını onun soğuk camı üzerinde gezdiriyordu.

Masanın başında Anneanne Eugenie'nin avukatı kâğıtları karıştırıyordu. Avukat aynı zamanda bütün Cawley-Smith ailesinin ve kasabadaki varlıklı insanların yarısının –yerel zen-

BELONGS TO KANTIS TEAM

cefil gazozu servetinin vârisi ve atalarının farklı tür jambon kızartması icat edip patentini alan bir aileyle birlikte toplamda yirmiye yakındı– avukatıydı.

On dört kişi vasiyetin okunması için toplandı. Anneanne Eugenie'nin parası ve gücü, bütün Bridgewater kasabasını kolları altına almıştı. Aile pansiyonunun yarısı ona aitti ayrıca Kings County Midilli Atları Koruma ve Pecan Trail Turizm Komitesi gibi dernekleri de bağışlarda bulunan bir hayırseverdi. Üstüne bir de arka bahçeye bir kurabiye kavanozu dolusu İspanyol altını gömdüyse buna kimse şaşırmazdı. İnsanlar oraya daha çok para almak değil bir gösteri izlemek umuduyla gelmişti.

Solunda oturan annesi ona, "Sonra Gabe dayınla konuş," diye fısıldadı. "Sana, ticaret okulu için *résumé** hazırlama hakkında tavsiyelerde bulunacağını söyledi."

"Anne, ben birinci sınıftayım."

"Hiç de çok erken değil. Danay okula girer girmez avukatlık diploması için zemin hazırlamaya başlamıştı."

Leeda, halalarından biriyle neşeli neşeli sohbet eden ablasına döndü. Üstünde kısa kollu, kusursuzca dikilmiş kestane rengi bir döpiyes vardı. Uzun düz saçlarını da sırtına doğru taramıştı. Danay nerede olursa olsun mutlu ve rahat görünürdü; bugün de öyleydi.

Leeda eve döndüğünü anlamaya başlamıştı. Burada, New York'taki eğlenceli, havalı sayılabilecek ve çekici– Leeda'nın yanında gölge gibi kalıyordu. Ailesiyle birlikte olmak onu amaçsız, bir yeri eksik gibi hissettiriyordu. Etraflarında biri

---

* *(Fr.) Özgeçmiş. (ç.n.)*

BELONGS TO KANTIS TEAM

varmış gibi hissediyordu ama kimin olduğunu bilmiyordu.

Önceki gece otobüs terminalinde onu babası karşılamıştı; öylece bir sarılıp eve giderken yol boyunca New York'un havasıyla ilgili bir sürü soru sormuştu. Annesini de bu sabaha kadar görmemişti. Leeda, şehirdeki hayatı hakkında anlatacak şeylerle dolduğunu zannetmesine rağmen düşündüğü kadar şey söyleyememişti. Cawley-Smith ailesinde sevmekle ilgili garip bir şey vardı. Bazen Leeda, ailesini sanki birbirlerine yakın yabancılarmış gibi hissediyordu. Bu da onu karamsarlığa sürüklüyordu ve şimdi yine oraya geri dönmüştü.

Sonunda avukat boğazını temizlemiş, kâğıtlarını masaya vurarak düzeltmişti. Avukat uzun, sıkıcı yasal girişi okumaya başlayınca odadaki uğultu kesilmişti. Leeda hemen dikkatini kaybetmiş tekrar camdan ağaçları izlemeye koyulmuştu. Murphy'yi bulup meyve bahçesine gitmek ve Poopie ve Walter dayısını görüp çimenlere uzanmak için yanıp tutuşuyordu.

Ancak o sırada Eugenie'nin evi Primrose Köşkü'nü annesine bıraktığını duyacak kadar dikkati dağılmamıştı. Önceleri arka bahçedeki ağılda olan midilli atlar için yapılan evi Lucretia isterse tutabilir isterse satabilirdi.

Avukat, Leeda'nın teyzeleri ve dayılarına kalan para ve diğer mülk payları listesini okumaya devam etti.

"Torunlarıma, şunları bırakıyorum..." Leeda avukata döndü, bıraktıklarının dantel örtü olmasını umuyordu, böylece Murphy'yle epey gülebilirlerdi. "Danay'e, Cawley-Smith Oteli'ndeki payımı bırakıyorum, kullanımı kendi takdirine kalmıştır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Leeda, Danay'e bir bakış attı. Şaşırmış ve memnun olmuş görünüyordu. Birinin ölümüyle sahip olduğun bir şeye sevinmek çok garipti. Leeda ensesini kaşıdı, utanıyordu.

"Leeda'ya, beş yüz bin dolar tutarında para bırakıyorum..."

Leeda yanlış duyduğuna emindi. Ama odada oluşan ani sessizlik kalbini hızla çarptırmıştı. Önce şaşkın bakan Danay'le göz göze geldi; sonra da annesinin şok olmuş yüzüne baktı. Avukat devam etti.

"... bu şartlarda Leeda, benim Kings County Midilli Atları Koruma'daki yöneticiliğimi üstlenecektir. Midilliler halen benim tuttuğum çalışanların bakımı altındadır. Leeda'nın midilliler için ev veya evler bulması gerekmektedir." Sağındaki birinin öfkeli homurdanmalarını duyuyordu ama onu göremeyecek kadar sersemlemiş bir haldeydi. Bazıları içinden kıs kıs gülüyordu. "Paranın benim bebeklerimin bakımına lazım olandan daha fazla olması amaçlanmıştır. Ancak; önce midillilerin uygun şekilde bakımı sağlandıktan sonra Leeda, paranın geri kalanıyla istediğini yapmakta özgürdür."

"Leeda görevlerini tamamlayıncaya kadar, annesinin evi üzerine alma işlemleri sırasında Primrose Köşkü'nde oturma izni almalıdır. Leeda, bu sorumluluğu almayı kabul etmezse mirastan mahrum edilecektir ve para benim belirttiğim kurumlara bağışlanacaktır." Avukat isteksiz görünüyordu ama yine de sıkılganlıkla okumaya devam etti. "Midilli atlarıma gerektiği gibi bakılmazsa öbür dünyada bile peşinizi bırakmayacağıma emin olabilirsiniz."

Gruptan gülüşme sesleri duyuldu. İşte herkes Euge-

nie'nin bu sözlerini duymak için oradaydı.

Leeda kımıldamadan oturuyordu. Ama bu, yanından geçip ağıla koşan yirmi üç tane midilli atın ortasında kımıldamadan oturmak gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

1928'de bir yaz gecesi Mandie Rae Adlai, Bridgewater'a gelmişti. Atın üzerindeydi ve elinde Darlington Şeftali Bahçesi'ni pokerde kazandığını belirten bir kontrat tutuyordu. Aşırı güzel ve bekârdı; dedikodular o gelir gelmez yayılmıştı. Bazıları onun dul olduğunu söylüyordu. Bazıları ise onun bir cadı olduğunu. Dokuz yıl sonra kasabadan kaçmadan önce ona kur yapan yedi adama rağmen o hiçbirine hiçbir zaman o gözle bakmamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yedi

Murphy, yolun kenarında duran bisikletine atlayıp Darlington Meyve Bahçesi'ne doğru yola koyuldu. Orada durup amaçsızca çakıltaşlarına vuran biri vardı.

Murphy kazağını çıkartıp beline bağladı.

"Ne yapıyorsun? Boş boş dolanıyor musun?" diye sordu. Leeda eğlencesiz çakıltaşı oyununa devam ediyordu. "Anneme arabayla bıraktırdım. Ama..." Yola dönüp baktı. "sonra içeri girmek istemedim. Birdie olmayınca içeri kaçak giriyormuşum gibi hissettim."

"Komik olma." Leeda ve Murphy'yi birbirinden ayıran özelliklerden biri de buydu. Murphy, gittiği her yerde evinde gibi olabiliyordu. Leeda ise mesafeli duruyordu.

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Ne zamandır buradasın?" diye sordu Murphy. "Bir saattir."

"Bir saattir," Murphy tekrarladı.

Leeda ince omuzlarını silkti. Leeda öyle dik duruyordu ki aslında ufacık olduğu fark edilmiyordu. Kemikleri tıpkı kuş kemiği gibiydi. Ama bazen, aynı şimdiki gibi, Murphy'nin gözüne gerçekte ne kadar narin olduğu çarpıyordu.

"Haydi!" Murphy onu dirseğinden tuttu ve Leeda'da kendini rahat bırakıp Murphy'nin onu bir bez bebek gibi sürüklemesine izin verdi.

Çakıllı yolda yürürken, spor ayakkabılarının altından gelen çıtırtılar sessizlikte yankılanıyordu. İlerledikçe meyve bahçesi de yavaşça kendini göstermişti. Sağ taraflarında yıkılmaya yüz tutmuş ambar vardı. Geniş kapıları kapalı, kırmızı boyası dökülüyordu. Onun ilerisinde, şeftali ağaçları başlıyordu. Beyaz kumlu topraktan kareli desende düzenli bir şekilde çıkmışlardı; sadece eğri büğrü, dalları budakları etrafa savrulmuştu. Soluk kırmızı-pembe arası bir renkte olan, yaprakların altına yerleşmiş bir sürü şeftali olgunlaşmış görünse de üstlerinde hafifçe yeşillikler vardı. Bıldırcınlar ve ispinoz kuşları ağaçların arasından bir daldan bir dala uçuşuyor; uzaklardan bir yerden tıkırtılar geliyordu; büyük ihtimalle bir ağaçkakandı. Bir de vızıldama sesleri duyuluyordu.

"Tam olgunlaşmamışlar," dedi Murphy.

"Ancak haziranın ikinci haftasında," diye yanıtladı Leeda. Hangisinin ne zaman olgunlaştığını, hatta yerine göre; tepedeki mi, aşağılardaki mi, güneş alan mı, suya yakın olan mı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diğerlerinden daha hızlı olgunlaşırdı; hepsini ezbere biliyorlardı. Murphy yeşilin ne olduğunu, her şeyin aslında ne kadar canlı göründüğünü unutmuştu. Hayatın bir de kokusu vardı: çiçeklerin, çimenlerin ve ağaçların kokusu.

Yol kıvrılıyordu, sol tarafta işçilerin, dışı beyaz tahtalı yatakhanesi görünmüştü; kadınların bu yıl yeni yapılan yatakhanesi, erkeklerin eski yamulmuş yatakhanesinin yanında daha beyaz parlıyor ve daha dik duruyordu. Ortada da büyük siyah ızgara ve etrafı odunlarla çevrili ateş yakmak için bir çukur olan toprak alan vardı.

Sağda ise, parlak yeşil çimenlerin ortasında bir ev uzanıyordu. Darlington'ların evi bütün alanı bir arada tutan bir mandal gibi görünüyordu. Eskilikten dökülen pencereleri ve kızların pek çok kez öğlenleri yayılarak vakit geçirdikleri geniş verandasıyla bu eski, büyük ve biçimsiz ev, arazinin kalbiydi.

Sadece Darlingtonlarınki gibi bir eve bakarak insanlar eski şeyleri hatırlayabilir; hatta korkuluklarının ne zamandır eğri olduğunu, panjurları kimin boyadığını veya evde kaç kişinin yaşadığını merak edebilirlerdi.

Murphy etrafa göz gezdirdi. Ürkütücü bir şekilde boştu. Tarlada ya da yatakhanelerde hiç işçi yoktu. Ne bir ateş yanıyor ne de Poopie'nin dinlediği müzik camlardan dışarı süzülüyordu. Murphy, bisikletinin park ayağını indirdi ve çimenliklerden büyük adımlar atarak geçtiler. Ön verandaya çıkan çürük merdivenden çıktılar; ayaklarının altındaki ahşap basamaklar her adımda çatırdıyordu.

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Biri yaşıyormuş gibi görünmüyor," dedi Leeda. Murphy kapıyı denedi ama kilitliydi. Walter ve Poopie dışarıda olsalar bile genelde kapıyı açık bırakırlardı. Murphy, Walter'ın kamyonu yolda mı, diye dönüp caddeye baktı, sonra da küçük cam zili çaldı. Leeda, etraftaki ışığı engellemek için elleriyle gözünün etrafını kapatıp yüzünü kapının yanındaki büyük cama yapıştırdı.

"Kasabayı terk mi ettiler?" diye sordu. Nefesi camı buğulamıştı.

"Çılgın kumrular." Murphy iç çekti. Belki Poopie ve Walter her şeyi bir kenara atıp romantik bir macerada günlerini gün etmek için basıp gitmişlerdir.

Murphy, elleri kot pantolonunun ceplerinde dönüp verandadan manzaraya baktı. Şeftali ağaçları sanki beklenmedik bir saldırıya geçeceklermiş gibi çimenlik alanın karşı köşesine, eve doğru, sinsice ilerliyordu. Serin bir rüzgâr saçlarını uçurmuştu. Murphy, güneşin onu ısıtabileceği, çatının dışında kalan merdivenin üst basamağına oturdu. Gölgesinin titrettiği ama güneşinin bir kızı ısıtıp kedi kadar tembel yapabileceği bahar günlerinden biriydi. Darlington'ların ön verandasında oturmak bile Rex'in boş evinin görüntüsünü aklından uzaklaştırmaya yetiyordu.

Leeda da yanına oturdu. Ellerinden destek alarak arkaya doğru yaslandı bir yandan da topuklarıyla merdivenlere hafifçe vuruyordu. "Burada olmak gerçekten güzel," dedi.

Murphy ona alaycı bir şekilde baktı. "Aa, vasiyetin okunması nasıl geçti?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Leeda, gözlerini ağaçlardan çevirmeden içini çekti. "Bana midilliler miras kaldı."

Murphy bir kahkaha attı. "Küçük olanlar mı? *My Little Pony*'dekiler gibi mi?"

"Ve yarım milyon dolar."

Murphy kahkahasının ortasında durdu. Leeda sonunda ona bakmıştı.

"Aman Tanrım." Murphy öne eğilmiş heyecanla arkasındaki basamakları sımsıkı tutuyordu. "Peki o kadar parayı ne yapacaksın?"

Leeda omzunu silkti. "Hımm, onlara bir ev buluncaya kadar bir kısmını midilliler için harcayacağım. Sanırım geri kalanıyla yatırım yaparım. Dayımın yapmamı söylediği şey bu."

"Leeda, hayatın çok kolay. Bütün hayatları boyunca çalışıp bu kadar para biriktiremeyen kaç kişi var biliyor musun?"

Leeda dalgın bir şekilde başını salladı. "Çok büyük bir sorumlulukmuş gibi hissediyorum." İçini çekti. "Sanırım midilliler için bir ev bulmak birkaç haftadan fazla sürmez. Ama ben yine de yedisinde New York'a dönmek istiyorum."

Murphy, "Umarım Mitzie, sana iyice bağlanmaz," diye takıldı. Murphy, minyatür midillileri kurtarma ve yaşlı hanımefendilerin kasabada verdiği yardım yemekleriyle uzun süre eğlenmişti. Mitzie, afişteki midilliydi. Üstünde MITZIE SENİN YARDIMINA MUHTAÇ yazılı afiş, Bridgewater Community Bankası'nın bir duvarında asılıydı.

Leeda güldü.

Murphy onu inceliyordu. Midillilerle ilgili komik ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yarım milyon dolarla ilgili müthiş haberine rağmen Leeda'nın yüzü ifadesiz ve anlaşılmazdı. Murphy, onu ve Birdie'yi herkesten daha iyi tanıyordu ama yine de Leeda, onun için herkesten daha gizemliydi. Bazen Leeda'ya bakardı ve onun ne hissettiğine ya da ne düşündüğüne dair yüzünde hiçbir iz bulamazdı.

"Hey," Leeda sanki çok önemli bir şey hatırlamış gibi aniden canlandı. "Rex'i gördün mü?"

Murphy ayağa kalktı. Merdivenden aşağı inip çimenlerin üstüne uzandı. Kazağı altında kırışıp katlanmıştı. Çimenlerin keskin, burnunu sızlatan saf kokusu burun deliklerini dolduruyor, sivri uçları çıplak kollarını kaşındırıyordu.

"Ceset oldum," dedi.

Leeda onun yanına çömelip nabzını yokladı.

"Seni ne öldürdü?"

Murphy ona doğru yuvarlandı. Yüzüne baktı. "Biraz yürüyelim."

Leeda, onu bileklerinden çekip kaldırdı.

Çimenliği ve yolu geçip geniş pekancevizi ağacı koruluğuna, sonra da meyve bahçesiyle, Balmeade Country Kulüp'ün taze, biçilmiş çimlerini birbirinden ayıran çit boyunca ilerlediler. Ayaklarının altında dökülmüş cevizler çatırdıyordu. Murphy'nin meyve bahçesini yakından bildiği bu iki yıl içinde, meyve bahçesi bir kasırgadan, yatakhane yangınından ve Horatio Balmeade'in kendi alanını genişletmek için satın alma girişimlerinden kurtulmuştu. Darlington ve Balmeade'in topraklarının birleştiği yer –karmakarışık, gür

otlarla kaplanmış meyve bahçesi tarafı ve taze, temiz, kusursuz bakılmış kulüp tarafıyla– gece ve gündüz gibiydi.

Çitleri takip edip yatakhanelerin arkasından Murphy'nin sahiplendiği parka giden yola çıktılar.

Durdular, etraflarına bakındılar. Sarsılmışlardı. Bahçe, onlar gitmeden önce, ağaçların aralarına yerleşmiş geniş çiçekliklerle kaplıydı. Şimdi ise görünen tek şey, iki yaz önce Rex'in Murphy için yaptığı ahşap bank ve bir nektarin ağacı fidanydı. Bahçe japonsarmaşıklarıyla kaplanmış, asmalara boğulmuş ve uzun otlara gömülmüştü. Her şeyin –güller, şakayıklar, kelebek çalıları ve bitkiler– üstü kaplanmıştı.

Murphy, Leeda'nın ona baktığını hissedebiliyordu. Murphy ölüme terkedilmiş çiçeklerden arta kalanlara baktı.

"Ben bir avareyim, bebek," diye mırıldandı. Oyalanmak istemiyordu. Topuklarının üzerinde döndü, Leeda da onun peşinden ilerledi.

İçleri daralmıştı. Şeftali ağaçlarının arasında kaybolup, kolları sallana sallana sarkmış yeşil yapraklara sürtünerek göle doğru yol aldılar. Yapraklar incecik tüylere benziyordu. Murphy birkaç yarı olgun şeftaliyi koparıp Leeda'nın sırtına fırlattı. Onları kopardığı daldan ekşi, yeşil bir koku yayılmıştı. Leeda, kendini korumak için kollarını arkasına doğru sallıyordu.

Tam ağaçların seyrekleşmeye başladığı yere yaklaştıklarında gelen bir arabanın hafif gürültüsünü duydular.

Leeda'nın yüzü güldü. "Geldiler."

Geldikleri yöne doğru dönüp yavaşça koşmaya başladılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yolun kenarında bir taksi durdu ve ücret ödeninceye kadar bekledi. Kapısı açıldığında Leeda ve Murphy neredeyse çimenliğin yarısını geçmişlerdi. Ancak inen ne Walter ne de Poopie'ydi.

Taksiden sadece; çökmüş, kambur ve perişan bir halde bir kişi çıkmıştı.

Leeda ve Murphy şaşkınlıktan kalakalmış, taş kesilmişlerdi.

Oyuncak ayılı valizin her yerde olabileceğini bilmeliydiler.

BELONGSTO KİTAPSEVERLER

Sekiz

Çimenlere adım attığı an sanki bütün bir yıl unutulup gitmişti. Birdie derin bir nefes alıp arkadaşlarının kollarına atladı. Tuttuğunu fark etmediği bir nefesi dışarı vermek gibi bir şeydi. Rahatladığı yere geri dönmüştü. Herkesin onun dilini konuştuğu, geçmişi paylaştığı her şeyin kolay olduğu yere.

"Ne oldu?"

"Burada ne yapıyorsun?"

Birdie gülümsedi. Uzun, zor bir yolculuktan sonra huzur dolu vahaya ulaşmış gibi hissediyordu. Aslında hepsinin altında gerçekte yapmak istemediği ama yaptığı bir şeyin rahat vermeyen korkunç acısı gizleniyordu. Ama şu anda umursamıyordu. Evi, onu sarmalayan bir yorgan olmuştu. Her şeyi iyileştiriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Her şey yolunda," dedi. Oturur oturmaz onlara Enrico'yu anlatacaktı. İlk önce, anın tadını çıkarmalıydı. Arkadaşlarını inceledi. Leeda'nın yüzü biraz incelmişti; biraz daha iyi olmuş, elmacıkkemikleri çıkmıştı. Saçları tam omzuna kadar uzamıştı. Çilleri yine kaybolmuş, beyaz ve pürüzsüz yüzü porselen gibi olmuştu. Murphy de biraz zayıflamıştı ama sadece başının etrafındaki kıvırcıkları belirginleştirmişti. Önünde saksofon deseni olan yeşil, ipeksi görünüşlü bir tişört giymişti. Elleri ceplerinde tam olarak rahat duruyordu.

Birdie önce park yerine sonra eve baktı. "Poopie ve babam burada mı?"

"Hayır," dedi Murphy. "Biz de onları görmeye geldik ama ev boş."

Birdie afallamış bir şekilde eve tekrar baktı.

Tam da lafın üstüne yoldan bir araba sesi daha duyuldu. Hepsi sese doğru döndü. Onlara doğru gelen bu ikinci taksi ise herhalde şu ana kadar Darlington Meyve Bahçesi'ne gelen ikinci taksiydi. Kızları gören Poopie, camdan başını çıkartıp onlara el sallamaya başladı. Birdie'yi gördüğü anda daha şoför arabayı durdurmadan kapıyı açıp dışarı atladı.

Kavuşmaları biraz kargaşalı ama neşeli olmuştu. Her zaman duygusal olan Poopie'nin yine gözlerinden yaşlar gelmişti. Birdie'nin babası Walter, soğukkanlı biriydi ama taksiden inerken keyifli olduğu açıktı.

Birdie'ye sıkıca sarılırken, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu. Walter uzun boylu, beyaz saçlı ve geniş omuzluydu. Üstünde kot pantolon ve önü açık kısa kollu gömlek vardı.

BELONGS TO KANITS TEAM

Çıtı pıtı, kumral Poopie'nin yanında kale gibi kalıyordu. Ama Poopie etkileyiciliğiyle onu bastırabiliyordu. Birdie'ye ahlanıp vahlanırken büyük gözleri fıldır fıldır dönüyor, elleri yerinde durmuyordu.

Birdie'nin kollarına dokunup, yüzünü avuçlarının içine aldıktan sonra, "Gerçek olduğuna emin olmaya çalıyorum," dedi. "Burada ne işin var?"

"Yazı evimde geçirmek istedim sadece," dedi Birdie. Huzurlu, rahatlamış ve güvende hissediyordu. Timsah şeklinde bir şapkanın Poopie'nin büyük siyah çantasından dışarı sarktığını fark etti.

"Siz Florida'da mıydınız?" diye sordu.

Poopie ve Walter birbirlerine manalı bir şekilde bakıştılar. "Evet," dedi Poopie. "Peki, bunu içeride konuşalım. Haydi."

İçeride, hepsi Darlington'ların yetmişlerin modasına göre döşenmiş mutfağındaki masanın etrafına toplandı. Mutfak döşemesi mutfağın ortasına doğru eğimleniyordu ve içeride üstünde yanık izleri olan sarı tezgâhlar vardı. Mutfaktan üst katlara çıkan merdiven kıvrımlı ve bir yana doğru yatıktı. Murphy oraya "Eğlence Evi" diyordu.

"Bunun tadı harika," dedi Murphy. Hepsi orada duran Poopie'nin yaptığı ve dondurduğu ekmeklerden almışlardı, yanında da geçen seneden ayırdığı şeftali-böğürtlen reçeli vardı. Ev Majestic olmadan çok sessizdi. Birdie onun nerede olduğunu sorduğunda babası gidip onu köpek bakımevinden almaları gerektiğini söyledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Walter kızarmış ekmeğinin üzerine biraz reçel sürüp, "Bu sene bizim için şeftalileri toplayacak mısın, Murphy?" diye sordu. Poopie de Murphy'ye dönmüştü.

Murphy başıyla onayladı. "Evet, öyle umuyorum..."

Walter gülümsedi. "Bizimle birlikte olmanı isteriz. İstersen yine yatakhanede kalabilirsin. Sana zam da yaparız."

Murphy sırıttı. Geçen yıl ona ödeme yapmamışlardı. Çünkü ilk başta ceza olarak oraya gönderilmişti.

Birdie, parmaklarını masanın kenarlarında gezdiren ve dikkat çekecek derecede sessiz olan Leeda'ya baktı. Acaba kendini dışlanmış mı hissediyor, diye düşündü.

Poopie, "Seni de alabiliriz, Leeda," diye teklifte bulundu; "geri gitmen gerekinceye kadar."

Leeda biraz canlanmıştı.

"Ee, peki siz nerelerdeydiniz?" diye sordu Birdie, garip bir mahcubiyet hissetmişti. Acaba sadece babası ve Poopie, birlikte bir yerlere gittikleri için mi böyle tuhaf hissetmişti yoksa annesini koruma ihtiyacı mıydı bilmiyordu. Düşündüğü annesi değildi. Neredeyse üç yıl önce babasını bırakıp giden oydu, tam tersi değil. Birdie telefona baktı. Yakında onu arayıp eve döndüğünü söylemesi gerekiyordu.

Poopie ve babası, birbirleriyle yine manalı bir şekilde bakıştılar. "Biz ev bakmaya gittik," dedi Walter.

Birdie kafasını dikip anlamaya çalışır gözlerle onlara baktı. İlk tepkisi yalnızca, ev bakmak için bir yerlere gitmenin tuhaf ve komik olduğu düşüncesiydi. "Neden?"

Babası, ellerini masanın üstünde birleştirdi. "Hımm, birkaç ay önce evin değerini ölçtürdük. Altyapı kötü bir du-

BELONGS TO KANITS TEAM

rumda. Evin altındaki oyuklarla tam bir harabe. Zemin çok yumuşak ve ev oldukça gömülmüş."

Birdie her zaman çiftliğin altındaki oyukları biliyordu. Mutfakta çıt çıkmadığı zamanlarda, altında bir yerlerde su sızıntısı seslerinin yankısını duyduğuna yemin edebilirdi.

Birdie şaşırmış bir hâlde Poopie'ye baktı.

"Satıyoruz," dedi Poopie.

Birdie, içinde bir sürü iğne ona hızlı hızlı batıyormuş gibi hissetti; hareket edip kaşındırıyorlardı. Yanındaki Leeda ve Murphy'nin de kaskatı kesildiğini hissedebiliyordu.

"Ama..." Birdie'nin aklından geçen ilk şey babasının bunu etraflıca düşünmemiş olduğuydu. Bu kararı aniden vermiş olmalıydı. Birdie'nin hayatının büyük bir kısmında, Darlington'lar bu çiftliği korumak için dişini tırnağına takarak savaşmıştı. Şimdi de tepelerinde büyük bir borç olmadan her şey iyi gidiyordu ve güvendeydiler. "Şu anda her şey iyi. Vazgeçmek için bir neden yok."

"Bu vazgeçmek değil," diye Poopie araya girdi. "Birdie bu ev yıkılmak zorunda." Büyük kahverengi gözleri derin bir ciddiyetle Birdie'ye baktı.

Birdie ağzı açık ona bakıyor, kalbi hızlı hızlı atıyordu. Poopie de konuşmakta zorlanıyordu. Walter, onun yerine devam etti.

"Gittikçe yaşlanıyorum, Birdie. Senin artık kendi hayatın var." Birdie'nin sol yüzükparmağındaki yüzüğü işaret ediyordu. "Buraya yeni bir ev yapma fikri... Bu benim kaldırabileceğimden çok fazla. Poopie ve ben, biraz hayatın tadını çıkarmak istiyoruz. Senin okuluna yakın olan bir yere taşınabileceğimizi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düşündük. Böylece hafta sonları evine gelebilirsin."

Ev. Midesinin bulandığını hissediyordu.

Araya girmesi için Murphy'ye baktı. Murphy'nin konuşarak insanları yönlendirebilme yeteneği vardı. Bir keresinde eğlencesine Wendy'nin tuvaletindeki dev tuvalet kâğıdını çalarken yakalandığında bile müdürü, ona bedava *milkshake* vermesi için ikna etmişti. Fakat şimdi sadece düşünceli bir şekilde ellerine bakıyordu.

"Birdie?" Poopie, ona inceleyerek bakıyordu. Birdie boğazını temizledi. "İzninizle..."

Cevap beklemeden masadan kalktı. Babasının ofisine girip kapıyı arkasından kapattı. Bir yetişkin gibi davranması gereken bir sahneden kaçtığını biliyordu. Kapıya yaslanıp çalışma masasının üstündeki bir tomar kâğıda; böcekler içinde kalmış raf raf dizilmiş kitaplara; meyvecilik, mahsul verimi ticaret planlarına; eski fotoğraf albümüne; daha Darlington'lar oraya taşınmadan önce orada olan kitaplara; evin kendisine ait olan kitaplara göz gezdirdi. Çalışıp çabalamakla geçen yıllar ve anılar hepsi bu odada toplanmıştı.

Birdie, babasının masasına oturup bilgisayarı açtı. Sol eline bakıp yüzüğü parmağında döndürmeye başladı. Dakikaları sayılıymış gibi hissediyordu. Sanki hangi cankurtaran filikasına binmek istediğine karar vermesi gerekiyordu. Hemen İnternet'e bağlandı ve Gmail hesabını açtı.

E,

Dün gelmediğim için üzgünüm. Kafam çok karışıktı.

Yazabildiği kadar hızlı yazmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Benim adıma gönderilmiş bir mektup alacaksın. Lütfen onu okumadan at. Georgia'da evdeyim. Hasat zamanı buraya gelmeni istiyorum. Lütfen gel. Özür dilerim. Lütfen cevap yaz. Seni seviyorum.

Sevgilerimle, B, diye imzalayıp "gönder" butonuna bastı.

Pat, pat, pat. Pat, pat, pat. Dank dunk. Gıcırt.

"Ne yapıyor?"

Dank!

Leeda, masanın karşısından Murphy'ye bakıp omzunu silkti. Sonra da uzunca sürtünme sesi gelince ikisi de dönüp baktılar. Birdie, arkasında büyük bir koliyle merdivenin başında göründü.

Pat, pat, pat! Birdie koliyi çekerek merdivenden indiriyordu. Ne mutfağa ne de onlara bakmadan kutuyu koridordan sürükleyip dışarı çıkardı. Yarım saat kadar bunu yapmayı sürdürdü. Dakikada bir içeri girip çıkıyordu. Arkasından saçma sapan şeyler sürükleyerek dışarı taşıyordu: valiz, kereste, battaniyeler. Her seferinde de yanlarından ayaklarını vurarak gürültü patırtıyla geçiyordu. Sanki onlar orada değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu ama onu fark etmelerini istediği açıkça belliydi.

"Belki kaçıyordur," dedi Murphy. Leeda ise sadece boş boş koridora bakıyordu.

"Bütün bunlarla mı?" diye sordu sakin bir sesle.

"Bu keresteyi de nerden buldu?" Poopie kendi kendine homurdandı. Elleri çenesinin altında masaya yaslanmış, du-

dakları sıkıca kapalıydı. Biraz sinirli, biraz sabrı taşmış ama biraz da kırılmış görünüyordu.

"Birdie, dağ gelinciği gibi," dedi Murphy.

Leeda kalktı ve ön kapının yanındaki cama gitti. Birdie'ye baktı; aslında onunla aynı hisleri paylaşıyordu. Leeda, meyve bahçesi olmazsa onun da bir parçası yok olacakmış gibi hissetti. Ama herkesten çok Birdie yarım kalacaktı. O ve çiftlik, yekvücut gibiydiler. Meyve bahçesiz bir Birdie düşünmek, yarısı olmayan bir insan düşünmek gibiydi. Birdie, topladığı garip şeyleri çimenliğin sağ tarafındaki meşe ağacının dibine koydu. Görünüşe göre yanına aldığı iki şey; çekiç ve çivi kutusuydu.

Birden Leeda, onun ne yapmak istediğini anladı. "Oh!" Herkes –Poopie, Walter ve Murphy– pencerenin kenarına gelip bakakaldılar. "Bu..." dedi Murphy.

"Oh, düşüp boynunu kıracak. Demedi demeyin," dedi Poopie.

Birdie, hepsinden uzak yeni bir başlangıç yapıyordu. Bir ağaç ev inşa etmeye başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dokuz

Primrose Köşkü, merhum Anneanne Eugenie'nin evi, bir oyuncak bebek evi gibiydi. Beyaz fırfırları, dekoratif çitleri, gösterişli pencere kullanımı ve romantik kiremit seçimiyle sanki çimenlerin arasından reverans yapıyordu. Cesur, kararlı ve birazcık da şımarık Eugenie, bir mimarla anlaşmış ve çocukken sahip olduğu bebek evinin tam olarak aynısını inşa ettirmişti.

Leeda, arabadan inip parmaklığa bağlanmış minik Chihuahua'yı görünce şaşırdı. Köpek onu görünce heyecanlı bir şekilde dilini çıkartıp dudaklarını yaladı ve titremeye başladı. Patilerini yere sürtüp ileri gitmeye çalıştı. Leeda sallana sallana onun ulaşamayacağı kadar birkaç basamak çıktı. Köpek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

burada ne arıyordu? Eugenie'nin midillilere bakması için tuttuğu adamın olmalıydı. Leeda, sonrasında avukatla yaptığı konuşmada adamın anneannesi ölmeden önce onun için bir yıl kadar günde birkaç saat çalıştığını öğrenmişti. Ama Leeda, onunla hiç tanışmamıştı. Şimdi ise adam, Leeda her şeyi halledinceye kadar, küçük konuk odasında kalacaktı. Ama neden köpeğini parmaklıklara bağlamıştı ki?

Leeda hayvansever değildi. Bir hayvan sahibi olma fikrine en çok yaklaştığı zaman, Birdie'nin köpekleriyle oynadığı zamandı ama sonra yanlışlıkla birini ezmişti. Bir de on yedinci yaş günü partisinde Anneanne Eugenie'nin midillisine binmişti ama o da Leeda'nın elbisesinin üstündeki pembe fiyongu yemiş ve bağırsak tıkanmasından ölmüştü. Belki de Tanrı'nın dört ayaklı dostlarının Azraili olmak onun işiydi ama ne sebeple olursa olsun hayvanların yanında olmaktan rahatsız oluyordu. Yüzünü yalamaktan hoşlanıyorlardı. Bazende tam popolarının üstünden kaşımanı istiyorlardı. Bir sınır anlayışları yoktu. Bu görevi Leeda'ya bırakarak, inatçı anneannesi, açıkça onunkine zıt olan eğilimine rağmen kendi isteklerini yapması için Leeda'yı zorlamıştı.

Bakıcının büyük ihtimalle dışarı çıktığını düşünerek Leeda merdivenlerden geri indi; köşeyi dönüp çimlerin sabah güneşi almadığı tarafa geçti. Midilli ağılının çitlerinin dibinde büyüyen küçük beyaz çiçeklerin üstünde arılar vızıldıyordu. İleride ağılın etrafından birinin midillinin uçuşan şeffaf tüylerinin, tozun ve sivrisineklerin arasında durduğunu görebiliyordu. Adam sert adımlarla ve dik bir şekilde yürüdü.

BELONGS TO KAATIES TEAM

İleri bakıp Leeda'yı fark etti. Leeda, adamın yanına gelmesini beklerken, kapıdaki kabarmış boyaları kopartıyordu.

Adam yaklaşırken bocalamış, yüzündeki gülümseme söner gibi olmuştu, nabzı da düzensizleşmişti. Adam, uzaktan göründüğünden daha gençti; hatta onun yaşına yakındı. Aslında yakışıklı değildi. Fakat görünüşünde Leeda'yı hafifçe sarsacak bir şey vardı. Kabarık kahverengi saçları ve düzgün siyah kaşlarının altında mavi gözleri vardı. Yüzü köşeliydi, burnu ise geniş ve düzdü. Hareketleri bile köşeliydi. Ama hareketlerinde can alıcı bir şeyler vardı.

Bocalamasının üstünü örtmek için elini uzatıp, sadece iş yapıyorlarmış gibi bir ses tonuyla konuştu. "Merhaba, ben Leeda. Sen, Grey olmalısın."

İfadesiz bir şekilde elini tuttu. "Nasıl gidiyor?"

"Sanırım sen bakıcısın. Tanıştığımıza memnun oldum." Annesi gibi konuştuğunun farkındaydı, resmi ve kibar ama buna engel olamamıştı.

"Evet." Grey onun tokalı siyah lastik botlarına, beyaz taytına ve kolunun altına düzgün bir şekilde aldığı dosyaya göz gezdirerek üstünkörü incelemişti. Leeda utanarak aşırı şık giyinmiş olabileceğini fark etti ve bu onu huzursuzlandırdı.

Sert ve isteksiz bir hareketle Grey, kestane rengi metal kapıya doğru ilerlemeleri için yönlendirdi ve kapı sürgüsünü kurcalamaya başladı. Kapı bir gıcırdamayla açıldı; Grey, Leeda'ya içeri girmesini işaret ediyordu. Yaklaşık yedi metre ileriden iç içe bir grup midilli merakla onlara bakıyordu.

"Teşekkürler," dedi Leeda içeri girerken... Ayaklarının et-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rafına bakındı. Son günlerde yağmur yağmış olmalıydı. Çünkü zemin çamur gibiydi ve yer yer botlarını kirletebilecek su birikintileri vardı. Leeda kirlenmeye meyve bahçesinde alışmıştı ama yine de mümkün olduğunca kaçınmaya çalışırdı.

Grey, kapıyı Y şeklindeki metal sürgülü kolu indirip kapattı. Leeda dönüp ona etkileyici bir gülüş attı; ama Grey ona bakmıyordu. Çamurlara bata çıka ahırlara doğru yürüdü. Leeda, takip etmeli mi yoksa etmemeli mi, diye tereddüt etse de Grey'in peşine takıldı.

Ahır uzun, geniş dikdörtgen şeklindeydi. Tepesinde çitlerin üstüne asılı çatıyla üstü açık sayılırdı. Ortadaki koridorun iki köşesinde de yaklaşık on beşer tane ahşap barınak vardı. Grey düz devam etmektense sola döndü ve Leeda'yı bir çeşit tahta barınağın olduğu yerde bekletti.

"Binicilik malzemelerinin bulunduğu oda burası," dedi. Kapıyı açıp ona kirli döşemeli, eyerler, kovalar, halatlar, kayışlar, çeşit çeşit fırçalar ve Leeda'nın bilmediği garip gümüş renkli aletlerin olduğu odayı gösterdi. İçeride deri, yağ, kuru saman kokusu gibi bir koku vardı; güzel ve toprak kokuyordu. Karşı duvarda başka bir kapı daha vardı. Grey, onu oradan uzun bölmelerin olduğu yere geçirdi.

Grey'in onu bilgilendirmeyeceğini anlayan Leeda, "Bunları her gün buraya sen mi koyuyorsun?" diye sordu.

"Sadece çok soğuk olduğunda ya da kötü havalarda, bir de tımarlamak ve beslemek için." Bölmeler çok küçüktü– kapılar Leeda'nın belinden biraz daha yüksekti. Ahır gerçek hayvanların değil de sanki yedi cücenin yaşayabileceği bir

BELONGS TO KÂNİTS TEAM

yer gibi görünüyordu. Ayrıca her bölmeye uygun şekilde yerleştirilmiş sallanan kapılarına asılı tabelalar vardı: Mitzie, Utangaç, Uykucu, Hapşırık, Şanslı, Baron, Bay Jinxy .

Grey'in elleri kapılarının üstüne ilerliyordu. Orada burada küçük işler yapmak için duruyordu –küreği yerine koymak ya da bir ipi bağlamak için– kirli elleri birden aklına gelmiş şeyleri yapıyor gibi hareket ediyordu. Bu ufak hareketlere bakarak Leeda, onun güçlü ve hızlı olduğu izlenimi edindi. Bir kere bile dönüp ona bakmamıştı.

Çamurun başladığı beton zeminin sonuna gelmişlerdi. Geri dönüp ağaçların gölgesinde toplanmış çitlerin üstünden sarkan midillilere baktılar. Çok komik görünüyorlardı, tıpkı çizgi film karakterleri gibi bodur ve yuvarlak karınlıydılar. Birkaç tane benekli vardı ama çoğu koyu renkteydi; ara ara beyazlar olan koyu kestane, taba rengi veya siyahtılar.

Leeda onlara sakınarak bakarken onlarda Leeda'ya dönüyorlardı. Birkaçı otlanıyordu. Bazıları grup grup toplanmıştı. Geri kalanı sosyal topluluklarmış da durup bir şey hakkında dedikodu yapıyormuş gibi görünüyorlardı. Leeda ise sanki dedikodularını yaptıkları oymuş gibi onları izliyordu.

"Oh!" Leeda'nın aklına bir şey gelmişti. "Verandadaki Chihuahua senin mi?"

Grey başını olumsuz şekilde salladı. "İnsanlar bizi midilli bakıcısı olduğumuz için hayvan bakıcısı sanıyor. Bana bu başıboş bırakılmış şeylerle ne yapmam gerektiğini söylemelisin."

"Büyükannem... yani Eugenie senden ne isterdi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sığınağa götürmemi," dedi Grey.

Leeda'nın tüyleri diken diken olmuştu. "Bu çok kötü." Sığınak anayola doğru kasabanın kenarındaydı. Birdie asla Leeda'yı araba kullanırken oradan geçirmezdi. Hayvanların öyle iğneyle öldürüldüğünü görmek onu çok üzüyordu.

Grey, "Yoksa burada mı tutmamı istersin?" diye sordu yüzüne bakarak. Leeda bunun bir çeşit meydan okuma olduğunu söyleyebilirdi. Grey, tabii ki de onun hayır demesini bekliyordu.

"Hımm, bunu sana sonra haber veririm," dedi Leeda. "O zamana kadar onu besleyebilirsin ya da her ne gerekiyorsa."

Grey, tamam der gibi başını salladı. Bir süre sessiz kalıp alanda dolanan midillileri izlediler. Grey keyifsiz bir sesle, "Onları nasıl dizginleyeceğini göstermemi ister misin?" diye sordu. "Böylece ihtiyacın olduğunda onları kendin içeri sokabilirsin?"

"Oh!" Leeda midillilere baktı. "Oh, Tanrım, hayır." Boğazını temizledi. "Aslında hayvanlardan pek hoşlanmıyorum."

Sakin bir sesle, "Çok fena," dedi Grey yine Leeda'nın kıyafetlerine göz gezdiriyordu. Ses tonu hiç kibar değildi.

Leeda kaskatı kesildi. Belli ki, ilk görüşte çocuk ondan hoşlanmamıştı. Leeda da ondan hoşlanmadığına karar verdi. Dimdik durdu.

Leeda, önüne düşen sarı tutamı sakin bir tavırla geriye atıp, "Çok zahmetli," dedi. "Her neyse. İsimlerini alsam iyi olur. İnternet'te öyle listelerim. İnsanlar isimlerini bilmekten hoşlanır diye düşünüyorum. Daha iyi pazarlanır."

Grey onu bir süre dikkatlice inceledi. "Şunlar Hapşırık ve Baron." Birlikte uzaklaşıp yan yana birbirlerine arkalarını dönük duran böylece kuyrukları birbirlerinin göğsüne değerek sallanan iki tane atı gösteriyordu. "Birbirlerini sineklerden koruyorlar. Diğer midilliler Hapşırık'ı pek sevmiyorlar ama Baron ona arka çıkıyor. İyi dostlar." Sonra en koyu renkliyi ve diğerlerini işaret etti. "Mitzie güzel olanı. Uykucu her zaman uykulu olan. Utangaç saf olan; onu kusturmasına rağmen yaprak yemeye devam ediyor. Bunları pazarlarken kullanman gerekirse diye söylüyorum."

Leeda tek kaşını kaldırıp ona baktı, Grey'in bunu onunla dalga geçmek için söylediğini fark etmişti. Anneannesi, midillileri "kurtarma" ya Leeda daha bebekken başlamıştı; ama Leeda ve ablası, bunun daha çok bir "koleksiyon" olduğunu düşünüyordu. Bütün hayatı boyunca onları çok düzenli bir şekilde ziyaret etmişti; ama asla onları birlik ya da düşmanlık kurabilen, küçük garip huyları olan varlıklarmış gibi düşünüyorlardı.

Grey, onu kapıya doğru götürdü.

Leeda, Grey'e, "Bridgewater Lisesi'nde mi okudun?" diye sordu.

Grey, hayır anlamında başını salladı. Leeda onun nerede okuduğunu söylemesini beklemişti ama söylemedi.

"Büyük ihtimalle İşletme Yönetimi Yüksek Lisansı eğitimi alacağım. Şimdi Columbia'dayım," diye devam etti. Sohbeti daha da garip bir hale getirmemek için uğraşıyordu, bir de dalga geçilecek biri olmadığını anlamasını istiyordu.

"Pazarlama işine girmek istiyorum."

Grey çitlere vardıklarında yaslanıp Leeda'ya döndü. "Anneannen midillilere insanlarmış gibi davranırdı."

"Biliyorum," dedi Leeda. Anneanne Eugenie onları sadece sevmiyordu, onlar onun hayatı olmuştu. Onlar için doğum günü partileri verirdi. Telefonda onlar hakkında konuşmaktan hoşlanırdı; hatta Leeda'yı bile telsizden onlarla konuştururdu.

"Bazı insanlara hayvanları sevmek, insanları sevmekten daha kolay gelir," dedi Grey çekinerek. "Her şeyi olan insanların hislerinden neden bu kadar çok kaçtığını merak ediyorum. Sanki ruhlarını boyunlarından kesmişler gibi."

Leeda, yüzünün kızardığını hissediyordu. Nerede olduğunu bilmese de artık bir sınır çizilmişti ve Grey'in sınırını aştığını hissediyordu. Aslında, onun Eugenie hakkında söyledikleri zaman zaman Leeda'nın da düşündüğü şeylere benziyordu.

"Bak, Grey, buraya geldiğimde ne beklediğimi bilmiyordum. Ama beklediğim ölmüş olan anneannem hakkında bu kadar kaba konuşacak biri de değildi. O yüzden sadece işini yap." Bir süre Grey'e baktıktan sonra eklemeden edemedi. "Ailemdeki insanları ben zaten tanıyorum."

Grey sakin bir şekilde ellerini cebine sokup onu baştan aşağı süzdü. Rahatsız eden bir umursamazlığı vardı. Leeda çok ileri gidip gitmediğini merak etti ama o anda bunu umursamamıştı.

"Ağustosun başında ayrılacağımı bilsen iyi olur. Seni

BELONGS TO KAHTS TEAM

buraya alıştırıp yerleştirinceye kadar burada olacağım. Ondan sonra midillilerle baş başa kalacaksın."

Umursamaz görünme sırası Leeda'daydı. "Benim planım onları bir an önce başka yere yollamak. En fazla iki hafta içinde sana ihtiyacım olmayacak." Buraya gelinceye kadar bunu ona nasıl söyleyeceğini bilememişti; çünkü bu onun işini elinden almak gibiydi. Ama şimdi bunu söylemek onu tatmin etmişti.

Grey gülüyordu.

Leeda gözüne düşen saçlarını çekti, sinirlenmişti. "Ne?"

"Yaz sonuna kadar onlardan kurtulabilirsen kendini şanslı say." Şoke edici bir şey itiraf edecekmiş gibi sırıtıyordu. Etmişti de. "Anneannen onlara yıllardır bir yuva arıyor."

Leeda, ona doğru gitmeye çalışıp inleme sesleri çıkaran Chihuahua'yı görmezden gelip eve girdi. Gıcırdayan kapıyı kapattı; içerideki donukluğa dalmış bakıyordu.

Eugenie'nin ön salonu her zaman müzenin içindeki bir oda gibi olmuştu; temiz, düzenli ve mükemmel. Bir keresinde, Leeda küçükken, bir sürahi meyveli buzlu çayı kanepenin üzerine dökmüştü. O an anneannesinin bu şokla pat diye düşeceğini düşünmüştü. Güneyli soyuna sadık olan anneannesi, gerçekten de bayılmıştı. Ama şimdi Eugenie gitmişti. Ev eskisinden de boğucu bir hale gelmişti. Odada, iki tane rahat olmayan brokar kumaştan koltuk, ilerideki duvarın dibinde bir piyano, iki küçük sehpa, odaya sabitlenmiş üs-

tünde yavaşça sarıya dönen beyaz dantelli masa örtüsü olan geniş bir büfe vardı. Her şeyin üstü ince bir toz tabakasıyla kaplanmıştı.

Leeda, anneannesiyle orada geçirdiği uzun öğlenleri hatırladı; bazen annesiyle birlikte yaptığı ziyaretlerdi bazen de annesi onu yalnız gönderirdi. Ama Leeda her zaman sanki havada eksik olan bir şey varmış gibi hissederdi. Ancak Eugenie öyle olmasından rahatsızlık duymuyormuş gibi görünürdü.

Şimdi, Leeda her tarafını bir toz bulutuyla kaplayan perdeleri açmıştı. Pencereden, yalaklardan birine dev kovadan su koyan Grey'in olduğu ağıla doğru baktı. En azından güçlüydü. Leeda uzun zayıf kollarıyla bir kova dolusu suyu döktüğünü düşünemiyordu.

Birdenbire Eric'i arama isteğiyle yeşil marley döşemeli mutfağa geçti. Telefonu açıp kulağına koydu ama çevir sesi gelmiyordu. Hayal kırıklığına uğramış bir halde iç çekti. Galiba hattın tekrar açtırılması gerekiyordu. Ya midillilerden kurtulmak Grey'in dediği kadar zorsa? Ya bütün yaz Primrose Köşkü'ne tıkılıp kalırsa? Mutfaktan çıkıp halı döşemeli merdivenlerden anneannesinin yatak odasına çıktı. Her zaman orada duran zeytin yeşili çevirmeli telefon vardı. Telefon belki hâlâ çalışıyordu.

Leeda, odanın kapısını itip açtı. Sanki birini uyandıracakmış gibi parmak uçlarında yürüyordu. Yatağın yanındaki komodinin üstündeki telefonu açtı ama o da kapalıydı. Leeda gıcırdayan yatağın üstüne kendini atıp odayı incelemeye başladı. Anlamsız bir şekilde anneannesine kızgındı. Oda hâlâ onun

BELONGS TO KAOTICS TEAM

pudralı parfümünden kokuyordu. Elbiseleri hâlâ kapısı açık olan dolabında asılıydı. Sanki sadece öğlen gezmesine çıkmıştı.

Komodinin üstünde 1984 yılına ait eski bir cep takvimi vardı. Leeda bir süre ona baktıktan sonra bir dürtüyle onu alıp cüzdanına koydu. Geçen gün, Birdie ağaç evini yaparken de böyle bir harekette bulunmuştu. Odanın bir köşesine tıkılmış yarım renkli bir kalem bulmuş kimsenin görmediği bir anda onu cebine sokmuştu. Neden böyle davrandığını bilmiyordu. Ama bahanesi vardı; kimseyi incitmiyordu.

Leeda, yatağın ayakucundan bacaklarını sarkıtmış yatıyordu. Sonra diken gibi bir şeyin baldırına battığını hissetti. Ne olduğuna bakmak için kalkıp beyaz karyola eteğini kaldırdı. Bu bir zarftı, belki de bir mektup. Leeda hiçbir heyecan duymadan, *büyük ihtimalle Başkan Reagan*'dan, diye düşündü. Durduğu yerden çekti ve incelemeye koyuldu.

Sararmıştı ve üstünde ne adres ne de pul vardı; sadece Eugenie'nin adı yazılıydı. Arkasında, üçgen kapağın zarfla birleştiği yere küçük bir kalp çizilmişti. Bir aşk mektubu olmalıydı.

Leeda o an anneannesine karşı şefkat ve üzüntü duydu. Ona olan kızgınlığı buhar olup uçmuştu.

Leeda bir an düşünüp kendini suçlu hissetti ama yine de mektubu açtı. Düzgün olmayan bir elyazısıyla tarih atılmıştı– 31 Mayıs 1938. Tarihin Leeda için anlamı vardı. Annesi duvara kendi evlenme tarihinin hatıra levhası üstüne ailesinin evlilik tarihleri yazılı levhayı asmıştı. Bu mektup da Eugenie evlenmeden birkaç hafta önce yazılmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Genie,

Bu sefer gerçekten kendini aştın.

Doktor ilk başta beyin sarsıntısından şüphelense de Edgar iyi olacak. Kim uçan bir ilahi kitabının bir çocuğu böyle devireceğini düşünürdü ki? Senin "Hosanna in the Highest" ilâhisini sevmediğini biliyorum; ama en azından kendini kelimeleri koroya fırlatmaktan alıkoyabilirdin.

Pop 'N' Shop'taki Emmaline, belanın teki olduğunu düşünüyor. Elastik bant gibi sürekli oradan oraya oynayan bir vücudun olduğunu söylüyor. Ama sana arka çıktım ve senin vücudunun bir sakızkabağı gibi dümdüz olduğunu söyledim. Bir de ondan daha hayat doluysan buna engel olamayacağını söyledim.

Bugün kiliseden sonra papaz, seninle konuşurken çok üzgün aynı zamanda çok küstah görünüyordun. O an seni öpmek istedim. Fakat bunun için ağaçların altında, ay ışığı olan anı bekleyeceğim.

Ağaçlar güzel. Sen güzel. Bu gece seni göreceğim.

Leeda hafifçe gülümsedi. Leeda'nın dedesi o daha küçük bir çocukken ölmüştü. O ve anneannesinin birbirlerine âşık olduğunu hiç aklından geçmemişti. Hiç kimseyi hatta dedesini bile heybetli Eugenie'e karşı o kadar rahat ve arkadaşça olabildiğini hayal edemiyordu. Eugenie, havadan ya da okulun nasıl gittiği dışında daha derin konularda rahatça konuşulacak türden biri değildi. Fakat şimdi dedesinin en samimice gözlemlerini ona anlatabilen biri olduğunu görmüştü.

BELONGS TO KANTUS TEAM

Sonunda Leeda'nın gözü sayfanın sonuna ilişti. Kalbi güm güm atmaya başlamıştı. Nedensizce mektubu göğsünün üstüne sıkıca bastırdı ve kimse onu gözetliyor mu diye camdan dışarı baktı. Sonra mektubu tekrardan önüne açtı, sanki şimdi beklediği şey belirecekti, hatta belirmiş farz ediyordu. Tarihi tekrar kontrol etti; anneannesinin düğününden hemen önce yazılmıştı.

Ama orada, sayfanın sonunda, küçük kalbin yanındaki imzada sadece "M" harfi yazıyordu.

Leeda'nın dedesinin adı Frank'ti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On

Murphy, kadınlar yatakhanesinde yerde ayaklarını kendine doğru toplayıp çapraz yapmış oturuyordu. Bol kırmızı kazağını ise büktüğü dizlerinin üstüne geçirmişti. Bir yandan valizini kurcalıyordu ve bir yığın tişörtü çıkarmış, yatağın üzerine fırlatmıştı. Daha şimdiden sadece çantasındakileri çıkarmasına rağmen oda sanki bir kasırga atlatmış gibi görünüyordu.

Murphy'nin annesi, onun meyve bahçesinin yatakhanesinde kalacağını ilk öğrendiğinde kırılmıştı ama sonra hafta sonları birlikte vakit geçirmek ve işi olmadıkça hafta içi birlikte akşam yemeği yemeleri koşuluyla kabul etmişti. İkisi de meyve bahçesinde kalmasının –yerinde duramayan ve sıkılan biri olmak yerine– Murphy'yi oyalayıp mutlu edeceğini

BELONGS TO KANTOS TEAM

biliyordu. Murphy sıkılıp yerinde duramadığında yaratıcı ve biraz da deli oluyordu.

İşçiler geldiği zaman –sadece bir hafta içinde– geceler muhabbetle, kahkahalarla, hikâyelerle ve kart oyunlarıyla dolacaktı. Hatta şu an bile, boş haliyle, yatakhane –doğanın ortasındaki yeriyle– heyecan verici ve farklıydı. Yatakhane bu yıl yeni yapılmıştı. Hâlâ boya kokuyordu. Döşemeler kontrplak kokuyordu. Ama yatağının başındaki pencerenin manzarası eskisiyle aynıydı: bodur ağaçlar kümesi, bahçeye giden patika, tek tük kuşlar, solucanlar ve çimenlerdeki böcekler...

Çantayı boşalttıktan sonra zıplayıp yerinden kalktı, topuklarının üstünde hafifçe zıplayıp ne yapabileceğini düşündü. Poopie ve Walter, yiyecek almak için kasabaya inmişlerdi. Koca çuvallarda pirinç ve bezelyeyle bir de litreler dolusu portakal suyuyla döneceklerine emindi. Birdie, ağaç evine çekilmiş, durmadan çalışıyordu. Hiç aşağı inmeye niyeti yoktu.

Birdie, Meksika'da ne olup bittiğini de anlatmaya yanaşmıyordu. Enrico'yla ilgili bir şeyler olmuş olmalıydı. Birdie'ye nişanı atıp atmadığını sorduğunda sadece, "Tam olarak değil," cevabını vermiş sonra da başka şeylerden konuşmayı önermişti. Poopie, Birdie'nin ağaç evde yaşamasından çılgına dönmüş, sürekli merdivenin altında elinde yaptığı yemeklerle dururken görünüyordu. Murphy, Birdie'nin Poopie'ye de açılmadığını düşünüyordu. Ama sırası gelince açılacağını da biliyordu.

Murphy, koridordan geçip çimenliğe çıktı. Eve gidip bilgisayarı kullanmayı düşünüyordu. Arkadaşlarına e-posta yollayabilir yeni spor ayakkabı siparişi verebilirdi. Ağır ağır

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çimenlerden yürümüş, geçerken Birdie'ye el sallamış, sonra da eve girmişti. Evin içi boğuk ve sessizdi. Murphy ,Walter' ın çalışma odasına girdi. Odanın duvarları ahşapla, yerler eski kalın bir halıyla kaplanmıştı. Çalışma masasının önündeki gıcırdayan sandalyeye oturdu ve bilgisayarı açıp Yahoo adresine girdi. New York'tan gelen bir sürü postası vardı; hiç ilgilenmediği birkaç tanesi öylesine çocukların yolladıklarıydı.

Hepsini okumayı bitirdikten sonra birkaç dakika fareyi boş boş ekranda gezdirdi sonra belki de uzun zamandır yapmayı planladığı şeye doğru yöneldi: "Bla Bla Bla" klasörüne.

İlk e-postayı açtı.

Buna inanmayacaksın Ufaklık; ama Bridgewater seni özlüyor. Geçen sabah geçerken Dunkin' Donuts'taki kadın seni sordu. Bir de babamın dükkânındaki Bayan Hobbes senin "hayat doluluğu"nu özlediğini söyledi. Sanırım senin deliliklerini kibarca söyleme şekliydi. Yani asıl şey, seni burada düşünen tek kişi ben değilim. Ama belki uyumadan önce seni düşünen tek kişi ben olabilirim.

Ee, New York nasıl? Neler yaptın? Hiç ünlü birini gördün mü? Seni büyük hissettirdi mi? Ya da küçük?

Eski küçük kasabana bir haber gönder de senin ne kadar iyi olduğunu bileyim. Suçu sana yüklemeyeceğim. Bridgewater'a dönecek olursan verandamda, eskiden senin olduğun yerde şimdi kocaman bir kara delik var. Ama senin için seviniyorum, Küçüğüm. Gerçekten seviniyorum.

R

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

E-postaların hepsi birbirine benziyordu. Basit, sevimli ve iddiasız. Sırayla okudu. Rex onun neler yaptığını, derslerinin nasıl olduğunu ve şehirde en çok sevdiği şeyin ne olduğuyla ilgili bir sürü soru sormuştu. Ona hayatıyla ilgili küçük şeyler de yazmıştı; yapı malzemeleriyle gerçekten uğraşmaya başladığından, arada sırada babasından ve onun bazen Murphy hakkında sorular sormasından bahsetmişti. Murphy'ye anlam veremediği bir sancı saplanmıştı. Rex hiçbir yerde Bridgewater'dan ayrılmak hakkında ya da onu ve babasını uzaklaştıracak bir şeyden bahsetmemişti.

Sonuncu e-postaya gelmişti. "Onayla" ikonun üstünde duruyordu. Bir nefes verdi ve tıkladı. Sanki bitmesini hiç istemediği bir sohbetin sonuna gelmişti.

Murphy,

Bu son mesajım. Herhangi birini okuyup okumadığını merak ediyorum. Okumadıysan da senin suçlamam. Her zaman biraz umursamaz olmuştun zaten. Yine de boşuna zaman harcadığımı sanmıyorum.

Seni New York'ta hayal etmeyi seviyorum. New York'ta aradığın her şeyi bulmuş olduğunu düşünmeyi seviyorum. Tanıştığın bütün insanlarla güldüğünü düşünmeyi seviyorum. Hatta belki başka bir çocukla. Eğer öyle biri varsa da fark etmez. Senin mutlu olmanı istiyorum.

Senin yüzünü hayal etmekten vazgeçemiyorum: müzelerdeki tablolara bakarken, saatlerce ders çalışılan günün sonundaki halini, sen ve Leeda bir şeye gülmekten katılırken... Bu, sana küskün olmayı imkânsız hale getiriyor. Senin,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

her zaman istediğini söylediğin özgürlüğe kavuşman beni mutlu ediyor.

Belki eve geldiğinde görüşeceğimizi düşünüyorum. Ama eminim ikimiz de çok değişmiş olacağız. Sanırım gitmene göz yumacağım. Senin de aynısını yapacağını düşünüyorum. Tek istediğim birbirimize yabancı gibi hissetmememiz. Asla seni tanımıyormuş gibi hissetmek istemiyorum.

Görüşürüz, belki.

R.

Murphy e-postaya bakakaldı. İkinci kez okudu. Hiç bitmesini istemiyordu, onun geçmiş bir zamana ait olmasını istemiyordu. Derin ve titreten bir iç çekti.

"Saçmalık," diye fısıldadı kendi kendine. Bipleyinceye kadar kafasını klavyenin üstüne yatırdı. Bilgisayarı kapatıp kalktı. Bacakları karıncalanmış ve uyuşmuştu. İçindeki sancı daha derin, daha büyük, tarifsiz bir hale gelmişti.

Verandaya çıktı ve korkuluklara dayandı. Ağaç eve doğru baktı. Dallarda kumaş ve kontrplaktan yapılmış büyük tahta, bir kutu küçük bir yuva gibi görünüyordu. Birdie'nin çekicinin sesi bütün çimenlikte yankılanıyordu.

Murphy kararsız bir şekilde merdivenden indi, gözü çakıltaşlı yolun kenarında çimenlikte duran bisikletindeydi. En sonunda bisikletine atladı ve Orchard Yolu'na çıktı.

Tek düşünebildiği ona ihanet edildiğiydi. Bütün e-postalardan aklında kalan tek şey, Rex'in veda etmemesiydi.

Karavan öğleden sonra güneşinde donuk donuk parlıyordu. Duştan annesinin sesi geliyordu. Jodee her zaman ofiste geçirdiği günün sonunda yıkanmayı sevmişti.

Dolaptan kendine bir bardak gazoz doldurup boş boş etrafına bakındı. Sonra tezgâhın üstündeki postaları karıştırmaya başladı. İçindeki garip histen kurtulmak için– bir *People* ya da bir *Entertainment Weekly* gibi– basit ama ilginç bir şeyler arıyordu. Victoria's Secret kataloğuna göz gezdirdi. Sonra seramik kurabiye kavanozu ile George Foreman ızgarasının arasına yığılmış eski kâğıtlara uzandı.

Çoğu faturaydı, arada geç ödeme uyarılı bir de Jodee'nin atmaya yeltenmediği dükkân açılış el ilanları vardı. Murphy karıştırırken hızlı bir şekilde bir zarfı geçmişti sonra merakla ona yeniden baktı.

Dooly County Memorial Hastanesi'ndendi ve üstünde onun adı yazılıydı. Annesine gönderilmişti; ama altındaki satırda, "Eliyle: Murphy Ann McGowen'a" yazılıydı. Hatta başka bir mektupla birlikte ataşlanmıştı.

Murphy zarftan mektubu çıkartıp açtı. İncelemeye koyuldu.

Farklı DNA örneklerinin alel ölçüsü incelendi ve testin istatistiksel analiz kısmında kullanılarak...

Bu sözlere Fransız kalmıştı. Yoksa annesi onun saç teliyle tehlikeli bir hastalığın testini mi yaptırmıştı? Murphy

annesini onun fırçasından cadı doktor gibi saç çaldığını hayal etmeye çalıştı.

Ataşlanan diğer mektubu çıkartıp okudu. Yasal prosedürlerden bahsediyordu; tarih –10 Haziran, saat 15.00– ve Yargıç Abbott ile Bridgewater Adliyesi'nde görüşme.

Hastane bildirisine tekrar baktı, belki aklında bir şeyler kurabilirdi. Daha dikkatli okudukça kalbi de yerinden çıkacak gibi daha hızlı atmaya başlıyordu. Gösterge değerleri vardı. Yüzde 99.99 olasılık. Birden midesi ağzına gelir gibi oldu. Kâğıt sallanmaya başlamıştı. Murphy, ellerinin titrediğini fark etti.

Arkasında bir ayak sesi duyuldu, kâğıt yığını elinden çekip alınmıştı.

"Bu benim mektubum!" dedi Joode. Arkasında dikilmişti. Saçlarının yarısı kuru yarısı ıslaktı. Murphy, onun yüzüne baktı.

"Anne..."

"Başka insanların özeline saygı duyman gerektiğini sana kimse söylemedi mi?" Mektupları kolunun altına sıkıştırırken sadece kızmış gibi davranmaya çalışıyordu; ama dudaklarını sıkıca kapamış titriyordu.

"Anne, bu kâğıt neyin nesi?"

"Hiçbir şey. Geç kalacağım; akşam yemeği için planım var," dedi Jodee. Topuklarının üzerinde dönüp banyoya doğru ilerledi. Aynada kendine bakıyordu ya da en azından bakıyormuş gibi yapıyordu. Cüzdanını aldı. Kâğıtlar hâlâ sıkıca koltuk altında sıkıştırılmış duruyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anne..."

"Murphy, benim mektubum ve seni ilgilendirmez." Murphy bir şey yapamadan Jodee kendini dışarı atmıştı.

"Anne!" Murphy kapıyı tutup annesini takip etmeyi denedi. Umutsuzluğa düşmüştü, sanki kocaman ve önemli bir şey parmaklarının arasından kayıp gitmişti.

"Anne, bu babalık testi, değil mi?"

Murphy'nin başı öne düşmüştü. Midesindeki zonklamayı kaldıramayacakmış gibi hissetti.

"Anne?.."

Jodee, Pontiac'ın kapısını çarptı ve çalıştırdı. Camları kapalı olmasına rağmen Murphy yine de bağırdı. Motorun sesi öyle güçlüydü ki Murphy'nin sesinin duyulmasına hiçbir imkân yoktu. "Anne, bu, babamı buldun demek mi oluyor?!"

Tekerlekler çoktan dönmeye başlamıştı ve Joode gitmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yargıç Miller Abbott hiçbir zaman maceracı bir genç olmamıştı. Her zaman okuldan sonra kalıp silgilerin temizlenmesine yardım ederdi. Bridgewater Lisesi Münazara Takımı'nın, Dooly County Dapper Dan ve Genç Cumhuriyetçiler'in üyesiydi. Karısıyla bir baloda tanışmıştı. Evliliğinden haftalar sonra sanki bir şey unutmuş hissine kapıldı; sanki bakkalın ücretini ödememiş ya da kütüphaneden aldığı kitabı iade etmemiş gibi. Her nedense bu his her zaman meyve bahçesine gidip ay ışığında ulumak arzusuyla birlikte geliyordu.

BELONGS TO KAATIES TEAM

On Bir

Birdie ve Leeda, kadınlar yatakhanesinin arkasındaki kırık dökük piknik masasında oturmuşlardı. Masanın altından birbirlerinin ayaklarını hafif hafif tekmeliyor ve masanın üstündeki kabarmış kaplamaları soyuyorlardı. Murphy dışarıdaki lavobaya gidip başını öne eğip kafasını musluğun altına soktu. Bir kaç metre ileride Majestic, bir arının peşinden ordan oraya zıplıyordu.

Leeda, Blackberry'siyle konuşuyordu. Birdenbire alev alacak gibi bir hali vardı. Birdie ise içinde budaklanan çaresizliği düşünüyordu. Bunu anlatmanın başka hiçbir yolu yoktu. Bunu, evine dönüp babasından ve Poopie'den çiftlikle ilgili haberi aldığından beri hissediyordu. Belki almadan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önce de hissediyordu. Belki Birdie'nin Enrico'nun pantolonu için yazdığı mektubu yollamasına sebep olan da o çaresizlik hissiydi.

"Ne? Hayır, dönüş biletinin açık bilet olması gerekiyor." Leeda ayağıyla Birdie'nin ayağına hafifçe vurdu. Telefonu kulağından uzaklaştırıp ekranına bir baktı. Sonra tekrar yanağına koyup fısıltı halinde, "*Bu servis berbat*," dedi.

Günün ortasıydı ve bütün sabah çok sıkı çalışmışlardı. Yatakhanedeki yatakların çarşaflarını geçirmiş, yerleri paspaslamış, küvetlerden örümcek ağlarını temizlemiş ve hasat ederken kullanılacak ekipmanları ertesi gün kullanıma hazır durabileceği yere taşıyıp çıkarmışlardı. İşçiler öğleden sonra gelmeye başlardı. Birdie hâlâ her şeyi hazırlandığına ve yapması gereken tek şeyin beklemek olduğuna bir türlü kendini inandıramamıştı.

Cynthia Darlington, büfeden onlara öğle yemeği getirdi: parmak sandviçler, buzlu naneli çay, makarna salatası. Bir saat kadar onlarla oturup sonra işine geri döndü. Çayevinden, kasabadaki insanlardan ve Walter ile Poopie'nin taşınma planlarından konuştular.

Birdie, onun Enrico'nun da konusunu açmaya çalıştığını anlamıştı. Ama Birdie'nin özeline saygısından konuyu uzatmamıştı.

Birdie sürekli babasının ona Poopie'yle birlikte meyve bahçesinden bahsederken ne dediğini düşünüyordu. Onun şimdi kendi hayatı olduğunu. Kulağa sanki artık babası ve Poopie, özgürlüğünü ilan etmiş gibi geliyordu. Eğer öyle his-

BELONGS TO KANITS TEAM

sediyorlarsa da Birdie bunu hak ettiklerini biliyordu. Yine de bu Birdie'nin kalbini acıtıyordu. Çünkü o hiç de kendi hayatı varmış gibi hissetmiyordu.

"Tamam, Haziranın onu, harika." Leeda, Birdie'ye gözlerini devirdi. "Hı hıh. Evet."

Hasat dönemi günlerini beklemek Birdie için hep işkence dolu olmuştu. Küçükken hasat dönemi, omuzlarında onu taşıması için Luis'i beklemesi anlamına geliyordu; böylece şeftali ağaçlarına yetişebiliyordu ya da yanına oturup ona oya işi göstermesi için Emma'yı beklemesi ya da onu tezgâhın üstüne oturtup bir paket siyah kuru fasulyeyi sotelerken izlemesi için Raeka'yı beklemesi anlamına geliyordu. Çünkü Birdie ev eğitimiyle büyütülmüş; her zaman tanıdık arkadaşlarla dolan meyve bahçesinin değerini bilmişti. Yazın gelmesini beklemek, Noel Baba'nın gelmesini beklemek gibi bir şey olmuştu. Sonra, büyüdükçe bu hisler, hareket ve olaylar beklentisine, insanlarla kaynaşma isteğine ve hevesli vücudunu fiziksel işlerle sonuna kadar kullanmaya dönüşmüştü. Ama bu yıl, sanki nefesini tutmuş duruyordu. Kafasını bir soruya takmıştı. Acaba "o" gelecek miydi? Acaba gelmeyecek miydi? Merak, başka acabaları da düşündüren eğlendirici bir oyalama olmuştu. Acaba evi yıkarlarsa evinden nasıl bir ses gelirdi; gibi.

Leeda sonunda telefonu kapamıştı. Kafasını sallayarak, "Buradan asla gidemeyeceğim," dedi.

"Acelen ne ki?" diye sordu Murphy ağzını yuvarlayarak.

"Acelem yok," dedi Leeda kendinden pek emin gözükmeden. "Sadece... Eric'e döneceğimi söyledim. Onu özledim."

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Vay vay." Murphy, kafasını musluğun oradan çıkartıp ona dudaklarını büzmüş öpücük atar gibi baktı. Leeda da ona dil çıkarmıştı.

Limonatasından bir yudum alıp, "Daha yapmamız gereken bir sürü şey var," diye kendini savunmaya çalıştı Leeda. Komik, terlemiş, kırmızı suratlı görünüyordu ve saçına örümcek ağı takılmıştı. Ama elinde Blackberry'le mükemmel bir duruşu vardı. Murphy kafasını artık musluktan çekmişti. Saçlarından orman yeşili kolsuz bluzuna sular damlıyordu. "Sizin sıranız," diye mırıldandı.

Birdie ve Leeda, kafalarını buz gibi soğuk suya daldırmak için sıralarını kararlaştırdılar. Saçından burnundan damlayıp ve dudaklarında toplanan sularla Leeda kırklı yılların poster kızlarına benziyordu. Birdie yüzüne yapışmış saçlarını hemen çekti. Büyük ihtimalle goril gibi bir şeye benzemişti.

Murphy, "Hadi gölgeye geçelim," dedi. Sanki üstü yumuşak bir mindermiş gibi kafasını piknik masasının üstüne pof diye atmıştı. Bir haziran böceği buklesine takılmış, sonra da gözden kaybolmuştu.

Birdie, Heybetli'yi alıp kolunun altına sıkıştırdı. Diğerlerini de gölgeden alıp çimenliğe çıkarttı ve çimenlikten geçip ağaç evine götürdü.

Merdivenden çıktılar. Zirveye ulaşmış, kontrplaklı zeminin üstündeki minderlere yerleşmişlerdi. Birdie onları sonunda yukarı çekmeyi başarabilmişti. Majestic, Birdie'nin ayakucunda uzanıyordu. Kelebek kulakları fır fır dönüyor, uydu gibi oradan oraya çekiyordu.

BELONGS TO KANITS TEAM

Birdie, iki hafta içinde, –ağaç evi yapmaya başladığından beri, –ağaç evi bir yuva gibi hissetmeye başlamıştı. Sadece iki minderden oluşan yatağının tepesinde küçük tahta kitaplık vardı. İçine en sevdiği kitaplarını koymuştu: *501 İspanyolca Fiil, Güney Amerika Kuşları, Tarot Kitabı ve World Book Ansiklopedisi* takımı. Rafın üstüne küçük bir vazo koymuştu, içinde Murphy'nin bozulmuş bahçesinde kalan son çiçekler vardı. Çünkü bahçe artık yapraklarla dolanmış dalların arasında kalmıştı, olağanüstü serin ve gölgeliydi. Birdie'nin üstündeki ter çabuk kurumuş ve üşüme hissetmişti. Parmaklarını, yaprakların arasından gelen ışıkla kırmızımsı duran uzun saçlarının arasından geçirip örmeye başladı.

Murphy arkasına uzanmış, ayaklarını ağacın gövdesine yaslayıp evinde gibi yayılmıştı. Oradan, yukarıdan, meyve bahçesi düzenli ve geometrik görünüyordu. Aşağıdan yaprakların, renklerin, böceklerin ve kuşların karmaşasından görülemeyen bir motif gibiydi. Birdie son birkaç gecedir uyuyamıyordu ama karanlıkta oturmayı seviyordu. Ay ışığı altında uzanıp her tarafı izleyip dinliyordu. Hatta neredeyse ağacın büyüyüşünü bile duyduğuna yemin edebilirdi.

"Hımm, anneannenin fahişenin biri olduğunu biliyordum." Murphy'nin kolları yanında dururken, ayakları havaya dikilmişti. Leeda, onlara anneannesinin yatak odasında bulduğu gizemli mektuptan bahsetmişti.

"Hey, ağacın üstündeyken rahat dur," dedi Birdie. Murphy'nin ağacın kabuğunun topuklarıyla soyduğu yere bakıyordu.

Murphy ayaklarının altına bakıp onları tahta zeminin üstüne uzattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden dedemle evlendiğini merak ediyorum," Leeda düşüncelere dalmıştı, "eğer o ve o adam o kadar birbirlerine âşıklarsa."

"Ben kim olduğunu merak ediyorum," dedi Birdie.

"Ben babamın kim olduğunu merak ediyorum," diye Murphy araya girdi, neşeli bir sesle konuşmaya çalışıyordu.

Leeda, Murphy'ye döndü. "Annenle bir daha konuşmayı deneyecek misin?"

Murphy ayağını yine ağaca yasladı ve dalgın bir şekilde yine kabuğunu soymaya başladı.

"İtiraf etmeyecek."

"Senin de gördüğün bir şeyi nasıl olur da itiraf etmeyecek?" diye sordu Leeda.

Murphy'nin suratı asılmıştı. Sadece sert ve yıkıcı ayakları öfke belirtisi gösteriyordu. "Annem inkâr kraliçesidir. Bir keresinde, arabada kornayı köklemişti; çünkü önümüzdeki araba yayaya yol vermek için duruyordu. Anneme bunun çok ayıp olduğunu söylediğimde bana hiçbir şey yapmadığını söyledi. 'Anne, kornayı köklüyorsun,' dediğimde 'Hayır, köklemiyorum,' diye cevap verdi. İşte bu annemin inkâr anlayışı. Kimsenin sana inanmadığını bile bile bir şeyi yapmak." Murphy gökyüzüne baktı. "Her neyse. Buna çok aldırış etmiyorum. Yani, bilmek istiyorum. Ona ve her şeye kızgınım. Ama ben, 'Ben, olmayan babamı özledim' ya da öyle bir türde biri değilim. Aslında hiç o kadar da fazla babamı düşünmedim."

Kalkıp oturdu. Birdie'nin raflarındaki kitapların adına göz gezdirdi. Açıkça konudan uzaklaşmak istiyordu. Birdie'

nin gözü yolu gözlüyordu, kilitlenip kalmıştı, hepsinin bütün gün yaptığı şey de zaten oydu.

"Birdie, neden burda Nicorette var?" Murphy, Birdie'nin rafına bakıyordu. Gerçekten de bir Nicorette sakız paketi rafın ortasında duruyordu.

Birdie kızardığını hissetti. "Sigaraya başlıyorum."

Murphy'nin çenesini tutup kaşlarının altından Birdie'ye bakışı Leeda'yı güldürdü. Bu, ortamı yumuşatmıştı.

"Eğer sigaraya başlamak istiyorsan ki bu çok salakça, neden sakız çiğnemek yerine gerçekten, hımm, sigara içmiyorsun?" Murphy onu sıkıştırdı.

"Sigaranın tadından nefret ediyorum." Birdie sadece sigara içmenin, kötü bir şey yapmak için, bazı durumlarda iyi olabileceğini düşünmüştü.

Murphy bir süre ona şaşırarak baktı. Sonra rahatlamış, kafasını arkaya yaslamıştı. "Bahse girerim ki babam sigara içiyordu."

Birdie, Murphy'ye düşünceli bir şekilde baktı. Hepsi sessizliğe gömülmüştü. Birdie, yatakhanelerin arkasındaki pekancevizi ağaçlarının rüzgârın getirdiği çatırdamalarını duyabiliyordu. Gergin bir hâlde yüzüğünü sanki bir tesbihmiş gibi çevirmeye başladı.

Bir araba gelip Orchard Yolu'ndan ilerledi. Motorunun homurtuları uzaklaştıkça azalıyordu. Majestic'in uydu gibi kulakları sesi, yolun sonuna kadar takip etti.

Birdie sanki bir telin üstünde sendeliyormuş gibi hissediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çimenliğin karşısından bir motor sesi daha yankılandı. Yaklaştıkça hırıltıları geliyordu. Taş veya kereste taşıyan bir kamyon olabilirdi. Ama ses gittikçe yükseliyor, gıcırdıyor ve yine hırıltılar geliyordu; açıkça otobüs gibiydi. Murphy, Leeda ve Birdie birbirlerine baktılar. Birdie'nin yüreği ağzına gelecek gibi oldu. Sonra Murphy yerinden zıplayıp onlara sırıttı. Dönüp bir yılan gibi merdivenden aşağı süzüldü. Leeda onun peşinden gitti. Birdie de Majestic'i kapıp onun peşine takıldı. Basamaklarda elini zor tutuyordu. Otobüsün motoru yokuşu çıkarken tekliyordu. Otobüsün camından çıkan eller, bir kırkayağın ayakları gibi dalgalanıyordu. Yolun başında acı bir fren sesiyle yavaşladı ve tıslayarak durdu. Bir dakika sonra kapısı da tıslamayla açıldı.

Dışarı Birdie'nin eski arkadaşları çıkıyordu. Birdie hemen onlara karışıp sırt sıvazlayıp sarılıp öpüşmeye başladı. Kalabalığın içinde dolanıp yüzlere bakıyordu; onu bu çaresizlikten kurtaracak yüzü arıyordu.

Son yolcu da görününce hepsi görüşmek için kalabalığa ilerledi. Birdie yüzünde büyük bir gülümsemeyle. Otobüsün merdivenlerinden çıktı, kimsenin otobüste bir şey unutup unutmadığına emin olmak istiyor gibi. Boş koridoru inceledi, boş koltukları, O'nun olmadığı yerleri.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bilinenin aksine, Darlington Meyve Bahçesi'nin Poopie Pedraza'sı bulutların arasındaki Meryem Ana'yı bir kere görmedi, iki kere gördü. İlki Bridgewater'a ilk geldiği gündü. İkincisi ise patronun yeğeniyle, küçük Leeda Cawley-Smith ile, tanıştığı gündü. Ön çimenlikte, daha üç yaşında, durduğu yerde, kuşlara cıvıldarken. Tam o sırada Poopie bulutu gördü, tam başının üstünde ve o çocuğun büyük olasılıkla bir rahibe olmak için yaratıldığına karar verdi. Haç çıkartıp içeri geri döndü.

BELONGS TO KANTIS TEAM

On İki

Leeda, yatakhanedeki odasında Murphy'nin yatağının karşısındaki yatakta uyandı. Rüyasında Eric'i görüyordu. Heyecanlı bir şey yoktu. Onunla birlikte bir otomobilde, her nedense meyve bahçesindeki arılardan konuşuyorlardı.

Şimdi ise beyaz duvarlara bakıp inceliyordu. Yavaş yavaş yere doğru gözünü indirdi. Murphy'nin eşyaları kıvrıla kıvrıla oda boyunca yolunu çizmiş, bütün her yanı kaplamıştı. Binadaki sessizliği dinledi ve pencerelerin ötesindeki sakinliğin tadını çıkardı, ta ki koridordaki kapılardan biri açılıncaya kadar.

Geçen yaz olduğu gibi sabahları erken kalkmak çığ etkisi yaratıyordu. Kim önce kalkarsa, ne kadar sessiz olursa olsun, diğerlerini uyandırıyor ve sonra herkes kalkıp uzun

BELONGS TO KANTUS TEAM

çalışma gününe kendilerini hazırlıyorlardı. Leeda tam uyanmış bir halde yataktan çıkıp Murphy'yi uyandırmak için dürttü. "Toplama zamanı," diye fısıldadı. Leeda koridora çıkmadan Murphy, ona söylenmeye başlamıştı bile.

Kadınlar bahçeye gidip toplamaya başlamadan önce mutfakta toplanmış hazır mısır gevreklerinden ve yulaf ezmesinden yiyorlardı. Meyve bahçesindeki işler sadece birkaç gün içinde düzene girmişti. Gün ağarken uyanılıyor, hızlı kahvaltı yapılıyor ve erkenden güneş çok yakıcı olmadan toplama işine girişiliyordu. Öğlen arasında ise yemekleri mideye indirip bir saat dinlenme molasında genelde gölgedeki oturma odasında toplanıyorlardı. Odada klima yoktu ama yine de dışarıdaki havadan daha serindi. Sonra öğleden sonra yine toplamaya geri dönülüyordu.

Bir önceki gece, yorgun argın yatağa girmeden önce, ılık bir duşla üstündeki şeftali sularından arındıktan sonra, Leeda sabah Primrose Köşkü'ne gidip midillileri kontrol etmek için kendine söz vermişti. Ama şimdi uyanmıştı ve biliyordu ki önceki günlerde olduğu gibi gitmeyecekti. Birkaç gün öğlenleri zamanını Walter Amca'nın bilgisayarında İnternette aramalar yaparak geçiriyordu. Midilli, at ve hayvan koruma sitelerine bakıp işine yarayacak gibi olanları arıyordu. Ama ağıla gidip Grey'le uğraşmak ve ağıldaki uğultular onu hiç çekmiyordu.

O yüzden, onun yerine hepsi kahvaltılarını bitirdikten sonra diğerlerine takılıp tarlaya gitti. O ve Murphy, birbirlerinden birkaç adım uzaklıktaydı ve birbirlerine sırtları dönük aynı sırada başka ağaçtan topluyorlardı.

BELONGS TO KANITS TEAM

Ağaç alanından evin önüne doğru uzanan ağaçlardan nektarin topluyorlardı. Arkasında terlemiş ve kızarmış Murphy, hınçla dallara vurup göğsüne ve karnına bağlanmış kanvas örtüye düşürüyordu. Ona şeftalileri ezip çürüteceğini söylemenin manası yoktu. Çünkü Murphy hiçbir şeye nasıl yumuşak davranılacağını bilmezdi. Saçları ortadan yamuk yumuk ayrılmış, gözleri kızarık uykuluydu. Murphy erkencilerden değildi ve zaten annesinin mektubunu bulduğundan beri de sıkıntılı bir haldeydi. Sadece bunu itiraf etmek istemiyordu.

Leeda sıra boyunca ustaca meyveleri toplayarak yavaş yavaş ilerliyordu. Olgunluğundan şüphe ettiklerini dokunarak kontrol ediyordu. Eğer onları hemen koparırsa yeteri kadar tatlı olmuyorlardı; çünkü yeterince şekeri emmek için vakitleri olmuyordu. Eğer çok geç koparırsa da onları çürütecek bir kimyasal olan etilen gazı üretmeye başladıklarını biliyordu; onları satıncaya kadar da fazla olgunlaşmış olacaklardı. Meyve bahçesindeki ilk yazlarında Birdie, onlara şeftali dünyasının sanılandan daha karışık ve çeşitli olduğunu açıklamıştı. Çekirdeği etine yapışık olan şeftaliler en hızlı olgunlaşanlardı, sonra yarı-yapışıklar ve en son yarma şeftaliler. Her çeşidi de farklı karakterli köpek cinsleri gibiydi: etinin kıvamı, üstündeki tüyleri, sertliği ve tatlılığı...

Sessizlik içinde çalışıyorlardı ve yaprakların hışırtısı mayıştırıyordu. Ağaçların arasından arada sırada beyaz tişörtlü, kot pantolonlu veya bronzlaşmış bir kol görünüyordu. Biri, parlayan iki beyaz binanın arasındaki yemek alanında ateş yakmış öğle yemeğini hazırlıyordu. Dumanın acılı ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yoğun kokusu havada süzülüyordu.

New York'a dönme aceleciliğine rağmen, Leeda hoşnut ve mutluydu, güç bütün vücuduna yayılıyordu. Kasları ağrıyordu ama kollarının ve bacaklarının güçlendiğini şimdiden hissediyordu. Vücudu daha çok sıvı alıyor ve aynı zamanda kas yapıyordu. Şehirdekine kıyasla harika kokan açık hava da ona göre su kadar tazeleyiciydi derin derin içine çekiyordu. Bir bakıma New York'un aslında izin vermediği sakinliği ve bir şeye kolayca yoğunlaşabilmeyi orada hissediyordu.

"Biliyor musun? İnternet'te okuduklarıma göre," dedi Leeda, "minyatür midilli çılgınlığı var. İnsanlar parti gibi etkinlikler için onları tutuyorlar ve yaşlandıklarında da iğneyle öldürüyorlar. Ayrıca midillileri çoğaltıyorlar ama bu şekilde yapılan üretim onlar için kötü olmakla kalmıyor, bir de sağlık problemi ve benzeri durumlara neden oluyor."

"Senin midillileri sevmediğini sanıyordum," dedi Murphy.

Leeda omzunu silkti. Nazikçe bir şeftaliyi tutup kontrol etti. Sonra bir çatırdamayla dalından kopardı.

Murphy, "Biliyorum ben midillileri sevmiyorum," diye Leeda'nın duyamayacağı bir sesle mırıldandı. "İnsanların şu minyatür şeylere neden bu kadar düşkün olduğunu anlamıyorum. Oyuncak bebek evleri, kruvasanlar, midilliler." Önündeki ağaca doğru başını salladı. "Çok aptal." Sanki Leeda'nın orada olduğunu yeni hatırlamış gibi tekrardan Leeda'ya döndü.

"Sanırım onlardan birkaçını festivale götüreceğim. Minyatür midilliler için bir çeşit reklam. Halka duyurmak için."

"Sen de oraya bir uğramalısın. Onlara bir göz atmak için."

BELONGS TO KANITS TEAM

"Öf," diye cevapladı Leeda.

"Sorunun ne ki?"

Leeda kaşlarını çattı. "Midilliler bana dik dik bakıyor. Sanki midillinin benim fiyonkumu yiyip öldüğü zamanı biliyorlar. Sanırım benden nefret ediyorlar."

Murphy alaycı bir şekilde, "Midillilerin nasıl nefret edildiğini bildiklerini sanmıyorum," diye ileri sürdü. "Özellikle minyatür midillilerin. Bence minyatür midilliler sadece gökkuşağını düşünüyorlar."

Leeda, elindeki sepetin ağırlığını hissetmişti, Murphy'e baktı.

Murphy omzunu silkti. "Tamam, şaka bir yana. Her şeyde de iyi olamazsın." Dalgın dalgın ağaca döndü.

Leeda ona bakakalmış, ne demeye çalıştığını tam olarak anlayamamıştı.

Murphy fark etmiş, ona dönmüştü. "Demek istediğim, her şeyde en iyi olmayı istiyorsun. Her şeyde. Belki midillilerde kötü olmaktan korkuyorsundur. Hayvanlar çok pis ve tahmin edilemezler ya da öyle bir şeyler. Ekonomi gibi değil."

"Biliyorum, midillilerde iyi değilim," dedi Leeda. "Evet, iyi olmak zorunda da değilsin. Sadece onlara bir yer buluncaya kadar idare etsen yeter."

Leeda, Murphy'ye anladım der gibi baktı. Sonra dönüp ağaçların arasından ayıklama yerine ilerledi. Birdie ve Poopie, üzerinde gölgeliğin olduğu yerde oturmuş; şeftalileri bölgede satılacaklar, gemiye verilecekler ve –eğer ezilmiş ve zarar görmüşlerse– meyve suyuna döndürülecekler diye ayırıyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu iki kadın birbirine hiç benzemiyordu: Poopie kısa, zayıf ve buğday tenli; Birdie uzun, hafif toplu, şeftali ve fildişi renginde ciltli. Fakat aynı tavırla hareket ediyorlardı. Yıllar boyunca işte ustalaşmış, aynı emin eller. Diğer işçilerden birkaç tanesi de orada duruyordu. Dikkatlice sepetlerindekileri büyük masaya döküyorlardı. Hepsi durmuştu. Başlarındaki terleri silip konuşacak halleri olmadığından birbirlerine kafalarını sallıyorlardı. Leeda, şeftalilerini döküp yine aynı sıradan geri döndü.

Yolun yarısında, bir motor sesi kulağına çarptı, kırk metre kadar ileride, görünmüyordu. Leeda önündeki ilk ağaçta durup kalçasını yasladı. Elinde olgunlaşmış bir şeftaliyle bekledi; bir yandan parmaklarını yumuşak renkli tüylerinde gezdiriyordu. Gelenin kim olduğunu merak etmişti. Yarım yamalak çimenliği geçip ayıklama yerine doğru giden birini gördü. "Hayır," dedi alçak sesle.

Birkaç dakika sonra, Birdie neşe içinde Grey'i, ağaçlıktan o ve Murphy'nin olduğu yere doğru getiriyordu. Majestic de onların ayaklarına dolanıyordu.

"Selam," dedi Grey. Ona ne kaşlarını çatmış ne gülümsemişti, sadece doğrudan gözlerine mavi mavi bakmıştı. Kucağında Chihuahua'yı tutuyordu. Boynuna tasma bağlamış, ipi de eline dolamıştı.

"Selam," dedi Leeda isteksiz bir nezaketle. "Hımm, Murphy, bu Grey. Grey, Murphy."

"Midilli ağılındaki çocuk mu?" diye sordu Murphy. Önündeki örtüdeki şeftalileri kalçalarındaki bir bebek gibi sallandırmıştı.

BELONGS TO KANTUS TEAM

Leeda onaylar bir şekilde iç çekti ve şeftalilerin düşüp çürüdüğü yere bakmaya başladı. Çıtırdama sesi çıkartmak için kuru bir yaprağa bastı.

"Benim bu köpeği ne yapmamı istediğini merak ediyordum," dedi Grey. "Eve hiç gelmedin, bu yüzden..." Leeda hayvana baktı. Hâlâ titriyordu, korkudan mı heyecandan mı anlaması çok zordu. Daha fazla bir şey istediğinden titriyor görünüyordu. Sanki bir şey için tutturmuş gibi. Leeda'ya attığı muhtaçmış bakışını Birdie ve Murphy'ye de attı ve sonra üzüntüyle Grey'e geri döndü.

Leeda, onun vahşi ve öfkeli güvensizliğinden çok etkilenmişti. İçinde bir ağırlık hissettirmişti.

Birden umutla, "Bird, köpek ister misin?" diye sordu. Birdie'nin kumral saçları karmakarışık olmuş, ağaçta uyuduğu için de çok pisti, yanakları ise pembe pembeydi. Dirsekleri titremiş, elindeki sepet sallanmıştı. Hemen başını köpeğe çevirdi, koyu gözleri kocaman, cana yakın ama şüpheliydi. "Babamın bir köpek daha isteyeceğini sanmıyorum."

Leeda, Chihuahua'ya bir bakış daha atıp iç çekti. "Sanırım, onu götüreceksin..." Birdie'ye yan yan bakıp, tekrar manalı bir şekilde Grey'e baktı. "O insanlara. Hani anneannemin götürmeni istediği yere. Değil mi?"

Grey, bir Birdie'ye bir Leeda'ya baktı. Bir an kafası karışmıştı sonra –acıyarak– başını salladı. "Evet."

Birdie neşeyle, "Pikniğimize katılmak ister misin?" diye sordu. Leeda ona ölümcül bir bakış attı ama Leeda ona kayıtsız kalmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Murphy onları duymazdan geldi ve en yakın ağaca yanaştı.

"Şeftalileri öldürüyorsun," dedi Birdie memnuniyetsizce Murphy'nin sepetine bakarak. Murphy de ona döndü, suçlu hissetmişti. Sonra Grey'i kolundan tuttu ve onu çekip neşeli neşeli yanında sürükledi.

Grey, Leeda'ya soru sorar gibi baktı. Leeda da ona yandan bakıp ağaçlığa giren grubu takip etti.

Bir sıradan doğruca en dibe ilerlediler, nereye bakarlarsa baksınlar şeftali ağacı görüyorlardı. Biraz yukarda Murphy sola en uzun, yaşlı ağaçların olduğu yere sapmıştı. Onlar artık hasat edilmiyordu. Çok dal budak salmışlardı, uğraşması zordu. Üstlerinde de tek tük kartlaşmış şeftaliler vardı. Birbirine dolanmış büyük ağaçlar önlerinde ilerleyen ince fidanlara yol vermişti. Geniş dalları onlara gölgeden çok, benekler halinde güneş ışığını damlatıyor olsa da küçük şeftali ağaçları arasında durmadan parıldayan güneşten kaçma fırsatı sunuyordu.

Birdie, her zamanki gibi kibar, Grey'i evinde gibi hissettirmeye çalışıyordu. "Lee'nin lisesine mi gittin? Seni daha önce kasabada gördüğümü hatırlamıyorum. Aslında ben evde eğitim aldım ama. Aa, bak!" Birdie yoldan sapıp mor çiçeklerle dolu ağaççıkların arasına girdi. Büyük bir zevkle birkaç tanesini kopardı. "Leylaklar." Sonra çiçekleri Leeda'nın yüzüne doğru uzattı. Leeda çiçekleri koklayıp ona gülümsedi. Birdie meyve bahçesindeki her şeyden heyecan verici bir şey çıkartmayı başarıyordu. Bütün çiçekleri, kuş türlerini, ne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar yağmur beklendiğini, nerede yosunların çıkabileceğini, hangi mantarların yenilebileceğini ve ağaçların kaç yaşında olduğunu biliyordu. Birdie'yle bahçede dolaşmak asla görmezden gelinmiş bir yerde dolaşmak gibi değildi. Sonra leylakları Grey'e uzattı ama o başını sallamıştı. Birdie kısmen reddedilmişti. Leeda, Grey'in arkasından ona kızgın kızgın baktı.

Diğerleri hâlâ gölgede kalıyorken Murphy ileride güneşin altındaydı. Birdenbire işini bırakıp geldi. Murphy öyle gerinerek kollarını havaya kaldırdı ki paçaları dizinin üstüne kadar sıyrılmış bol pantolonunu belinden kalçasının altına kadar indirmişti. "Aah, göl."

Leeda ve diğerleri tepede ağaçların arasından alana çıkarken Murphy at gibi göle doğru koşturmuştu. Neredeyse gölün bir mürekkep lekesi gibi uzandığı yerdeydi. Siyah beyaz Puma ayakkabısının tekini çıkarırken tek ayağı havada leylek gibi gölün kıyısında sendeliyordu. Sonra ayakucuyla gelen dalgalara vurup onları havaya doğru savurdu. Birdie ikisine birden kör edici ışık saçan şimşek gibi gülümsedi. Sonra sandaletlerini ayağından atıp çimenlikten aşağı fırladı.

Grey, Leeda'nın bıraktığı yerde kalmıştı. Chihuahua'nın kızları takip etmek için çekip zorladığı tasmasını sıkıca tutuyordu. Bir süre Leeda'ya baktıktan sonra gözlerini çevirdi. Leeda ona neden baktığını merak etmekle zaman harcamamayı düşünüyordu. Onun yerine –yılın bu zamanları– havanın sıcaklığına rağmen hâlâ soğuk olan göle, arkadaşlarının peşinden gitmeyi daha çok istiyordu. Ama yine de geride kaldı, bir misafiri yalnız bırakmak istemiyordu. Oturmadan önce yere iyice baktı.

BELONGS TO KANITS TEAM

"Pislenmemeye mi çalışıyorsun?" diye sordu Grey.

"Isıran karıncalardan var mı diye bakıyorum," dedi Leeda sakin bir şekilde. Ona dönüp bacaklarını işaret etti. Yukarıdan aşağı bacağının ön tarafında ufak beyaz yara izleri vardı. Geçen yaz ısırıldığı yerlerin izleri.

Yerde bir şey olmadığını görünce yere çömelip piknik sepetini açtı. Olduğu yerde çimenler ince ince tüy gibi yumuşak şekilde büyümüştü.

Grey gözleri gölde, tökezleyerek ayağa kalktı.

Leeda iç çekti. Herhangi normal bir insanın konuşmak için biraz çaba gösterebileceğini düşünüyordu. Onunla konuşmaya gelince ne yapacağını bilemez hale geliyordu.

"Oturmak ister misin?" diye sordu.

Grey ona bakıp, örtünün en ucuna oturdu, ondan ancak o kadar uzak olabilirdi.

"Harika, değil mi?" diye sordu. Aklına gelebilecek en hoşa gidecek muhabbet konusu olduğunu düşünmüştü. "Birdie'nin çiftliği?"

"Sanırım."

Leeda dudaklarını sıkmıştı. Dayanamayıp, "Sadece evet diyebilirdin," diye ağzından kaçırdı.

"Neden?" Grey ona kafa tutuyordu. Sonunda ilgili ve dikkatini ona vermiş görünüyordu.

"Kibar olmak için."

Grey çimenliğin ilerisine doğru gözlerini kısıp baktı. "Kibar olmanın neresi o kadar harika. Ben samimi olmayı tercih ederim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Leeda bir an öfke dolmuştu. Ama sonra onu bozamadığını anlaması için gülmeye başladı. "Ve kaba olmak samimiyet mi? Seni kim büyüttü, kurtlar mı?"

Grey cevap vermedi.

Sinirli sinirli sandviçini açmaya koyuldu. Birkaç dakika işkence dolu sessizlikten sonra Birdie ve Murphy sallanarak yanlarına geldiler. Yarı kuru yarı ıslak, suya atlamak dışında kendilerini ıslatacak ne varsa yapmışlardı. Murphy yüzüne sıçramış çamuru silmek için tişörtünün ucunu kaldırıp yüzünü sildi. Öyle ya da böyle yeryüzünde Murphy'yi incelememiş hiçbir çocuk yoktu; ama Grey sadece kafasını eğmiş köpeğe bakıyordu.

"Peki, nerelisin sen Grey?" diye sordu Murphy. Leeda ve onun arasındaki gerginliği fark etmeyecek kadar laubali ve hareketliydi.

Murphy yerine hâlâ köpeğe bakarak, "Aslında, hiçbir yer," dedi. "Daha yeni, on sekizime basınca bakıcı aileden ayrıldım." Leeda boğazında bir şeyin düğümlendiğini hissetti. "Şimdi oradan oraya dolanıyorum."

Murphy başını kaldırdı, meraklanmış ve etkilenmişti. Leeda ise huzursuz ve ne diyeceğini bilemez durumdaydı. Murphy, "Bakıcı aile, ha? Nasıl bir şey?" diye üstelemişti. Leeda ona dik dik baktı.

Grey soğukkanlılıkla omzunu silkti. "Ailesine göre değişir. Benim üç tane vardı. Hepsi de iyiydi." Grey için duygusal derinliği olan bir konuya benzemiyordu. Her şeyden olduğu gibi bundan da sıkılmış gibi görünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Leeda kendisininkinden tamamen farklı, kendine has bir kültürü ve kişiliği olan bir ailenin yanına taşınmanın nasıl olabileceğini hayal etmeye çalıştı. Kurtlar tarafından büyütülmek gibi bir şeydi.

Grey öne doğru eğilip köpeği salmak için tasmasını çıkardı. Sonra kalktı ve tişörtünü çıkartıp çimlere atıp ilerlemeye başladı. Soluk tenliydi. Gölün kıyısına yürüyüp suya daldı. Chihuahua, Majestic'in peşine takılmış çimenlikte koşturuyorlardı, birbirlerine yanaşan yarış arabaları gibilerdi.

"Hoş görünüyor," dedi Murphy. Her zaman tetikte olan yeşil gözleri Grey'in üstündeydi. "Hatta, oldukça. Evlatlık olması çok etkileyici."

"Evet," dedi Birdie. "Çirkin de değil. Çirkin olduğunu söylemiştin."

"Çirkin olduğunu söylemedim," dedi Leeda. "Sadece huysuz."

Birdie başını kaşıyıp, "Huysuz görünmüyor; sadece umudu kırılmış gibi görünüyor," dedi. "Daha uzun ve çok üzgün Jake Gyllenhaal* gibi duruyor."

"Jake Gyllenhaal'a benzemesine imkân yok," dedi Murphy. "Her neyse, Bird, sence huysuz olan herkes sadece üzgün mü?"

"Evet," dedi Birdie çimenleri yolarken. Majestic ve Chihuahua etraflarında dolanmaya başlamışlardı. Majestic Birdie'nin kucağına tünedi, Chihuahua ise tedirgin bir halde Leeda'nın dizinin önüne geçti; kararsızca ona bakıyor, dudaklarını yalıyordu, sonra ön patilerinin üstünde oraya yerleşti.

** ABD'li yakışıklı bir aktör. (ed.notu.)*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birdie, sepetine bir sürü nektarin doldurmuştu ve Leeda iki tanesini göğsünde tutup, üçüncüyü dişlemeye koyuldu. Şeftali yemek çok aşamalı bir deneyimdi. Yumuşak ve sulu, tüylü, zorlu ve pis bir işti. Parmakların ve yanakların meyve suyuna bulanıyordu.

Ağzı doluyken, "Niye yiyecekleri stokluyorsun?" dedi Murphy. Şeftalilere açgözlü bir şekilde giriştiğini düşününce dediği şey ironikti. Sanki cinayet delili gibi çenesine küçük bir parça şeftali kabuğu yapışmıştı.

Birdie, Leeda'nın önüne sırtı dönük oturdu ve Leeda dalgın dalgın Birdie'nin birbirine dolanan saçlarını açarken Murphy, gölde güçlü ve istikrarlı kulaçlar atan Grey'i izliyordu. Leeda içinin ferahladığını hissediyordu, aniden keyif veren. Harika bir gündü ve hafif rüzgâr esiyordu. Olabileceği en iyi yer ve zamanda olmanın güzelliğini hissetmişti. Bu anı sadece zaman zaman hissedebiliyordu ve hatırladığının hepsi de meyve bahçesinde olduğu zamanlardı. Ama tek dilediği Eric'in de orada olabilmesiydi. Yerden ince bir dal alıp cebine koydu.

Leeda aniden üstüne bir gölge düşmeden önce bir arıyı inceliyordu. Kafasını kaldırınca güneşi kapatmış tişörtünü üstüne geçiren Grey'i gördü. Bir şey düşünüyormuş gibi görünüyordu. Murphy ve Birdie, ona sanki neler olacağını bekledikleri bir TV programı izliyorlarmış gibi bakıyorlardı.

"Yiyecek bir şey ister misin?" diye sordu Birdie.

"Hayır, teşekkürler."

Leeda'yı rahatsız etmeye yetecek kadar birkaç saniye Leeda'ya baktı. "Gitmeliyim," dedi.

BELONGS TO KAATIES TEAM

Chihuahua şimdi, Grey gelince arka ayakları üzerinde oturmuştu. Grey tasmayı kaldırdı ve havada sallandırarak köpeğe bağladı. Fakat Grey hâlâ sıkıntılı bir şekilde orada duruyordu, atletik vücudu hareketsiz ve durgundu; sanki bir şey söylemek istiyordu. En sonunda konuştu. "Üzgünüm, anneannen hakkında kabalık ettim, Leeda."

Sonra aynı şekilde, hoşçakal demeden, şeftali ağaçlarının arasından yola koyuldu.

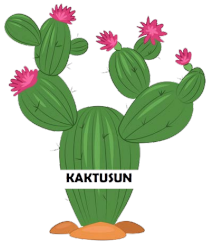
Hepsi onu ağaçların sıklaştığı yerde gözden kaybolduncaya kadar izledi.

"*Uğultulu Tepeler*'deki Heathcliff gibi," Birdie iç çekti. "Tamamen içekapanık."

"Hımm, tam olarak... özel," dedi Murphy.

Leeda şaşkınlık içinde Grey'in arkasından bakakalmıştı. Ağaçların arasında kaybolmadan önce gördüğü en son şey, ona doğru geri dönmeye çalışan Chihuahua'ydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Üç

"Bana geçen senenin vergi levhasını bulabilir misin?" diye sordu Birdie'nin babası. Çalışma masasının üstüne eğilmiş kalem arıyordu.

"Tabii."

Birdie, babasının odasındaki raflara yöneldi. Kendinden emin mavi bir klasöre odaklanmış bir şekilde birbirine girmiş yığınları araştırdı ve o dağınıklığın içinde onu çekip çıkardı. Babası onu evrak işlerine yardım etmesi için eve çağırmıştı. Bazen, dışarıda işler yolunda gittiği zaman onu çağırırdı ama zaten genelde haziranın ortasında işler yolunda giderdi. Ağaç eve taşındığından beri Birdie ilk defa evde bu kadar vakit geçiriyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Çalışma odası küçük kare biçiminde bir odaydı. Koyu renk duvarları, eskimiş dolapları ve evin diğer bölümlerinde de olan eğrilmiş, çökmüş döşemeleri vardı. Bir köşede seksenlerden beri çalışmayan eski bir televizyon vardı. Biblolar, rafları iyice karmaşık gösteriyordu. Birdie ve babasının düzenli bir dosyalama sistemi yoktu; aranan bir şeyi bir tek onlar bulabilirdi.

Birdie ve babası, günlerinin çoğunu böyle geçirirdi: Birlikte meyve bahçesi mali işleri üstüne çalışır; ilaçlama ve gübrelemeyle ilgili bilgileri inceler; eğer eksik bir şey varsa Güney Şehirleri Çiftlik Gereçleri'ni arayıp sipariş ederlerdi. Sık sık bir klasörle gelir - giderleri ve çiftlikle ilgili evrakları bir arada tutarken, diğer baba-kızlardan daha fazla birlikte zaman geçiriyorlardı. Birdie her zaman yardım etmeye hevesliydi, her zaman babasının bir iş vermesinden ve daha fazla sorumluluk almaktan heyecan duyuyordu. Şimdiye kadar, ikisi birlikte tıkır tıkır çalışan makine gibiydiler.

Babasının ona sıradaki işi vermesini beklerken onu incelemeye koyuldu. Birdie nadiren babasına bakardı; o an gerçekten ona bakıyordu. Diğer insanların babalarına bakıp objektif şekilde inceliyordu: şakaklarındaki beyazlıkları, güçlü mü, sakin mi yoksa endişeli mi göründüklerini. Ama en son ne zaman gözlerini açıp babasına bakmıştı hatırlamıyordu. Şimdi ise oturmuş babasını inceliyordu: Babası yorgun görünüyordu. Yorgun ve stres altında. Saçları tanıdığı diğer babalardan daha çok beyazdı. Elleri çiftlik işleri yüzünden sertleşmişti ve güneş altında daha çok vakit geçirdi-

BELONGS TO KANTUS TEAM

ğinden daha fazla kırışıklığı vardı. Birdie'nin babası çiftliklerine çok şey vermişti ve çiftlik ondan çok fazla şey almıştı; sabahlarını, gecelerini, aslında bütün zamanını. Bir gün bile tatil yapmaya izin veren bir yer değildi. Sen çalışsan da çalışmasan da doğa hayatına devam ediyor.

Birdie midesinin derinlerinde aynı eksiklik duygusunu hissetti. Orada dikilip dağınık rafları düzelterek dikkatini başka yere çekmeye çalıştı. Raflarda büyük ciltli kitaplar, eski bir sözlük, sırtı yırtılmaya yüz tutmuş yemek kitapları, eski fotoğraf albümleri, Bridgewater'ın da yer aldığı birkaç kitap, orkide ve o "tarihi" evin fotoğrafları yer alıyordu. "Tarihi" çünkü ev çok yaşlıydı.

Kitapların arasından bir kitap çıkartıp meyve bahçesini gösteren eskimiş bir sayfasını açtı. Fotoğrafta –siyah beyaz ve grimsi–esmer bir kadın evin önünde durmuş gri elbisesinin içinde gülümsüyordu. Altındaki yazıyı okudu: *Owner Mandie Rae Adlai, 1932.*

Mandie Rae'in yüzü Birdie'ye tanıdık gelmişti. Evde kalan eski birkaç fotoğraf albümünde görmüş ve kasabada anlatılan birkaç hikâyede adını duymuştu. Mandie Rae meyve bahçesini terk etmişti, kalkıp bir günde terk etmişti. Ama Birdie her zaman fotoğraftaki sevimli, minyon kadınla aralarında bir duygu bağı olduğunu hissediyordu. İkisi de oraya ait olmakla birbirlerine bağlanıyorlardı; sanki meyve bahçesi nesilden nesile geçen bir şeymiş gibi. İkisi de çiftlik kadınıydı. Gerçi Mandie, onu kendi isteğiyle terk etmişti. Birdie aynı şeyi yaptığını hayal edemiyordu.

"Bu biraz zamanımı alacak," dedi Walter. "Gidip kendine

öğle yemeği ya da öyle bir şeyler hazırlamaya ne dersin?"

Birdie başını sallayıp sessizce koridora yürüdü. Çorapları yüzünden ayağı, eski kaygan döşemede kayıyordu.

Poopie mutfakta şarkı mırıldanıyordu.

Birdie kapının önünde dolanıyordu. Enrico'nun o otobüsten inmediği günden beri bu konuşmayı yapacağını biliyordu. Ama bir türlü başlayamamıştı. Kırılmıştı ama bunun kaçınılmaz olduğunu da biliyordu. Bunu düşünmek onu yatıştıran tek şeydi.

"Hımm, Poopie, seninle konuşabilir miyim?"

Poopie ona baktı sonra elindeki kitabı kapattı.

"Enrico ve ben... Biz evlenmeyeceğiz."

Poopie yavaşça başını salladı. "Biliyorum. Tabii ki, Avelita." Hafifçe gülümsedi ve dönüp arkasını tezgâha yasladı. Elleri una bulanmıştı ve o da yorgun görünüyordu. Birdie'nin bir şeyler daha söylemesini bekledi.

"Benim başka... başka hayatım yok. Hiçbir zamanda olmadı." Birdie boğazını temizledi.

Poopie başını salladı. Birdie'nin kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Önce tereddüt etmişti ama sonra söylemek için kendini zorladı.

"Meyve bahçesinin satılmasını istemiyorum."

Poopie şaşırmamıştı, başı öne eğik yine başını salladı. Şimdi Birdie'nin içinden o kadar çok şey geçiyordu ki kelimeler dışarı taşmıştı. Rahatlama. Suçluluk. Çılgınca bir umut. "Bir sürü planınız olduğunu biliyorum. Size çok yararı da olabilir ama benim okulum bitinceye kadar beklemenize ihtiyacım var. Sonra..." Birdie yutkundu. "Sonra istediğiniz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yere gidebilirsiniz. Ben eve taşınıp işleri idare edebilirim."

Poopie sadece bakıp dinliyordu.

"Burasının olmadığını düşününce içimde bir şeyler oluyor," dedi Birdie, boğazına bir şey düğümlenmişti. "Berbat hissettiriyor."

Daha fazla şey söyleyecekti ama daha fazlası olmadığını fark etti. Poopie sessizdi. Ellerine bakıyordu. Sonra odaya doğru geldi, Birdie'nin elini tuttu ve gözlerinin içine baktı.

"Bak." Parmağını kaldırıp sarkmış kapı kenarlarını ve eğilmiş döşemeleri gösterdi. "Bir yüzyıl çöküyor."

Birdie kapı çerçevelerini inceledi. Yıllardır kapıların çoğu tam olarak kapanabilir değildi. Birdie çakılları döşemenin üstünde sektirebiliyordu. Kışın kalorifer sık sık bozulurdu. Pencerelerden de içeri hava giriyordu.

"Biliyorum," dedi Birdie. "Biliyorum, çok yıpranmış. Ama burası olmazsa mahvolurum."

Poopie onun ellerini inceledi. Yüzünü buruşturmuş, düşünüyor gibiydi. "Nasıl olacak bilmiyorum ama ne yapabiliriz diye babanla konuşurum," dedi en sonunda.

Bir rahatlama bütün vücudunda yayılmıştı. Poopie kollarını ona uzatıp sımsıkı sarıldı. Birdie, kollarının arasına gömülmüştü.

Birkaç dakika sonra, Birdie dışarı çıktı ve gri, bulutlu güne geri döndü. İşçiler öğle yemeği için tarladan ayrılmıştı ve ağaçların arasından gelen tanıdık sesleri duyabiliyordu. Göle doğru yürüdü, neredeyse çok soğuk olmasına rağmen çalışma kıya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fetlerini çıkartıp hızla suya girdi. Kasvetli bir soğukluğu vardı ama sevmişti. Vücudunu şoklamış, kafasını boşaltmıştı.

Birdie'nin, hepsi meyve bahçesinin içinde, ruhu yaralı ve yorgun olduğunda başvurabildiği bunun gibi tonlarca ayini vardı: üstündeki oyuğa girip içindeki beyaz karıncaları saydığı meşe ağacı, oturup birkaç ağaç manzarası dışında tamamen yalnız kalabildiği kuzeybatıdaki ufak tepe. Sırt üstü suyun üstünde uzandı. Ama kendisini etrafını saran şeyden bir türlü ayıramadı. Onun vücudunun bir parçası gibiydiler. Meyve bahçesinden ayrılamazdı ve meyve bahçesi de onu bırakamazdı.

Birdie boğuk bir ses duyup doğruldu, parmak uçlarıyla altındaki çamura değiyordu. Saçları sırtına dökülüyordu.

Kıyıda Poopie duruyordu.

"Baban, sana bağlı olduğunu söyledi," dedi. "Eğer sen tamam demiyorsan evi yıkmayacağımızı söyledi."

Birdie'nin kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu, canlanmıştı.

"Ama Birdie, düşünüyoruz ki her şeyi iyice düşündüğünde, yapılacak en iyi şeyin o olduğunu anlayacaksın. O yüzden şimdilik işçilere bir şey söylemeyeceğiz. Onlar hâlâ son yazmış gibi bilsin. Eğer en sonunda, sen fikrini değiştirirsen" –Poopie omzunu silkti– "onları tekrardan davet ederiz ve en iyisini umut ederiz."

Birdie'nin içi biraz sıkılmıştı ama Poopie dönüp ağaçların arkasından eve doğru giderken rahatlama hissetmişti.

Ben onarabilirim. Evimi onarabilirim, diye düşündü. Geriye doğru suya dalıp önüne gelen saçlarını düzeltti ve tekrar çıktığında yenilenmişti. Vaftiz olmak gibi bir şeydi.

BELONGS TO KANTUS TEAM

On Dört

Dooly County Festivali, Nomini Creek kasabasındaydı, oraya Bridgewater'a yaklaşık altmış beş kilometre uzaklıkta dolambaçlı bir arka yoldan iniliyordu. Leeda sessizlik içinde Grey'in kamyonetinin yolcu koltuğuna oturdu, Circle K'den bir fincan kahve aldı ve manzarayı izlemeye koyuldu. Bridgewater'ın aşağılarındaki düzensiz seyrek ağaçlar, yerini yolun iki yanındaki sık, derin ormanlara bırakıyordu. Leeda'nın Hudson Nehri Vadisi'ne yaptığı gezide gördüğü kuzey ormanlarına kıyasla, Georgia ormanları tarih öncesinden kalmış gibi görünüyordu. Kuzey ağaçları, küçük yumuşak yaprakları, parlak yeşil renkleriyle Leeda'ya daha canlı ve zarif geliyordu. Georgia ormanları uzun ağaçlarla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

doluydu, sarkık ağaçlar sarmaşıklara dolanmış ve koyu yeşile boğulmuştu; sanki birisini kaldırıp içine çekebilecek gibi. Leeda bunu daha önce hiç fark etmemişti.

Güneşin ilk ışıklarında köşke vardığından beri o ve Grey, birbirlerine neredeyse merhabadan başka bir şey dememişlerdi. Şimdi, camdan dışarı bakarken Leeda uyanmaya çalışıyordu, ara sıra arkasına dönüp bağladıkları uzun gümüş renkli karavana– içinde Baron ve Hapşırık vardı– bir yere kaybolmuş mu diye bakıyordu. Arka koltukta birkaç buruşmuş kitap duruyordu: Immanuel Kant adında birinin bir şeysi, *Evrenin Dokusu* adında bir kitap ve kapağı kurdele gibi kıvrılmış bir Tom Clancy romanı.

En sonunda sessizliği bozup, "Köpeği sığınağa götürdün mü?" diye sordu.

"Evet," Grey başını salladı. Leeda bir sızı hissetti ama hemen, zaten onun elinde değildi, diye bahane buldu. Yapabileceği başka bir şey yoktu.

Grey iyi bir sürücüydü; dikkatli ve refleksleri hızlıydı. Metreler öncesinden sürünen bir yılanı fark edip yavaşça ona çarpmamak için direksiyonu kırmıştı.

"Yani sen hiç koleje falan gitmedin mi?" Leeda arka koltuktaki kitaplara bakıp tereddütle sormuştu. Göle girdikleri günden beri bunu sormak için ölüyordu.

"Hayır," Grey kafasını salladı. "Kredi alabilirdim. Ama pek ilgimi çekmiyor."

"Ve sen de sadece... oradan oraya dolanıyorsun?"

Grey başını salladı. Leeda'ya çok anlamsız gelmişti ama

bir şey demedi. Onun yerine, "Çok güzel olmalı," dedi. Ancak Grey bu samimiyetsizliği sezmiş görünüyordu ve kaşlarını çattı.

Grey birkaç dakika sonra, "Neden pazarlama işini yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Çünkü..." Leeda genelde akrabalarına ne diyorsa onu söylemeyi düşünmüştü: gelişmek için bir şans ya da içinde *dinamik* kelimesi geçen bir şey. "Çünkü, sanırım sonrasında ticaret yüksek lisansı yapabilirim. Bu benim ailemin istediği şey," diye itiraf etti ve utanarak gülümsedi. "Ama ben tamamen kendimi buna adamayı istemiyorum."

"Sen kendi hayatını ailenin isteğine göre mi planlıyorsun? Bunun bir çeşit yavanlık olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu Grey. Sesi biraz iğrenmiş geliyordu.

Leeda savunmaya geçmişti. "Gerçekçilik," diye cevap verdi.

"Bir şeyi ruhsuz yapmak gerçekçilik mi?"

"Ruhsuzluk değil..." diye tartışmaya girdi. Yüzünün kızardığını hissediyordu. "Bu..."

"Bir çarkın dişlisi olmak ruhsuzluk değil de ne?" diye sordu Grey, bitirmesine izin vermeden.

Leeda dizlerinin üstünde yumruklarını sıkmıştı. "Daha *cliché** olabilir misin?" Grey cevap vermedi. Sinirli bir şekilde öfledi ve dönebildiği kadar pencereye doğru döndü. "Hayatımı planlarken senin düşüncelerini hesaba katacağım, Karl Marx."

Grey sakin bir şekilde sürmeye devam etti. Onun devam eden sessizliği Leeda'yı daha da öfkelendiriyordu. Sanki Grey onun duygularını harekete geçiriyor sonra da kendini

---

* *(Fr.) Klişe, sıradan, basma kalıp. (ç.n.)*

BELONGS TO KÂNTİS TEAM

binlerce akıl mesafesinde uzaklaştırıyordu.

"Her neyse, bir midilli bakıcısı olup ya da her neyse, herhangi bir şeyi nasıl bu kadar iyi yapabildiğini anlamıyorum. Aslında kendin için bir şey yapmazken, benim zamanımı ne yaparak ya da yapmayarak geçirmemi söyleyerek ahkâm kesmek kolay."

Grey pencereyi indirip, kolunu dışarı çıkardı, onu tamamen duymazdan gelmişti. Leeda, koltuğun ucuna gelip onu kapıdan dışarı itmek istiyordu. Onun yerine başını kaldırıp sert sert ormana doğru baktı.

Festivalin park yerine girdiklerinde, kendini akan bir şelale gibi hızlı hızlı kamyondan dışarı attı ve midillileri kontrol etmeye arkaya gitti. Hapşırık ve Baron ona bakıyordu. Baron genizden kızgın bir ses çıkarmıştı.

Okşamak için ağzına doğru uzandı ama o rahatsız olmuş şekilde çekildi; sanki Leeda'nın kötü ruh halini sezmişti. Bu her zaman Leeda'nın hayvanlar için düşündüğü şeydi: İnsanın ruhunu anlıyorlardı. Leeda'da olan bir şey de onları itmişti.

Festival hektarlarca alana bölmelerle yayılmıştı, toprak alanlar, çimenlikler üstünde de dönme dolap ve kamikaze vardı. Çim kokusu ve Funnel Cake* kokusu havada dalgalanıyordu. Grey, usta bir şekilde midillileri karavandan çıkardı, her biri yularla bağlanmıştı. Leeda acemice Grey'le birlikte Baron'u çekmişti, arkasından da Hapşırık'ı. Leeda'nın dilediği tek şey, midillinin onu ısırmamasıydı.

** (İng.) Üzerine pudraşeker serpilerek yenilen kızarmış hamur. (ed.notu.)*

BELONGS TO KANTOS TEAM

Kendi bölmelerine vardıklarında –bütün çiftlik hayvanlarının toplandığı son derece karışık bir yerdi– Leeda terlemiş ve rahatsız edici ince bir tozla kaplanmıştı.

Su ve yoncayla midillileri toparladılar; Leeda, Grey'den işaretler alıyordu. Sonunda yerleşmiş, elleri bellerinin üstünde, durup etraftaki telaşlı kalabalığa göz gezdiriyorlardı.

Sonraki saatlerde birbirlerini iyice yok sayıp midilli ağılına yaslanıp dışarıdaki gelip geçen insanları izlediler. En sonunda Grey, "Sorun olmazsa bir süre etrafta dolaşıp bakınabilir miyim?" diye sordu.

Leeda halinden memnundu. "Tabii. Git dolaş."

O gittikten sonra, Leeda dönüp midillilere baktı, onu suçlar gibi bakıyorlardı. Çenesini ellerine yaslayıp geçenlerin hareketlerini izlemeye başladı: çocuklarıyla olan çiftçiler, büyük porsiyonlarda yağlı yiyecekler yiyen bir sürü kilolu insan, hep aynı model giyinmiş insanlar– Gap'ten kot, American Eagle tişört ve benzerleri– pazarlarda kolayca bulunabilecek ne varsa giymişlerdi.

Grey'i düşündü. Arabada söylediği şeyler içine dert olmuş, midesini ağrıtmıştı. Sürekli kendini nefesini tutarken buluyordu.

Kendini yavan hissetmiyordu, kafasında bunu sorguluyordu. Yavanlık boş gibi duruyordu; ama Leeda'nın içi kıpır kıpırdı. Aşk dolu ve minnettarlık hissettiği şeyler vardı. Endişeli de hissediyordu. Ama hâlâ, Grey sanki onu bazen korkutan bir şeye çarpmış, bir kabuğu kaldırmış gibi hissettiriyordu.

Küçükken, babası ona uyumadan önce birçok kez *Pi-*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nokyo'yu okurdu. Leeda hâlâ uykuya dalmadan önce bu hikâyeyi düşünüyordu. Onu endişelendiren şey, bazen, hiçbir zaman tamamen gerçek olma hissini yakalayamayacak olmasıydı.

New York'u hatırlamak, aslında onu bir süreliğine unuttuğunu fark ettirdi. Elini cebine daldırıp ceptelefonunu çıkardı ve hızlı aramada ikiyi tuşladı. Eric ilk çalışta açtı.

"Selam yabancı."

"Selam." Leeda, ağılın parmaklıklarını tuttu. "Arayamadığım için üzgünüm. Burası aşırı yoğun."

"Anlıyorum."

Bir saniye kadar sessiz kalıp birbirlerini dinlediler. Leeda, Eric'in arkasından gelen cadde gürültüsünü duymuş ve şehrin rüya gibi hareketliliği için büyük bir özlem duymuştu. "Şey, sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Leeda.

"Tabii."

"Sence ben yavan mıyım?"

"Ne?"

"Bilmiyorum. Ben sadece... Hiç sanki kendini tanımıyormuş gibi hissettiğin oldu mu?"

"Leeda, seni tanıyorum. Yavan değilsin. Sen harikasın. Zekisin. Güzelsin. Daha sahip olduğun bir sürü şey var; güven bana."

Leeda sadece sessizlik içinde dikkatlice dinliyordu. Aslında duymak istediği şey, bunlar değildi. Ama yaptığı şeyi ona nasıl soracağını bilmiyordu.

Son birkaç günden, planlardan ve Leeda'nın New York'a tahminen ne zaman dönebileceği hakkında konuştular. Tarih

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

her geçen gün birazcık daha belirsizleşiyordu. "Bilmiyorum, belki de temmuzun ilk haftası," dedi Leeda. Şimdiden temmuzdan bahsettiklerine inanamıyordu.

Eric hayal kırıklığına uğramıştı ama ona destek oluyordu. Leeda birkaç dakika sessiz kalınca, "Hey, seni seviyorum, Lee," dedi.

"Ben de seni seviyorum," dedi telefona. Birbirlerine hoşça kal deyip telefonu kapatırken, Hapşırık'la göz göze geldi.

Midilliye barış teklif eder gibi gülümsedi, sanki hayvan gülümsemeden anlayacaktı. Midilli ona sadece dik dik bakmıştı, Leeda utandı ve başka yere döndü. Yanındaki bölmeye bakarken, civcivlerin büyük, temiz, plastik kuluçka makinesinin içinden çıkma görüntülerini fark etti. İşkenceli ağır bir süreçti: sivri küçük gagalar, ara ara ip gibi çatlaklar ve sonunda kabuğun küçük bir kısmını kırabilme. Ayrıca bazı civcivler bunu başaramıyordu. Birkaçı bütün bunları yapamadan oracıkta ölüyordu. Ama tüylü ve sevimli olanları, tökezleye tökezleye birbirlerine sokuluyorlardı.

Arkasını döndüğünde, Hapşırık hâlâ ona beklentisi varmış gibi büyük kahverengi gözleriyle bakıyordu. Leeda uzanıp, hafifçe Hapşırık'ın burnunun ucuna dokundu. Midilli, Leeda'nın elini gıdıklayan, ılık bir nefes verdi. Leeda, elini çekip insanları seyretmeye geri döndü.

Birkaç kişi, Leeda'nın Kinkos'ta bastırdığı broşürlerden aldı. Fakat hiç kimse ciddi olarak Hapşırık ve Baron'la ilgilenmemişti.

BELONGS TO KANTOS TEAM

Sonunda Grey göründü. Sessizce günbatımını, lunaparkın ışıklarını, parlak beyaz ve pembe ışıklarını yakan satış yerlerini izlediler. Uzakta bir yerlerde, gece eğlencesinin ışıkları ve okunmayan yazıları parlamış, tozlu alana bulanık bulanık yansıyordu. Bir saattir kimse bölmenin önünde durmamıştı, o yüzden akşam saat sekiz gibi toplanmaya başladılar.

Leeda ve Grey, Primrose Köşkü'nün yoluna girdiklerinde geç olmuştu. Tekerleklerin beyaz kaldırım taşlarının üstünde çıkardığı ses, cırcırböceklerinin sesini bastırıyordu. Uzun ve sessiz bir yolculuktu, Leeda kamyondan çıktığında çok uykulu bir haldeydi. Grey'i midillileri indirip ağıla götürmesi için bırakıp verandanın merdivenlerini çıktı. Arabaya tekrar dönüp meyve bahçesine dönecek hali kalmamıştı.

Oturma odasının solunda, bir kapı yatak odalarından birine açılıyordu. Grey'in odasıydı. Leeda kapıya doğru gidip içeri göz attı. Grey'in çok az eşyası vardı: içinde bir yığın kirli kıyafet olan bir spor çantası, tuvalde bisiklet yarışçıları resmi, içinde tıraş bıçağı ve diş fırçası olan küçük bir çanta. Erkek deodorantı gibi kokuyordu, tatlı ve erkeksi. Leeda oturma odasına dönüp saatin tik taklarını dinledi. Birçok gece anneanne Eugenie'nin bu sesi dinlemiş olabileceğini hayal etti.

Leeda yukarı yatak odasına çıkıp anneannesinin eski geceliklerinden birini giydi. Kendini hayaletmiş gibi hissettirmişti. Yatağın üzerine oturup ayaklarını yere sarkıttı. Aynı anda hem uykuluydu hem de yerinde duramıyordu.

Anneannesinin şifoniyerine baktı. Bulduğu mektubu dü-

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

şünüyordu. Sonra yataktan fırlayıp, halının üstünden ilerledi. Yavaşça ilk çekmeceyi açtı. Ama ilki boştu sadece külotlu çorap ve iç çamaşırıyla dolu çıkınca daha da hırslandı ve hiç pişmanlık duymadan tek tek çekmeceleri açtı. Sonra dolaba döndü, en tepedeki rafta duran ayakkabı kutularını araştırdı ve sonra aşağıdaki kutulara yöneldi. Üçüncü kutuda, tutturmuştu. Kutuyu dolaptan çekip yatağın üstüne koydu, açtı. Beyaz bir kurdeleyle bağlanmış kırk tane kadar mektup vardı, hepsi de aynı elyazısıyla Eugenie'e gönderilmiş ama gönderenin adresi yoktu. Leeda ilk birkaç tanesini açtı. Bazıları sadece buluşma zamanı belirtiyordu. *Meşe ağacı. Akşam 7'de. Bu gece yüzelim.* Diğerleri daha uzun ya birkaç gün içinde neler olduğunu anlatıyor ya da sadece şirinliklerle doluydu. Eugenie'nin acayiplikleriyle, isteklerini ve hassasiyetini gösteren enteresan ifadeleriyle dalga geçiyordu.

Leeda'nın tek tek geçerken rastladığı bir tanesine tarih atılmamıştı. Ama mektupların sonuna doğruydu ve yazan şeyler, önceden olan şeylerin sonucu gibi görünüyordu.

Genie,

Geçen gece için özür dilerim. Seni bir şey yapmak için zorlamaya çalıştıkça daha da uzaklaştırdığımı çoktan öğrendim. Seni ikna etmeye çalışmanın işe yarayacağını nasıl düşündüm, bilmiyorum. Bazen sadece, açık yürekli olup insan gibi beni dinlemeni umuyorum. Çünkü benim için önemli olan bu, başka bir sebebi yok.

Seninle aramızda çok fazla mesafenin olduğunu biliyo-

BELONGS TO KAHTS TEAM

rum. Ama bildiğim bir şey daha var ki seninle olduğum zaman, bu, kendi bedenimin içinde olmaktan da öte bir şey gibi hissettiriyor. Ruhumun bir parçası sanki artık içimde değilmiş gibi, ama sen neredeysen o orada. Bu, beni, dünyada insanların sadece deri ve kemikten olmadığına inandıran şeylerden biri. Seninle olduğum zaman, düşündüğümden de büyük biriymişim gibi hissediyorum.

Genie, son bir kez daha isteyeceğim. Yapmayı düşündüğün şeyi yapma, lütfen. Onun yerine imkânsız olanı yap. Benimle ol. Cesur ol ve benimle ol.

Senin M.

Leeda kelimelere odaklanmıştı, parmağını onların üstünde gezdiriyordu. Sonra bir şey kalmış mı diye kutunun dibini karıştırdı. Sanki her şeyin nasıl sonlandığını bilmiyormuş gibiydi, sonunun başka türlü olduğunu umuyor gibi. Son bir not vardı, katlanan yerleri yırtılmıştı, sanki birçok kez katlanıp açılmış gibi. Kısa bir nottu.

Genie,

Bu gece seni bekleyeceğim, nerede olacağımı biliyorsun. Biliyorum ki bu, sürprizi bozacak ama sana bir yüzük aldım. Çok salakça, değil mi? Bütün paramı son kuruşuna kadar verdim. Hem de onu takmayacağını bilmeme rağmen. Kimse bunu anlamayacak. Ama önemli olan, önümde bir hayatım var ve onun içinde senin başkasıyla evlenmeni izlemek yer almıyor.

BELONGS TO KANTUS TEAM

O yüzden her şekilde yarın buradan ayrılıyorum. Bu gece karar vermelisin. Geliyor musun?

♥ *Y. M.*

Leeda, mektubu önceden olduğu gibi katladı ve dikkatlice hepsini kutuya yerleştirdi. Üstünde bir ağırlık, yorgunluk hissediyordu. Anneannesinin yazdığı tek bir satır dahi okumamıştı ama her sayfada onun çektiği acının ağırlığı hissediliyordu. Leeda, hepsinde, sevgilisinin cesaretine karşı anneannesinin korkusunu hissetmişti. Ona cesaret isteyen şeyi yapması için yalvarmıştı. Ama demek ki Leeda'nın dedesiyle evlenmek daha kolay bir seçim olmuştu, Leeda sebebini bilmese de.

Leeda, anneannesinin o öldükten sonra mektuplarının bulunabileceğini düşünüp düşünmediğini merak etmişti. Onları hâlâ sakladığına göre eninde sonunda bulunacağını kesinlikle biliyordu. Gencecikken aniden ölmek gibi değildi.

Fakat midilliler gibi evi de Leeda'ya bırakmıştı. Leeda'nın mektupları bulacağını düşünmemiş miydi? Bulmasını mı istemişti? Lucretia'nın da mı bilmesini istemişti? Herkesin bilmesini mi istemişti? Umursuyor muydu?

Yıllarca sırları içinde tuttuktan sonra arkasında bıraktığı kanıtlarla bir şey ifade etmek istiyor gibi görünüyordu. Fakat Leeda, onu, niyetinin ne olduğunu anlayacak kadar iyi tanımamıştı.

Durdu ve kutuyu dolaba itti. Dişlerini fırçalamak için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

banyoya girdikten sonra yatak odasına döndü, yatak örtüsünü kaldırıp altına süzüldü ve yatağın kenarındaki lambayı söndürdü. Dışarıdan süzülen ışık odayı aydınlatıyordu, bu ona dolunay olduğunu hatırlatmıştı.

Leeda başını yastığa yasladı, aklı rastgele oradan oraya hızla sürükleniyordu: asla şansı olmayan civcivlere, on sekizine girer girmez yalnız kalan Grey'e ve anneannesinin çaresiz aşkına... Kendine gelmeden ve odada ondan başka kimsenin olmadığını hatırlayıncaya kadar oldukça uzun zaman geçmişti. Ayrıca düşündüğü şeylerin çoğu şimdi geçmişte kalmıştı. O sadece yatağına ay ışığı yansımış, sessiz bir evde uyuyan bir kızdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Beş

Bridgewater Adliyesi yaz güneşi altında parlıyordu; ışığı öyle parlak yansıtıyordu ki Murphy, Darlington'lardan ödünç aldığı kamyondan inerken ışığın gözüne gelmesini eliyle engellemek zorunda kalmıştı. Hava sıcak katran ve erimiş üzümlü lolipop kokuyordu. Murphy gözlerini kısıp geniş tahta kapıya, sonra tepesinde asılı olan saate baktı. Üçe çeyrek vardı.

Murphy'nin babasını bulmakla alakalı romantik fikirleri yoktu. Bir sarılma ya da Oprah'vari* bir ağlaşma ya da tekrar birleşmek için saatler harcamayı beklemiyordu. Babasını hayatında istemiyordu ve onu bırakıp özgürlüğü seçmişti. Çoğu kız babasına bebekken onu terk ettiği için kızgın ya da öfke

---

** ABD'nin talk show yıldızı Oprah Winfrey. (ed.notu.)*

BELONGS TO KAOTIC TEAM

dolu olurdu. Ama Murphy, babasını çok az düşündüğü zamanlarda bile, onun bir yerlerde tam olarak kendi istediği hayatı yaşadığını umuyordu. Onun özgür olma arzusunu anlıyordu. Hiçbir şey olmasa da bu arzunun ona, babasından miras kaldığını düşünüyordu.

Onun bir bakıma gerçek yani iletişim kurulabilir olduğunu öğrenmesi, Murphy'yi onu görmek için heveslendirmişti; sadece o kadar. Jodee'nin onunla burada görüştüğünü biliyordu. Sadece ona bir göz atmak istiyordu.

Birdie'yle birlikte Birdie'nin annesine öğle yemeğine gitmişlerdi; sonra onu orada bırakmıştı. Murphy şimdi, parkın karşısındaki çimenlikteki ince piknik masasına oturmuş, güneşin altında kendi kendine bozuk parayla basketbol oynuyordu. Kolay iş değildi, kötü vuruşlarının arasında adliyeye bir göz atıyordu. Görülemeyecek kadar uzaktaydı ama gelen gideni görecek kadar da yakındı.

Bir arkadaşı New York'ta Starbucks'ta çalışıyordu. Ona eğitimi boyunca müşterilerinin orayı "üçüncü ev"leri olarak benimsemelerini sağlamak olduğunu söylemişler. Ev, iş ve Starbucks. Cevap olarak Murphy, parmaklarıyla kendine şeytan boynuzları yapmış ve Starbucks'ın şeytan olduğunu söylemişti. Ama eğer Murphy'nin "üçüncü ev"i varsa, orası buradaki Adliye binasıydı. Burada çalışan iki resepsiyonistin vardiyalarını biliyordu. Yargıç Abbott'ın hayat hikâyesini yazabilirdi: neredeyse annesiyle aynı yaşta olmasına rağmen şakaklarının nasıl ağardığını, gıdıklı ve ciddi ifadeli olduğunu; nasıl parlak Payless marka makosen ayakkabı giydi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğini, nasıl dürüst bir vatandaş olduğunu ve Murphy'nin tanıklarının çeşitli suçlamalarını –Bob's Big Boy'un maskotunu çalmak, Kmart'tan iç çamaşırı çalmak, Belediye Meclisi'nin koridorlarında asılı üyelerinin fotoğraflarını Orlando Magic'in oyuncularının fotoğraflarıyla değiştirmek– dinlerken ayaklarını *Row, Row, Row Your Boat** ritminde yere vurmaktan nasıl hoşlandığını.

Şimdi bir gürültü dikkatini yola çevirtmişti, annesinin Pontiac'ı park yerine giriyordu. Gerekli olmasa da Murphy piknik masasına doğru birazcık kaydı. Jodee arabadan çıktığında, neredeyse nereye gittiğine bakmadan Adliye'ye doğru ilerlemeye başladı.

Birkaç dakika sonra başka bir araba da geldi: yeşil bir Chrysler LeBaron. Murphy öne doğru yaslandı. Birkaç dakika önce tam olarak sakindi hâlâ bunun gerçekten olduğuna pek inanmıyordu. Şimdi kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu. Piknik masasına bütün gücüyle yaslandı.

Arabadan bir adam indi. Kot pantolon ve bordo rengi bir tişört giymişti. Uzundu. Koyu kahverengi saçları ve yeşil gözleri vardı. Murphy, onun her şeyini aklına kazıdı– ten rengi, ayakkabıları, arabasında çıkartma olup olmadığı. (Bir tane vardı. Saçma sapan bir şey: DİĞER ARABAM ÇALI SÜPÜRGESİ.) İçinden sessizce ön camında Calvin ve Hobbes'un "İşeyen Calvin" çıkartması olmasın diye dua etmişti. Çok şükür ki yoktu.

Murphy biraz duygusal hissetmesi gerektiğini biliyordu ama hissetmedi. Yolun karşısındaki adamla bir bağı oldu-

---

** Bir Amerikan çocuk şarkısı. Türkçede "Coş coş coşsana" diye bir versiyonu vardır. (ed.notu.)*

BELONGS TO KAHTS TEAM

ğunu hissetmiyordu. Sadece görüp bilmeye hevesliydi ama yeterince mesafede tutarak.

Sallana sallana yürüyordu, sanki bu dünyada taktığı hiçbir şey yok gibi, sanki babalık görüşmesine gitmiyor gibi. Bir dakika içinde ikili kapıdan girip gözden kaybolmuştu.

Murphy piknik masasından kalkıp kamyona doğru gitti. İçine binip bekledi, koltuğunu aşağı indirmişti ama gözleri kapıdaydı.

Yarım saat sonra, adam Yargıç Abbott ve Murphy'nin annesiyle tekrar görünmüştü. Hepsi ayrı yerdeydi, Yargıç Abbott kasabaya doğru yürüyor, Jodee ve Murphy'nin babası kendi arabalarına gidiyorlardı.

Adam, arabasına bindi, park yerinden çıkarken çıkışta biraz durdu. Murphy de arabayı çalıştırmıştı.

Bunu yapmayı planlamamıştı. Ancak LeBaron anacaddeye çıkınca Murphy'de onun peşine takıldı.

En sonunda bir kavşağa gelip yavaşladığında, otuz kilometre kadar ilerlemiş I-95 Kuzey'e gelmişlerdi. Ama adam kasabanın yerleşim merkezine doğru gitmektense sola dönmüştü ve sonunda Buckets adında bir barın önüne park etmişti.

Murphy saate baktı. Saat dört buçuk. *Tamam, bu, benim babam,* diye düşündü.

İçeri girerken izledi.

O an onun şansıydı. Onun peşinden içeri girebilirdi. Selam verebilir, kendini tanıtabilirdi. Ona bir - iki soru sorabilirdi. En

BELONGS TO KANTOS TEAM

sevdiği içecek neydi? Dilediği kadar özgür müydü? Nerelere gitmişti? Sahip olduğu özellikler ondan mı geçmişti? Ya da Murphy sadece arabasına atlayıp gidebilirdi. Hepsini arkasında bırakırdı. Muhtemelen bir daha da onu görmezdi. Murphy, onunla konuşmaya hazır değildi. Onu sonsuza kadar terk etmeye de hazır değildi. Birkaç dakika boş boş dolandı, düşünüp taşındı. Sonra arabasına atlayıp Bridgewater'a doğru yol aldı.

Dönüş yolunda, bütün bu olay kafasında daha da büyümüştü. İçeri girmediğine pişman olmuştu. Onun sonsuza kadar gittiğine üzülmüştü. Bilmesi gerekiyordu. Özgür olmak için değişmiş miydi, bilmesi gerekiyordu.

Murphy çıkış rampasına saptığında, Bridgewater gözüne küçük görünmüştü. Murphy kasabaya karşı bir bağlılık hissetmiyordu. Ama içinde araba kullanırken sevimli görünüyordu, ileride, önce *fast-food* zincirleri onu karşılamıştı, kasabanın içi küçük, eski ve etkileyiciydi.

Meyve bahçesine sapmaktansa, eve doğru döndü. Annesini gördüğü şeylerle yüzleştirebilirdi. Murphy, onun inkâr etmesine fırsat vermeyecekti.

Direksiyonu çevirince, farları, Anthill Acres Karavan Parkı'nı ve evinin ön merdivenlerini taradı. Annesinin karavanı önünde iki kişi durmuş konuşuyordu. Murphy, arabayı durdurdu, olduğu yerde donakalmıştı.

Adam, Jodee'ye doğru uzandı ve Jodee ona sıkıca sarılıp yüksek sesle teşekkür etti. Vedalaştılar ve Jodee eve girip

BELONGS TO KANITS TEAM

gözden kayboldu. Adam ileriye kamyonuna doğru ilerledi; kamyona bindi ve çalıştırdı.

Murphy sadece ona şaşkın şaşkın bakakalmıştı. Adam yola çıkıyordu, önce sağına soluna baktı; her zamanki gibiydi. Rex hep iyi bir sürücü olmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Altı

"Homewood Suitleri'nde kalıyor," dedi Murphy. Meyve suyu yapılan bölümün kapısında ellerini sarkıtmış şaşkın şaşkın duruyordu. Birdie sıkılmaya hazır bir kasa şeftaliyi havaya kaldırmış, Murphy'ye yan gözle bakıyordu.

"Rex mi?"

"Evet." Murphy başını salladı. "Circle K'deki çocuk söyledi."

Buğulu, serin bir gündü. Öğlen olmasına rağmen gökyüzü hâlâ tam aydınlanmamıştı, sabahın erken saatleri gibi hissettiriyordu. Buğu Murphy'nin saçlarının arasından süzülmüş saçlarını her zamankindan daha da kabarık göstermişti. Saçları sanki ıssız bir yerde kendi hallerindeymiş gibi duruyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bulutlu günler, meyve bahçesi için kutsal günlerdi. Toplama işini engellemediği sürece, dimdik gelen güneşten ve sıcaktan güzel bir kaçıştı. Eğer yağmur başlarsa toplama işi o gün için bitiyor ve işçiler dinlenmek, kâğıt oynamak, konuşmak, TV izlemek ya da takılmak için odalarına çekiliyorlardı. Her şey yavaşlamış oluyordu.

"Bu delilik. Neden seni görmeye gelmedi?" Murphy geçen gece ne gördüğünü ve bunun peşini bırakmayacağını Birdie'ye anlatmıştı. Birdie biliyordu ki, Murphy'nin böyle kararlar alması hiç de iyiye işaret değildi.

"Niye annemle görüşüyor?" diye sordu Murphy. Garip, rahatsız edici bir düşünce ikisinin de aklını kurcalamıştı. Jodee McGowen her zaman Rex'e bayılırdı. Hem de yalnızdı. Hem de daha önce genç erkeklerle birlikte olmuştu. Ama Birdie hemen bu saçma düşünceyi kafasından uzaklaştırdı ve Murphy'nin de aynısını yapmasını umuyordu.

Ayak sesleri ve uğultular birilerinin yaklaştığını haber vermişti. Ellerinde şeftali kasalarıyla Emma ve Raeke kapıda görününce Murphy döndü.

"Ben ağaç eve çıkacağım," dedi Birdie'ye. "Seninle orada biraz görüşelim." İki kadına da el sallayıp ayrıldı.

Emma ve Raeka, Birdie'nin yanına yaklaşıp şeftalilerini sıkacağa dökmeye başladılar. Birdie, Raeka'nın güçlü ellerini izliyordu.

"Hey, kızlar size bir şey sormak istiyorum," Birdie, İngilizce konuşuyordu. Ona göre bazı şeyler yabancı dilde konuşulamayacak kadar önemliydi. Şimdi de onları yalnız yakalamıştı,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir daha bu şansı yakalayamayacağını düşünüyordu. Boğazı biraz tutulmuştu. "Siz gelirken Enrico nasıldı?"

Emma ve Raeka, Meksika'dan, Enrico'nun kasabasından geliyorlardı ve onu iyi tanıyorlardı.

Raeka bileğiyle nemli saçlarını arkaya attı, Birdie'ye anlayış ve sevecenlikle gülümsedi.

"İyiydi."

"Onun hakkında bir şey duydunuz mu?" Birdie yutkundu. "Yeni bir kız arkadaşı ya da öyle bir şeyler var mı?"

Emma üzgün bir şekilde gülümsedi. "Onun hayatına devam etmesini istemiyor musun, Birdie?"

Ama Raeka başını hayır der gibi sallıyordu. "O kadar kolay değil, Birdie. Kimsenin senin hakkında konuşmasına izin vermiyor," dedi Raeka. "Tavuğunu alıp kendini her şeye kapattı, sadece müzik dinliyor ve senin adını duymak istemiyor." Emma, vurgulamak ister gibi gözlerini açmış başını sallıyordu.

Birdie, ellerini kaldırıp parmak uçlarını birbirine hafifçe vurmaya başladı. Üzgün üzgün onlara bakıyordu.

"Oh, Birdie," Raeka elini, Birdie'nin yüzüne uzatıp çenesini tuttu. "Sen gençsin. Tekrar âşık olabilirsin, belki birçok defa. Kafaya takmasan daha iyi."

Birdie bu düşünceyi çok tiksindirici buldu. "Ben daha birçok aşk yaşamak istemiyorum."

Raeka başını salladı. Birdie, onun iki yıl önce boşandığını biliyordu. Nişanı atmanın ona kıyasla Raeka'ya küçük bir kayıp gibi geldiğini biliyordu. Ama ikisi de her zamanki gibi Birdie'yi şımartıyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arkalarını dönüp dışarı çıkmadan önce Emma, Birdie'nin omzunu sıvazladı.

Birdie de onlardan sonra çok oyalanmadı. Önce günlük meyve suyu işini halletti. Şeftalileri sıkıp suları seri üretim hattına döküp şişeledi sonra da şişeleri kulübenin bir köşesine dizip ağaç eve doğru yol aldı. Yürürken, buğulu çimler Birdie'nin ayaklarını ıslatmıştı ve binlerce yaprağın üzerine düşen ince yağmur tanelerinin sesi kulağa hepsi aynı tondaymış gibi geliyordu. Tam varmak üzereyken, nemli çimenlerin üstünden birinin ona doğru geldiğini fark etti. Birdie ancak aralarında birkaç metre kalınca onun Horatio Balmeade olduğunu anlamıştı.

"Selam, Birdie." Durup, bembeyaz dişleriyle gülümsedi. "Nasılsın? Senin maceradan maceraya koştuğunu duydum."

"Evet." Birkaç defa ayaklarını yere sürüdü. "Babamı mı aramıştınız?"

"Burası için yaptığım bir teklif hakkında görüşeceğiz. Ümit verici duruyor."

Birdie taş kesilmişti. Bay Balmeade, onun bir şeyler söylemesini beklemişti ama söylemeyince, hasır fötr şapkasını düzeltti. "Peki, sanırım oldukça mutlu olacağız." Elini havaya kaldırdı. "Görüşürüz." Aynı yapmacık gülüşüyle onu geçip eve doğru ilerledi.

Birdie'nin beyni yerinden çıkmıştı. Ayaklarının altından halıyı çekmişler gibi hissediyordu. Ama eve doğru dönmektense yolun geri kalanını neredeyse koşarak gitti. Ağaç evin merdivenlerini ikişer ikişer çıkmıştı. Ağaç evin üstünde çatısı

BELONGS TO KANTOS TEAM

olmayan yerleri ıslanmıştı. Murphy ve Leeda yanlarında abur cubur getirmişlerdi. Leeda, eline kalemini almış midillilere sahip çıkabilecek kişilere mektup yazmayı deniyordu.

"Sana biraz şeftalili kurabiye getirdik," dedi Murphy ama Birdie'nin yüzünü görünce ağzı açık kalmıştı.

Birdie nefesini tutmuştu. Sonra ağzına ne geliyorsa alakalı alakasız bir sürü sinir içinde sözler, küfürler, isimler sıralamaya başlamıştı.

Ağaç evin içinde oradan oraya yürüyordu, sanki söylediği şeyler onun olduğu yerde durmasına ve kollarını sözlerindeki aynı şiddetle sallanmasını engellemesine bir an bile izin vermiyor gibiydi. Leeda ve Murphy'nin yüzünden okunan şaşkınlık, Birdie'yi daha da ateşlendiriyordu.

O konuşmaya devam ederken, bir şey kızların dikkatini uzaklaştırmıştı ama Birdie onları takmıyor sesini daha da yükseltiyordu.

"Burada ne işi var?" diye söylendi Leeda aşağı bakarken.

Birdie de bakmak için o yöne dönmüştü ama tam o anda dengesini kaybetti, sendelemeye başladı. Dengesini sağlamak için kollarını çıldırmış gibi savuruyordu.

Gördüğü en son şey ise Grey'in ağacın dibine doğru koştuğuydu. Sanki onu yakalayabilecekmiş gibi kollarını uzatmış tutmak için atılmıştı.

BELONGS TO KAHTES TEAM

On Yedi

"İyi olacağına emin misin, Bird?" diye sordu Leeda.

Birdie başını salladı, korkmuştu ve bir yandan baldırını tutuyordu. Poopie ve Walter yanında oturuyordu, Walter Amca kızına endişe içinde bakıyordu. Birdie'nin annesi yoldaydı, Murphy ise içecek otomatı arıyordu. Mucizevi şekilde hiç yaralanmamış Grey ise Leeda'nın arkasında duruyordu.

Birdie utanmıştı. Poopie yolda gelirken kızgın bir şekilde Birdie'ye babasının bahçeyi Horatio Balmeade'e satmadığını, teklifini geri çevirmek için görüştüklerini açıklamıştı. Şimdi, Birdie sert acil odası sandalyesine tünemiş, özür

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diler gibi aynı zamanda acı çeker gibi görünüyordu.

"Siz gidebilirsiniz, Leeda," dedi Walter Amca. "Biz ona göz kulak oluruz. Büyük ihtimalle sadece burkulma." Grey'le tokalaşmak için elini uzattı. "Seninle tanıştığıma sevindim."

"Ben de."

Leeda ve Grey, koridordan yürüyüp Grey'in kamyonunun durduğu park yerine indiler.

Grey hastane yolunda Leeda'ya Hapşırık'ın kolik olduğunu ve onun yardımına ihtiyacı olduğunu açıkladı. Ona BlackBerry'den ulaşmayı denemişti ama Leeda, Grey'in aradığını görünce cevaplamamıştı. Bu yüzden Grey meyve bahçesine gelmişti.

"Hımm, anlamıyorum," dedi Leeda. "Kolik ne ki? Hem neden veterinere götüremiyoruz?"

"Atlar için büyük bir sorun. Bir bakıma kabızlık ama acıyı hafifletmek için bazen yuvarlanıyorlar ve yuvarlanma da tamamen tıkandıklarında bağırsakları patlayabilir."

Leeda ürkmüştü. İçinden ona midillileri bıraktığı için anneannesine lanet okuyordu. Ölebilecek bir midilliyle uğraşmak istemiyordu. Ayrıca Grey'in arabayı hızlı sürmesi de onu daha da gergin yapmıştı.

Ağıla vardıklarında birkaç midilli çitlerden sarkmış gergin bir şekilde bakıyordu; kulaklarını dikilmiş, tüyleri diken dikendi. Leeda, Grey'in arkasından çimenliği geçerken bütün alanı taramıştı. Ağaçların tarafında toplanmış şeyleri görünce nefesini tutmaya başladı. Grey çoktan kendini çitlerden içeri atmıştı. Leeda da peşinden gitmişti ama acemice tırmanmaya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çalışırken tişörtü çitin tırnaklarına takılmıştı.

Hapşırık solundaydı. İçindeki büyük ağırlığa rağmen Leeda, onu gözleri açık göğsünü hareketli görünce içi ferahlamış şekilde nefes vermişti. Tişörtünü takıldığı yerden çıkarttı ve karşıya geçip çaresiz şekilde midillinin yanında durdu.

"Onu ayakta tutalım. Yuvarlanmasına izin veremeyiz."

Leeda bağırsak patlamasını hayal etti; bu düşünce onu serseme döndürmüştü.

"Leeda, hadi." Grey, midillinin arkasını işaret ediyordu. "Ben başından çekeceğim; sen de yandan ayaklarına doğru it.

Leeda başını salladı ve yere eğildi. Hayvanın bütün parmaklarını ve kendini tamamen rezil bir durumda hissetmişti. Grey işaret verince, atı kaldırmaya uğraştı. Minyatür bir şeye göre Hapşırık inanılmaz derecede ağırdı. Leeda'nın elleri altında neredeyse yerinden kımıldamamıştı.

"Tekrar: bir, iki, üç."

Grey çekti ve Leeda itti. Bu sefer Hapşırık aniden hareketlenmiş görünüyordu. Biraz yalpalandı, önce arka ayaklarının üzerinde doğruldu sonra ön ayaklarını da altından çıkartıp dikleşti.

Leeda'nın yüzü güldü, Grey'e rahatlamış bir gülümseme attı. Ancak Grey sadece biraz sakinleşmiş görünüyordu.

"Tamam, gidinceye kadar onu yürütmeliyiz."

"Gidinceye kadar mı?"

Grey, ona şaka mı yapıyorsun der gibi bakmıştı. Leeda birden onun ne demek istediğinin farkına varmıştı. "Sırayla yürütürüz," dedi Grey.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hapşırık'ın yularını tuttu, hızlı hızlı büyük çemberin içinde yürütmeye başladı. Sonra Hapşırık'ı çekmeye devam etmesi için Leeda'ya yuları uzattı, Leeda küçük adımlar atıyordu. Aniden midillinin arka ayakları eğrilmeye başladı.

Grey sert bir şekilde yularından çekip, omuzlarına şaklattı.

"Hayvana niye vuruyorsun?"

"Onu ayakta tutmamız gerekiyor."

Midilliyi tekrar çekmeye koyuldu. "Sana yuları tekrar uzattığımda, onu hareketli tutmaya çalışmalısın. Eğer yavaş yavaş gidersen, senin üzerine çökecektir."

"Tamam." Leeda başını salladı.

"Tamam, bir dahaki tur sana yuları vereceğim. Hazır mısın?"

"Evet." Leeda yutkundu. Bu iş için seçilebilecek en berbat kişi olduğunu biliyordu. Ama ondan başka kimse de yoktu.

Grey, yuları ona uzattı. Leeda hızlı bir şekilde yürümeye başladı, sanki nöbetleşe meşaleyi taşıyorlar gibiydi.

Gösterdiği direnç gücü izlerken o kadar da belli olmuyordu. Ama sadece bir turda Leeda yorulmuştu bile.

"Daha sert çekmelisin," dedi Grey.

"Zaten bütün gücümle çekiyorum," diye cevapladı Leeda. Fakat kendini beceriksiz ve sakar hissediyordu, gittikçe yavaşlıyor gibiydi.

Midilli daha da direnmeye başlamıştı ama Leeda bunu ancak aniden geriye çekildiğinde fark etmişti. Arkasını döndüğünde Hapşırık'ın arka ayakları altında kalmış ve arka ta-

rafı neredeyse tamamen yerdeydi. Leeda çekmeye çalıştı ama artık çok geçti ve Leeda'nın kolları çok zayıftı. Hapşırık pat diye bir ses çıkararak tamamen yere düşmüş, Leeda'ya doğru yuvarlanmaya başlamıştı.

O saniye Grey geldi, yere çömelmiş onu sırtından itiyordu. Leeda yularla birlikte savruluyordu.

"Çenesinden çek," diye bağırdı. Leeda elini atın çenesinin altına sıkıştırıp, boynunun altındaki yularına ulaşmaya çalıştı. Yumuşak terli tüylerini ve solurken damarlarının atmasını hissetmişti. Hapşırık nefes nefese kalmış gibi kesik kesik nefes alırken göğsü bir şişiyor bir iniyordu, ılık nefesi Leeda'nın kollarına çarpıyordu. Bakışları anlamsızlaşmıştı.

Leeda onu çekmeye çalıştı, çenesi havaya kalksa da omuzlarından aşağısı hareketsiz kalmıştı. Grey döndü ve arkasından itmeye başladı, zorlarken Grey'in topukları toprağı kazımıştı.

"Yeteri kadar güçlü müsün bilmiyorum ama yer değiştirmeliyiz," dedi Grey. Leeda'ya başını sallayıp onun durduğu yere gelmesini işaret etti, Leeda onun yanında durdu. Ayarlayabilmek için ellerini onun iki omzunun üstüne koyup, Leeda'yı yönlendirdi böylece ellerini Hapşırık'ın arkasına koyabilmişti. Sonra bir hızla Leeda'nın önceden durduğu yere geçip yuları yakaladı.

Leeda, ellerinin altında hareket eden midillinin kaslarının üstündeki teri hissediyordu. Grey ona baktı. "Hazır mısın? İt!"

Bütün gücüyle atı iterken dizleri çamuru kazımıştı. İkisi de bütün gücünü vermişti ama hiçbir şey olmadı. Leeda, Grey'e

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

baktı. Grey paniklemiş görünüyordu. Bir kez daha denediler.

En sonunda yorulmuş bir halde, Leeda bir nefes verdi ve Hapşırık'ın arkasında doğru yaslanıp hafifçe çöktü. Kafasını kaldırıp baktığında, Grey'in midillinin kulağını ovaladığını gördü. Yüzünden üzüldüğü anlaşılıyordu.

Birkaç dakika dinlendiler. Sonra Grey, ona başını salladı ve aynı pozisyonu alıp tekrar zorladılar. Hiçbir şey olmadı. Sadece Hapşırık'ın nefesi daha da yavaş duyuluyordu ve daha rahatlamıştı. Gözleri titremeye başlamıştı. Hareketsizdi.

"Hayır," dedi Grey. Leeda kolunu yumuşak tüylerin üzerinde dolaştırıp, karmakarışık duygular içinde Hapşırık'ın kalp atışlarını hissedebileceği yere elini uzatmıştı. Ölüyor muydu? Leeda ölmek üzere olan bir şeyi mi tutuyordu?

Leeda hem dehşete düşmüş hem de paniklemişti. Aklına bin bir türlü şey geliyordu. Küçükken, atlar ve kızların arasında birbirlerinin aklından geçenleri okumasına benzer derin bağlar olduğuyla ilgili bir kitap okumuştu. Midilliler ne için yaşamak ister? Yıldızlı geceler. Ot. Esinti. Leeda, kendini Hapşırık'ın yerine koymaya çalıştı.

Grey yuları elinin etrafına tekrar sarıp çekmeye başladı. "Hadi, Hapşırık. Hadi, kızım." Leeda da itmeye başladı ama ümitsizce.

Sonra midilliyi bir titreme aldı. Diğer dört ayaklı canlılardan farklı şekilde hareket ediyordu; bacakları örümcek bacağı gibi açılmış, bir ileri bir geri kımıldadı ve aniden ayağa kalktı.

Leeda geri sıçradı. Grey vakit kaybetmeden hemen midilliyi yakalayıp yürütmeye başladı, bir yandan Leeda'ya

BELONGS TO KÂNİTS TEAM

ucuz atlattık der gibi bakıyordu.

Yine sırayla onu ağılın etrafında döndürdüler. Leeda yuları çekerken Grey de onun yanında kalmıştı, atın tekrar düşebilme ihtimaline karşı, Leeda önde onu yularından çekerken o da arkadan geliyordu. Ama birkaç dakika sonra, Leeda hafiften pat pat diye sesler duydu, dönüp baktığında büyük bir yığın halindeki dışkıyla karşılaştı.

Grey, elini yüzüne götürüp bir nefes verdi. "Çok şükür."

Leeda sessizce kıkır kıkır gülüyordu, omuzları rahatlamış, bütün vücudu yumuşamış, ısınmıştı ve şaşkınlığı çenesine vurmuştu. "Hiç bir yığın dışkı gördüğüme bu kadar sevineceğimi düşünmemiştim," dedi Leeda.

"Ha."

Bir on dakika daha yürüdüler. En sonunda Grey, Hapşırık'ın ağzının etrafını ovalayarak onu yavaşlattı ve Leeda'ya döndü. "Büyük ihtimalle şimdilik tehlikeyi atlattı. Onu sabit bir şekilde tutmalı ve göz kulak olmalıyız."

Leeda, onun ve fark etmeden dışkının üstünden yürüyen midillinin peşinden gitti. Çok mutlu ve yorgundu. Önce Grey, Hapşırık'ı kendi bölmesine soktu, yalağı nasıl dolduracağını Leeda'ya gösterdi ve yere taze ot serpiştirdi. Sonra bölmenin karşısındaki ince tahta duvara yaslanıp çömeldi. Kendini uyanık tutmak için yüzünü ovalıyordu, zaten kirlenmiş yanaklarını daha da kirletmişti.

"Bir süre birinin onun yanında kalması gerekiyor," dedi Grey. "İstersen eve geçip uyuyabilirsin."

"Hayır, biraz kalabilirim," dedi Leeda. O da duvara yas-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lanmış sonra eriyen şeker gibi yere çökmüştü.

Huzur içinde, sessizdiler. Leeda öyle çok yorulmuştu ki sadece nefes alabilmek bile nimet gibiydi.

Bir süre oturduktan sonra Grey, Leeda'ya yan yan baktı, parmaklarıyla bıyıklarını ovuşturup, yapmacık şekilde sırıtmıştı ama zararsız ve arkadaşçaydı.

"Peki anneannen neden sana midillileri bıraktı?"

Leeda biraz düşündü. "Hiçbir fikrim yok."

"Çünkü bana hayvanlara pek düşkün olmadığını söylemiştin."

Leeda hafifçe gülümsedi. "Biliyorum."

Grey duraksadı. "Çözemedim. Sen *neye* düşkünsün?"

Leeda dizlerine bakıp avuçlarını dizlerinde gezdirdi. "Bilmem," dedi. Birkaç dakika sessizlikten sonra devam etti, çok yorgundu ama aynı zamanda içine kapanamayacak kadar da hayat doluydu. "Ne tür müzik sevdiğimi bilmiyorum. Sadece dergilerde gördüğüm kıyafetleri alıyorum. Ne olmak istediğimi bilmiyorum." Üzgün şekilde gülümsedi. "Sade topkeki mi, kremalı topkeki mi daha çok sevdiğimi bilmiyorum."

Grey cevap vermedi. Sadece düşünceli bir şekilde onu süzüyordu. Leeda, çok fazla şey söylemese de çok fazla şey açığa vurmuş gibi hissediyordu. Farkına varmadan ellerini birbirine geçirmiş, başparmaklarını bir ileri bir geri hareket ettiriyordu.

Hapşırık homurdandı. Grey, Leeda'ya isteksizce baktı ve sonra kalkıp midillinin yanına gitti. Leeda da peşindeydi.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Ellerini midillinin kulaklarında gezdirdi. Siyah kaşlarını buruşturup, "Hâlâ rahatsız," dedi Grey.

Şimdi ölüm kalım anını yaşamıyorlardı, Leeda midilliye dokunmak istiyordu ama nasıl yapması gerektiğini tam olarak bilmiyordu. Hapşırık'ın onun düşüncelerini okuyup okumadığını merak etmişti. Belki Leeda'nın o kadar da kötü olmadığını anlamıştı.

Grey bir an onu inceledi. "Onu biraz okşasana? Buradan okşanmaktan hoşlanıyor." Leeda, elini Grey'in gösterdiği yere, midillinin alnına doğru uzattı. "Neresine dokunulduğunda hoşlandığını ya da hoşlanmadığını hissedebilirsin. Sana gösterecektir."

Leeda, parmaklarını Hapşırık'ın sırtına doğru gezdirdi, tüylerinin altında midillinin kemiklerinin değiştiğini hissediyordu. Terini ve postuna yapışmış toz taneciklerini, kürekkemiğindeki kaslarını, boynunun gücünü hissediyordu. Hapşırık kulaklarını alıcı gibi ileri geri oynatıp bir Leeda'yı bir Grey'i yine Leeda'yı sonra Grey'i dinliyordu.

"Ben, Birdie'nin köpeğini ezdim," diye Leeda ağzından kaçırdı. "Geçen yıl. Onu öldürdüm."

Şaşırtıcı bir şekilde Grey, ona gülümsedi. Bu ona ilk gülümseyişiydi. Kibar ve net bir gülümsemeydi.

Leeda, elini Hapşırık'ın boynunun etrafından göğsüne doğru gezdiriyordu. Hapşırık burnunu kaldırıp Leeda'nın yanağına hafifçe nefes verdi. Leeda da biraz öne çıkıp yana-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğından midillinin burnuna dokundu.

"Gördün mü? Şimdi arkadaş oldunuz," dedi Grey. Leeda gülümsedi. İyi hissettiriyordu; ılık, biraz ürkütücü ama iyi.

Leeda, yüzünü Grey'e döndürünceye kadar biraz sessiz kaldılar. Birden, "Ağustosta nereye gideceksin?" diye sordu.

"Alaska'ya. Balıkçı gemisinde çalışacağım."

"Kulağa zor bir iş gibi geliyor."

Grey omzunu silkti. "Yeni bir şey. Garip işler benim işimmiş gibi geliyor. Elimden gelen şeyleri tek bir yerde kalarak o kadar iyi beceremem." Biraz mahcup şekilde gülümsedi. "Her zaman doğru yer olduğunu hissedebileceğin bir yer vardır, diye düşünüyorum. Belki buradan sonra gideceğim yer gibi, benim evim güzel evim gibi bir şeyler, herkesin harika ve iyi olacağı, kimsenin birbirini dışlamayıp önemsiz saymadığı bir yer gibi."

Leeda, ellerini attan çekip tozu atmak için silkti.

"Bence, yine de, eğer gerçekten akıllıysan, istediğin türdeki hayatı nerede olursa olsun kendin yaratabilirsin." Grey önce sessiz kaldı ama sonra bunu üstünden attı. "Belki de sürekli tatmin olamamak benim işimdir. Şimdi konusu gelmişken o gün için gerçekten üzgünüm. Yani, geçen sefer sana zorluk çıkarttığım için özür dilerim. Bunu yapıyorum, kendimi durduramıyorum galiba." Grey tek ayağını kaldırıp karşı duvara yasladı. "Bazen insanların hislerini küçümsüyorum. Sanırım haklısın. Yargılamak kolay şey. Ama bilmi-

BELONGS TO KAATIES TEAM

yorum. Aslında beni tanısan daha iyi biri olduğumu görürsün. Yani arkadaşlarım ve etrafa saçılmış bir şeylerim var." Zoraki bir gülümseme attı. "Tamamen beş para etmez biri değilim."

Leeda özrünü kabul etmiş gibi başını salladı. "Peki, en azından senin bir işin var. Murphy, işimin olmaması benim işim der." Leeda sırıttı.

Grey bunu düşünüyormuş gibi bir yandan topuğuyla toprağı kazıyordu. Birdie haklıydı. Genel olarak Grey biraz üzgün görünüyordu.

Leeda pek de kibar olmayan bir şekilde, "Tamam o zaman, birkaç saat içinde görüşürüz," dedi. Midilliden uzaklaşıp temizlenmek için üstünü eliyle silkti.

Sallana sallana eve girip anneannesinin odasına çıktı. Kirli kıyafetleri üstünden fırlatıp iç çamaşırlarıyla yorganın altına girdi. Ama uyuyamayacak kadar gergindi ve onun yerine anneannesinin sivil şavaş kitaplarından birini alıp okudu.

Kitabı elinden bıraktığında hava aydınlanmaya başlamıştı. Dışarıdan gelen hafif gri ışık onu sakinleştirmişti.

Aşırı derecede yorgundu. Fakat hâlâ gözünü uyku tutmuyordu. Belki bu, onun on sekiz yıllık hayvan ölümü zincirinin sonuydu ya da belki sürekli elinin altında hissettiği midillinin kalp atışlarını düşünmesiydi. Grey'in yüzünü, gerçekten gülümsediğinde ne kadar farklı olduğunu düşünüyordu.

En sonunda, birdenbire, güçlü bir dürtüyle, yataktan kalkıp kirli kıyafetlerini üstüne geçirdi. Aşağı inip, anahtarlarını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaptı ve arabaya bindi.

Hayvan sığınağına gitmişti. Kapısı kapalı ve kilitliydi ama Leeda bekleyebilirdi. Eğer hâlâ oradaysa Chihuahua'yı geri alacaktı. Sonrasında ne yapacağını bilmiyordu ama bu kez, plan yapmak harekete geçmekten daha önemsiz gelmişti. Leeda çok geç kalmamış olmayı diliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Sekiz

Bazı insanlar yağmurun yağıp yağmayacağını tahmin edebilir ya da kötü bir şey olacağını sezebilir. Murphy'nin de altıncı hissi gelişmişti, ona asılan insanları hissediyordu. Örümceğin bir sineğin hareketlerini görebildiği gibi, onları bir mil öteden görebiliyordu. Ganax Heating'in tezgâhına yaklaşırken, olabildiğince ilgisiz görünmeye çalışmıştı. "Jodee burada mı?" diye sordu. Tezgâhın önünde dikilmiş marley döşemeyi parmak uçlarıyla kazıyordu. Resepsiyonist onun yaşlarında genç bir çocuktu.

"Selam, Murphy." Murphy, onu hemen tanımıştı. Lisede İngilizce dersinde aynı sınıftaydılar. Arada sırada onunla dolabına kadar yürür ve Murphy'yi etkilemek için konuşurken ilginç kelimeler kullanırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sana çok âşıktım. Gerçekten zekiydin."

Murphy bir iç çekti. İnanılmaz sıkılmıştı. "Aslında, önseziliydim."

Bir süre Murphy'ye baktı. "Evet, İngilizcede gerçekten iyiydin."

Murphy'nin yüksek seviyede kelime kullanımı genelde sınıftan çıkar çıkmaz sona ererdi. Ağır kelimelere karşı bir şeyi vardı. Ona göre, fuzuliydiler. Ayrıca *fuzuli* kelimesinden de nefret ederdi.

"Beynim için benden hoşlanılmasından hoşlanmıyorum," dedi Murphy. Çocuğun aklı karışmış görünüyordu.

"Selam, tatlım." Aniden annesi görünmüştü. Üzerine ona birazcık bol gelmiş gri etek ve çeket, içine de kırmızı bir bluz giymişti. "Yemek odasındayız. Hadi gel."

Murphy, annesinin peşinden gitti. Ganax'ın gri halı kaplı, floresan ışıklı koridorundan geçip, küçük dikdörtgen yemek odasına girdiler. Annesi ona dönüp neşeli bir şekilde gülümsedi ve yemek çantasından ona bir Snickers uzattı. Murphy, bu kadar çok sırrı olan bir insanın nasıl böyle masumca gözlerinin içine bakabildiğini merak ediyordu.

Annesinin iş arkadaşlarının yanındaki masaya oturdular. Murphy bu kadınları yıllardır tanıyordu: Lorraine, Carla ve Sandee. Bir hikâyenin ortasında geldiğinin farkındaydı; çünkü o sırada Lorraine, "Ee, T-Mobile'daki insanlar ne dedi?" diye soruyordu.

"Bana faturanın yarısını geri ödemeye razı olduklarını söylediler," dedi Carla. "Ben de, 'Bana yarısını vermeniz iyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama diğer yarısı ne olacak,' dedim. Onlar da bana üzgün olduklarını ama diğer yarısıyla ilgili yapabilecekleri bir şey olmadığını ve hatta tarifenin adı limitsiz olmasına rağmen aslında bir limiti olduğunu..."

Murphy diğer kadınlara baktı, buna ona sevecen bir şekilde başını sallayan annesi de dahildi. Böyle bir hayat yaşayıp böyle şeyler dinlediğini hayal bile edemiyordu. Annesi bu ceptelefonu hikâyesi ilgisini çekmiş gibi davranmak için bir zorunluluk mu hissediyordu? Carla'ya bu hikâyeyi duymanın onda kulak zarını patlatma isteği uyandırdığını söyleyemez miydi? Böyle sohbetler ölümden beterdi.

"Seni buraya hangi rüzgâr attı, Murphy?" diye sordu Lorraine.

Murphy, bunu hesaba katmıştı. Öğle yemeği zamanında gelmek demek başkalarının etrafını çevirmesi demekti.

"Annemden babamın kim olduğunu söylemesini istiyorum."

Jodee'nin tavuk salatalı sandviçi boğazında kalmıştı. Lorraine, bir pencereye yeni konmuş kuş gibi duruyordu; sersemlemişti. Carla ve Sandee tedirginlikle kıpırdamışlardı.

Murphy, annesini küçük düşürdüğünü biliyordu. Ama hiç pişman değildi.

Güçlükle, "Murphy, bu çok uygunsuz," dedi Jodee.

"Bilmeyi hak ediyorum. Sizce de hak etmiyor muyum?" Cevabını beklemeden diğer üç kadına da sormuştu. Annesine döndü. "Seni Adliye'de gördüm. Sen, babam ve Yargıç Abbott."

Jodee tamamen şaşkına dönmüştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Murphy, neden beni böyle utandırmaya çalışıyorsun?"

"Sen neden beni utandırmaya çalışıyorsun?" Murphy zorlamaya devam etti. "Eski erkek arkadaşını, anneni görmek için eve sızarken bulmanın utandırıcı olduğunu düşünmüyor musun?"

Jodee'nin suratı asılmıştı. Murphy, arkadaşlarının önünde böyle bir iftiranın nasıl anlaşılacağını biliyordu. Ağzından böyle çıkmasını istememişti ama birden kelimeler dökülmüştü.

"Rex neden bizim evimizdeydi?"

"Ben gideyim," dedi Carla. Diğer kadınlar da kalkıp onu takip ettiler. Hepsi kapıdan anlaşılabilir bir rahatlama hissiyle çıkmışlardı.

Jodee dikkatlice elindeki plastik sandviç kabını küçük küçük kareler şeklinde katlıyordu. "Rex bana bir şeyde yardım ediyordu."

"Benim arkamdan mı?"

"Bir şeyler var... Yardıma ihtiyacım vardı ve Rex de yanımda oldu."

Murphy sinirle oturduğu sandalyeyi geri tekmeledi. "Bana kasabada olduğunu bile söylemezken senin yanında mıydı?"

"Murphy," dedi Jodee sert sert. "Benim yanımda olması, senin yanında olması demek. Sana uzaktan yardım ediyor."

Bu, Murphy'nin aklını bulandırmıştı. Buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

"Neden uzaktan? Bu ne demek?"

"Hımm, belki Rex senin için en iyisini istiyordur ama senin etrafında olamıyordur." Plastik kap olabileceği kadar

BELONGS TO KAMTIS TEAM

küçük bir kare olmuştu. Eğer annesi onu bir kere daha katlamayı başarırsa bir atoma dönüşecekti.

"Bu ne biçim bir kıvırma," dedi Murphy, yüzünde küçümser bir ifade belirdiğini hissetmişti.

"Murphy." Jodee ayağa kalktı. "Bu çocuk senin için her şeyi yapar." Öğle yemeğini çöp kutusuna attı. Murphy, kendisinden uzaklaşılmasının katlanılmaz ve sinir bozucu çaresizliğini hissetmişti. "Senin de onun için aynısını yapacağını söylemek zor."

Murphy bir cevap bulamamıştı. Suçlu, üzgün ve ona istediğini verecek bir anne görmeyi bekliyordu. Fakat Jodee sakin, sinirli ve güçlü duruyordu. Murphy yumruğunu sıkıp açıp avuç içine baktı. Önemli ve gerekli bir şeyi öğrenip kapıdan çıkıp gitmeyi ummuştu. Şimdi ise bir adım geri gitmiş gibi hissediyordu. "Ne demeye çalışıyorsun?" dedi.

Jodee başını eğip, onu üzgün gözlerle inceledi, sanki ona üzülüyormuş gibiydi. "Oh, Murphy, seni ne memnun edecekse onu söylememi istiyorsun ve seni memnun etmediği zaman hiçbir şeye katlanamıyorsun. Bu yüzden de önemli olan her şeyi kaçırıyorsun." Sonra da Jodee kendini koridora attı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O yazdan yıllar sonra bir gece, Emma Ruiz, Meksika' daki kendi yatak odasında garip bir titremeyle uyandı. Önce bunun kendi kalbi olduğunu düşündü. Ama sonra kalkıp camdan bakınca, aslında titremenin ay ışığının ta kendisi olduğunu gördü. Işık, ağaçların arasına ince çiçek yaprakları gibi düşüyordu. Bu onun içindeki bir hatırayı canlandırmıştı: Kaybettiği ve asla yasını tutmadığı bir hatırayı.

BELONGS TO KANTOS TEAM

On Dokuz

Poopie ve Murphy, Birdie için onun en sevdiği şeylerden oluşan "Geçmiş Olsun" yemeği hazırladılar: portakallı soda, lazanya, meyveli gevrek. Birkaç tane işçi kadın da oradaydı, kadınlar günü gibi olmuştu. Yemeklerini yedikten sonra yuvarlak mutfak masasına geçip poker oynadılar. Birdie sargılı ayaklarını sandalyenin üzerine uzatmıştı.

Majestic de onun kucağında oturmuş, ona, ikisi de aynı tür kazayı atlatmışlar gibi bakıyordu. Ama Birdie'nin morali iyiydi. Burkulan bileği küçük bir engeldi. Geçen birkaç hareketsiz günde araştırmasını yapmıştı. Eviyle, çiftlikle ve içinde ne varsa hepsiyle başa çıkabilirmiş gibi hissediyordu. Bir bakıma oldukça iyimserdi.

BELONGS TO KAMTIS TEAM

"Sorun yok," diyordu Birdie. "Hâlâ işe yarıyorum." Bunu göstermek için kalkıp tezgâhın üzerinden bir kâse salata alıp masaya getirmişti. "Zaten sol ayağımı çok az kullanıyorum. Yani, kullanıyorum ama tekme atmak ve benzeri şeylerde sağ ayağımı kullanıyorum."

"Birdie." Poopie kaşlarını çattı. "Doktor üç ya da dört hafta kendini zorlamaman gerektiğini söyledi." Masanın ortasına poker fişi olarak kullandıkları gevrek halkalarından üç tane daha sürdü.

"Gerçekten sadece tek bir ayağımı dinlendirmem gerekiyor," dedi Birdie neşeyle.

Poopie, Murphy'ye –Birdie'de işe yaramayan– rahatsız edici bakışlarından attı. Murphy ise ona çaresizce bakıyordu. Birdie çıldırmış gibi odanın içinde topallaya topallaya sanki her şeyi ölçüp biçen marangoz gibi geziniyordu. Leeda sürekli ona sırası geldiğini hatırlatıyordu ve Birdie geri dönüp, her zaman da yanlış kartlar için biraz daha gevrek halkası ekliyordu. "Çekildim," dedi Birdie.

"O zaman neden oyuna giriyorsun?" dedi Murphy, elini alnına dayamış başını sallıyordu.

Birdie boş boş masaya bakıyordu. "Oh." Gevrek halkalarını geri aldı. Bütün oyun böyle devam etmişti.

"Her neyse, ben zaten daha yetenek isteyen işlerde iyiyim. Hiç döşeme kirişlerini duydunuz mu? Ben okumuştum, bütün bu yerdeki döşemenin altına döşeme kirişlerinden koyabilirim."

Özellikle çökmüş bir yere ilerledi ve iyice vurgulamak için

BELONGS TO KÂNİTS TEAM

yere koltuk değneğiyle sertçe vurmaya başladı. Birdie'nin ayaklarının altından çatırdamalar geliyordu. Birdie'nin gözleri kocaman açıldı ve sonra bir yarılma sesiyle altındaki döşeme açıldı ve Birdie aşağı düştü. Murphy öne atıldıysa da artık çok geçti. Birdie beline kadar içeri girmişti, sadece elleri ve kolları daha derine gitmesini engelliyordu.

Acı bütün bacağına yayılmıştı. "Aman Tanrım, sanırım burkulan yeri bir daha burktum."

Ancak hepsi birlikte tutunca onu yukarı çekebildiler. Onunla birlikte mağara gibi, küflü bir koku da yukarıya sürüklenmişti. Hepsi tezgâha yaslanmış hızlı hızlı nefes alıyorlardı. "İyi misin?"

Birdie başını salladı, emin değildi, ağrı biraz azalmıştı. Derisi sıyrılmış dizini ovuyor ve döşemedeki deliğe bakıyordu.

Gelen bir ses onların bağırış çağırış konuşmalarının arasına girmişti. Bu, arkalarındaki cama pat pat diye vurulma sesiydi.

Hepsi aynı anda dönüp bakmıştı.

Bir yüz, onlara gözlerini dikmiş bakıyordu daha doğrusu özellikle Murphy'ye bakıyordu.

Murphy, suçüstü yakalanmış bir hırsız gibi donakalmıştı. Sonra sanki Birdie ne yapılacağını biliyormuş gibi Birdie'ye bakmıştı. Ama karşılık vermeden önce Murphy kendini sakinleştirmeliydi, sonra döndü ve merdivenden çıktı. Göz göze gelmiş olmalarına rağmen, sanki Rex'i hiç görmemiş gibi davranıyordu.

Murphy sağ salim Birdie'nin odasına girmişti, aşağıdan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rex'i içeri davet etme seslerini duyuyordu. Birdie'nin odasına kapısı kilitlenmediği ve penceresinden otlarla kaplı bahçe manzarası göründüğü için lanet okuyordu. Acaba parmaklıklardan dışarı tırmanabilir miydi?

Hemen böyle bir şeyin olanaksız olduğunu anladı. En üzücü şey Rex büyük ihtimalle onu orada arayacaktı. Kaçmak yerine Birdie'nin dolabına girip, onun eski montlarının arkasına saklandı ve onu uzaklaştırmak için kapıyı açık bıraktı. İki çeşit ayak sesinin odaya geldiğini duydu, biri topallama sesi gibiydi. "Murphy?" dedi Birdie. "Rex seni görmeye gelmiş."

Bu ayak sesleri doğrudan dolaba yaklaştı. Rex montları bir kenara çekti ve ona bakmaya başladı.

Birdie'nin suratında utanmış, sanki orada olmasını beklemiyor gibi bir ifade belirmiş, sonra da kaybolmuştu. Rex ve Murphy bir süre durup birbirlerine baktılar. Rex rahat geldiği için kambur duruşuyla tam tamına on yedi santim daha uzundu, yüzünde de asla kaybetmediği keyifli yarım bir gülüş vardı. Ancak Murphy'nin hatırladığından daha yaşlı görünüyordu, biraz daha kilo almıştı. Daha da büyümüştü. Murphy utanmış bir halde ona bakıyordu. Ama o gülümsüyordu ve buna karşı dudaklarına beklenmedik bir gülüş yayılmadan ona bakmak çok zordu.

"Benim korkunç bir canavar olduğumu mu düşüyorsun?" diye sordu Rex.

"Hayır."

"Bir yere gitmek ister misin? Birazcık takılmaya ne dersin? Waffle House'a gidebiliriz."

BELONGS TO KAATIES TEAM

Murphy dolaptan çıktı. "Burada ne yapıyorsun?"

Rex, ellerini cebine soktu ve ona sadece baktı, cevap gayet açıkmış gibiydi. Murphy'nin gözleri, bir mıknatıs gibi Rex'e yapışmıştı. Bir süredir göremediği vücudunun bir parçasını tekrar bulmuş gibiydi: onun diğer yarısı gibi bir şeyi.

"Canım istemiyor," dedi Murphy.

Rex kibarca gülümsedi, açıkça biraz kırılmıştı. "Murphy, sadece konuşamaz mıyız? Beni yalvartma. Onun önünde..." Kapının girişinde oturmuş, kafasını onlara çevirip koca kulaklarını dikmiş tetikte duran Majestic'e doğru başını sallamıştı.

Murphy iç çekip Rex'in onun parmaklarını tutup dolaptan uzaklaştırmasına izin verdi. Birdie yüzünden yataksız kalan, somyanın üstüne oturdu.

"Burası havasız," dedi Murphy yapmacık bir hoşnutsuzlukla.

Rex de pencerelerden birini sonuna kadar açtı ve bahçenin üzerinden gelen gece havası içeri dolmuştu. Sonra Murphy'nin yanına geçti.

Rex düşünceli bir şekilde ellerini birbirine yuvarlayıp bir yumruk hâline getirmişti. Birkaç dakika boş boş oturdular.

"Hımm, New York nasıl? Mutlu musun? Bu senin olmasını istediğin şeydi, değil mi?"

Murphy, ona baktı. "Evet. Harika. New York'a bayılıyorum."

Rex, onu cesaretlendirerek başını salladı. "Bu çok iyi, Ufaklık. Senin için seviniyorum." Murphy böyle cesaretlendirir baş sallamalarından nefret ediyordu. Onu öyle önemsiz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hissettiriyordu ki o da ona aynı iyi dilekleri sunamıyordu.

"Asla geri dönemem," dedi Murphy. "Bilirsin, insanlara Bridgewater'da davranman gerektiği gibi karşılık vermek. New York sahipsiz. Özgür."

Şifreli konuşuyor gibiydiler. Murphy ona ihtiyacı olmadığını, onu istemediğini söyleyebildiği her yoldan söylemeye çalışıyordu. Sadece birkaç santim uzaklıkta oturmalarına rağmen Murphy kilometrelerce uzaktaymışlar gibi hissediyordu. Midesindeki soğuk bir metal gibi, şu anda birbirlerinden çok çok uzaklardaydılar.

"Sende ne var ne yok?" diye sordu Murphy.

"Mobilya yapmaya başladım. Geridönüşümlü tahtalardan ve öyle şeylerden yapıyorum. Oraya yerleştikten sonra, Austin'deki antikacıda bazılarını satacağım. Ev için kabul edebileceğimiz bir teklif aldık, o yüzden şimdilik gitmeye hazır oluncaya kadar bir otelde kalıyoruz."

"Bu harika, Rex." Murphy, onun ellerini düşünmek istemese de Rex'in elleri çok becerikliydi.

"Bence Austin çok hoş ya da öyle olur diye tahmin ediyorum. Biliyorsun şehre taşınmak istemiyordum."

Murphy biliyordu. İşte bu yüzden onunla New York'a gelmemişti. Şimdi de nedense bir şehre taşınıyordu. Ama bu Murphy'yi etkilememişti.

Murphy, o an aralarında Rex'in gizlice annesiyle birlikte olmasının rüzgârlarının estiğini hissetmişti ama konuyu aç-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

maya isteksizdi. Çünkü fazla samimi bir yaklaşım olabilirdi.

Sessizce durdular. Murphy'nin aklına ona söyleyecebileceği tek bir kelime daha gelmiyordu. Görünüşe göre Rex'in de aklına gelmiyordu. Bu işler böyle mi olurdu? Birini severdin ve sonra onunla beş dakikalık bir muhabbet bile etmeyi beceremez miydin? Murphy'nin boğazı acıyla düğümlenmişti.

"Peki," dedi Murphy. Sanki çok yorgun ve rahatlamış gibi gerinmişti. İçinde ise kalbi buz tutmuş, ağzı kurumuştu. "Seni ararım."

"Evet," Rex içini çekti. "Benim numaram olmadan biraz zor olacak ama," Birdie'nin şifoniyerinden bir kalem aldı ve Murphy'nin eline, baş parmağıyla işaret parmağı arasındaki perdeye numarasını yazdı. "Nefesimi tutacağım, tabii ki." Alaycı bir şekilde sırıttı.

Murphy pek de umurunda değilmiş gibi omzunu silkti. Rex, ona isteksizce bir bakış atıp kalktı. Bir şeyler daha söylemek istiyor gibi görünüyordu ama ellerini ceplerine sokup arkasını döndü ve gitti. Murphy, onun kamyonunun sesini ve uzaklaşmasını dinledi. Birdenbire aklında karanlıkta onun kanepesinde uzandıkları zaman canlandı. Ona ne kadar yakındı ve nasıl da sanki bedenleri orada değilmiş gibiydi, içlerinde onları etkileyen daha derin bir şeyler vardı.

New York'ta tutkulu, yaratıcı, ilginç insanlarla tanışmıştı. Ama Rex gibi biriyle hiç tanışmamıştı.

Murphy, babasını da hiç istememişti. Belki hissettikleri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

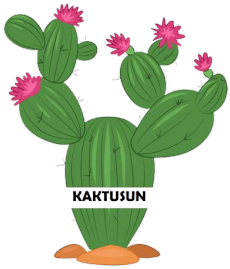
sadece şu babalık şeylerindendi ama tuhaf bir şekilde, şimdi babasını istiyordu. Ona doğru şeyleri yaptığını söyleyecek biriyle konuşmayı istiyordu, doğru şeyleri boş verecek birine, onun yaptığı gibi... Sonunda kendine sadık kaldığını söyleyebiliyorsan insanları terk etmeye değeceğini anlatacak birini istiyordu. Ama Rex'in gitmesine göz yumarak sadık olduğu kişi kimdi, pek de bilmiyordu.

BELONGS TO KAMTIS TEAM

Eliza Finkle, postacı kadın, perşembe günü öğleden sonra kedisinin son zamanlarda dünyaya getirdiği yavrularını bırakmak için hayvan sığınağına gidiyordu. Giderken, pat pat diye garip sesler duyduğu için Darlington Meyve Bahçesi'nin tam önünde durmuştu. Tekerlekleri kontrol etmek için indiğinde üstünden geçtiği tırtıklı bir taş parçasının lastiği patlattığını gördü. AAA servisinden yardım beklerken aklına aslında kedilerini yaşlı inatçı Eugenie Cawley-Smith'in başlattığı minyatür midillileri kurtarma çiftliğine bırakabileceği gelmişti. Hem daha yakındı. Kedilerle ne yapacaklarına karar vermek onların sorunuydu. Artık Eliza Finkle'ın elinden çıkmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi

Leeda, öğleden sonraları arada sırada köşke uğramaya başlamıştı. Grey'in arkasında durup bilmediği şeyleri öğreniyor ve kendi kendine yapabildiği; midillileri beslemek veya malzeme odasını toplamak ya da sadece Chihuahua'yla oturup ona ilgi göstermek gibi ufak tefek işleri yapıyordu.

İki kere köşke geldiğinde ön verandada bırakılmış hayvanlarla karşılaştı. İlki bir kutu birbirlerinin içine düğümlenmiş yavru kedi ve sonra bu sefer ki av köpeği olan kemikleri sayılabilecek kadar zayıf bir başka köpekti.

Leeda şimdi eve doğru gidiyordu. Birçoğuna hâlâ kendini yabancı hissetse de midillileri görmeyi bile dört gözle bekliyordu. Hapşırık ise ayrıydı, Leeda kendini bir zafer kazanmış hissediyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kapıyı açarken Chihuahua koşarak onu karşılamaya geldi, sanki yıllarca ayrı kaldıktan sonra biraraya gelmişlerdi; zıp zıp zıplıyordu. Leeda onu bir kol boyu mesafede tutmaya çalışsa da diliyle avcunu yalamış onu heyecanlı heyecanlı öpüyordu. Leeda yüzünü ekşitmişti.

Mutfak kapısının yanındaki antika radyodan *punk rock* sesleri yükseliyordu. Leeda hayatında bir gün bile anneannesinin radyosunun yüksek sesle çaldığını hatırlamıyordu. Grey, odasının kapısında göründü, üzerinde tişörtü yoktu ve yüzünde tıraş köpüğü vardı, elinde de bir tıraş bıçağı hazır bekliyordu. Grey onu görünce, gözlerini kocaman açtı ve hızla radyoya yürüyüp sesini kıstı, sonra odasına dönüp gözden kayboldu. Leeda kapının girişinde biraz tereddütte kaldı, bir rahatsızlık hissetmişti. Banyodan gelen akan suyun sesini dinledi.

Chihuahua hâlâ Leeda'nın bacaklarına zıplamaya devam ediyordu. Onu dikkatlice kaldırdı ve kollarının arasında bebek gibi kucakladı. En son geldiğinde onun bebek gibi tutulmaktan hoşlandığını keşfetmişti. "Pis kokuyorsun," dedi Leeda.

Sonra Grey, temiz bir yüz ve mavi bir tişörtle tekrar göründü.

"Erkencisin," dedi Grey.

Leeda omzunu silkti. Midillileri görmek için meyve bahçesinden günden güne daha erken ayrılmaya başladığını fark etti.

"Daha kahvaltımı etmedim," dedi Grey.

"Ben de."

Grey yumurta ve tost hazırladı. Sonra birlikte camlı terasa çıktılar. Grey orayı düzenlemişti; kanepenin sert şiltelerini yumuşaklarıyla değiştirmiş ve geceleri kitap okuyabilmek için sehpaya mumlar koymuştu. Grey, koltuğa yerleşmiş Leeda ise çantasını yanına atıp kanepeye oturup arkasına yaslanmıştı. Kahvelerinden içip kahvaltı ettiler.

Şimdilik Grey, av köpeğini kendi yaptığı kulübede tutuyordu, kediler ise Leeda onlarla ne yapacağına karar verene kadar Grey'in odasında kalacaklardı. Birkaç gün önce Chihuahua'yı geri aldığında onlar için *Petfinder.com*'a ilan verebileceğini düşünmüştü.

"Ona isim taktım," dedi Grey ağzı dolu halde. Kanepenin üstünde Leeda'nın yanına kıvrılmış Chihuahua'yı işaret ediyordu.

"Oh. Biliyorsun, onu tutamam. Pek iyi bir fikir gibi değil çünkü..."

"Bay Barky von Schnauzer," Grey araya girdi.

Leeda, altdudağını ısırmış onu inceliyordu. "Reklamlardaki gibi mi?"

"Evet," Grey başını salladı. "Çok kötü o zaman."

"O yüzden harika." Koyduğu isimden gayet memnun Leeda'ya baktı. Erkekler çok basit ve aptal olabiliyorlar. Mesela, Eric güreşe bayılıyordu.

Leeda gözlerini devirdi.

Yumurta çok lezzetliydi. Grey, içine biraz baharat ve soğan koymuştu.

"Bu çok güzel."

"Bakıcı ailelerimin birinden öğrenmiştim."

BELONGS TO KAMTS TEAM

Leeda başını salladı. "Annem bana mutfak işinde izin vermez." Ona açık olmayı tercih etmişti. Öyle olmak daha doğru duruyordu. "Benim her şeyi batırdığımı söylüyor. Sadece aşçı yapabilirmiş."

Yemeği bitirdiklerinde Leeda, yerinden kalkarken kanepeden çantasını kaydırıp düşürdü. Çanta tepetaklak düşmüş içindeki her şey etrafa yayılmıştı.

"Grey öne eğilip yerde ne olduğuna göz gezdirdi: küçük Airstream karavana benzeyen bir biberlik, yarım eski bir pastel boya ve Leeda'yı en çok ele veren birkaç gün öncesine kadar anneannesinin rafında duran Fabergé* yumurtasıydı.

"Bütün bu şeyler de ne?" diye sordu Grey, Leeda eğilip toplamaya uğraşırken. Barky de aşağı inmiş yere düşen şeylerden biri yemek mi diye hepsini teker teker kokluyordu.

Leeda telaş içindeydi ve utanmıştı. "Sadece bir şeyler..."

Grey ona baktı, ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. Uzanıp Miss Piggy heykelciğini aldı, yüzünde bu da neyin nesi der gibi bir ifade vardı. "Nesin sen, bir saksağan mı?"

Leeda öfkeyle kıpkırmızı olmuştu. Grey'in elinden Miss Piggy'yi çekip aldı. Hızlı hızlı eşyaları yakalayıp çantasına tıkıyordu.

İkisi de durmuş birbirlerine bakıyorlardı. "Bütün bunlar ne için?" diye sordu Grey.

Aslında Leeda, bu soruyu cevaplamayabilirdi. Neden bilmiyordu ama söyleme isteği duymuştu. Halbuki onu tanımıyordu bile.

** 1842 yılında Sankt Petersburg'da Gustav Fabergé tarafından yapılan ve oğlu Peter Carl Fabergé tarafından geliştirilen sanat eserleri. Carl Faberge bu yumurtaları babasının ölümüne kadar her yıl Son Romanov ailesine hediye olarak gönderirdi. Bu firma 1917'deki ihtilalden sonra Bolşevikler tarafından kapatıldı. (ed.notu.)*

BELONGS TO KANITS TEAM

"Ben aldım. Bir yerlerden. Ben... bu yaz eve geldiğimde... başladı. Genelde önemli şeyler değiller. Belki Fabergé yumurtası olabilir ama almamın sebebi bu değil."

"Peki neden?"

Leeda omzunu silkti. "Bilmiyorum." Aldığı şeylere baktı. Büyük bir kısmı meyve bahçesindendi. Ama anneannesinin evinden aldığı birkaç şey de vardı ve bazıları da ailesinin evinden. "Bana hatırlatması için."

Yumuşak ve sürpriz bir gülümseme Grey'in dudaklarına yayıldı. Birden sanki onun gözünde olduğu kişiden başka birine dönüşmüştü. "Neyi hatırlatması için?"

Leeda, kulağa çok saçma geldiğini biliyordu. "Ben nereliyim, bilmiyorum."

"Sen Susam Sokağı'ndan olabilir misin?" Grey hevesle atılmış, Miss Piggy'yi tekrardan vurgulamak istemişti.

Leeda, ona uyum sağlamak için yüzünde yapmacık bir gülümsemenin belirdiğini hissetmişti. O an ikisi de birbirini anlamıştı. Gerçekti ve aynı zamanda saçmaydı.

"Bu sadece..." Leeda yutkundu. "Bu şeyler bana, benim kimsenin sahip olmadığı bir hayata sahip olduğumu hatırlatıyor. Yani ben... o tarz biri değilim."

Grey'in gülümsemesi kaybolmuştu, ona dikkatlice bakıyordu. Leeda'nın nereli olduğu bile belli olmayan birine, nereli olduğunu hatırlamaya ne kadar ihtiyacı olduğunu söylemesi duyarsız bir davranış mıydı bilmiyordu.

"Hey?"

İkisi de gelen bir sese doğru döndü. Kalkıp misafir oda-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sına yürüdüler. Ön kapı açıktı ve Birdie, Grey'in kapısının önünde belirmişti, kucağında da bir kedi yavrusu vardı. "Ayy, çok sevimliler," diye mırıldandı, onlara bakarken gözlerinin içi gülüyordu. Bir yandan da kucağındaki kedinin yüzünü okşuyordu.

"Hey, Birdie, ayağın nasıl?" Grey, gözlerini Leeda'dan ona çevirmişti.

"Hımm, iyi," dedi Birdie utanmıştı. Onun üzerine düştüğü günden beri onu görmemişti. Leeda, onun kedilerle bu kadar çabuk kaynaşmasına şaşırmıştı.

Birdie, yavru kediyi göğsünde kucaklamış, Leeda'nın sağında duran Barky'ye baktı. Köpek onu uzaktan uzaktan süzüyor, bir misafirmiş gibi inceliyordu.

"Onu birine verdiniz sanıyordum," dedi Birdie.

"Gidip geri aldım," dedi Leeda. "Diğerleri de yığıldılar."

"Galiba Barky diğer terk edilen hayvanların hepsini çağırmış," diye ekledi Grey, Leeda'ya bakış atarak. Sonra da köpeğe dönüp bir dedektif gibi bakıp, "Öyle mi oldu, Barky?" diye sordu.

Barky tamamen halinden memnun, güven içinde gözlerini Leeda'ya çevirdi ve arada sırada korkak küçük dudaklarını yalıyordu. Sonra da gözünü Birdie'ye çevirdi, sanki onun Leeda'yı alıp götürmeyeceğinden, o anı mahvetmeyeceğinden emin olmak istiyordu.

"Yavru kedilerden birinin adını Kaptan Catpants koyabilir miyim?" Birdie coşkuyla atıldı.

Leeda gülüyordu. "Evet, Bird, ne istersen koyabilirsin.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İstersen hepsine isim ver."

Birdie sırıtarak ayakuçlarında yükselip geri indi. Sonra ciddileşip, "Hepsini kısırlaştırmayı unutmayın sakın," dedi.

"Büyük ihtimalle veterinerde ucuza halledersiniz."

"Ee, Birdie, yoldan geçen masum insanların üstüne düşmek dışında, yukarıda hayat nasıl gidiyor?" diye sordu Grey. Onun Birdie'yle bu kadar çabuk yakınlaşması ilginçti. Birdie, utangaç olmasına rağmen insanları etkileyebiliyordu. Leeda, buna hem hayranlık duyuyor hem de kıskanıyordu. Birdie gülümsedi. "Evimi kurtarmaya çalışıyordum," diye yanıtladı. Sonra aklına yeni bir şey gelmiş gibi, "Aslında," diye ekledi. "Bu yüzden geldim." Leeda'ya baktı. "Benimle Southern Counties'e gelir misiniz diye sormaya gelmiştim. Ev için birkaç araç gereç almam gerekiyor."

"Oh, Bird, gelemem. Yapacak bir sürü şey var ve üç gündür Eric'le konuşmadım. Artık beni unutacak," diye espri yaptı. "Yarın yardım etsem olur mu?"

Birdie tulumunun ceplerine ellerini soktu. "Tabii ki."

"Ben seninle gelirim," diye önerdi Grey.

Leeda ve Birdie, ona şaşkınlık için de baktılar. "Gerçekten becerikliyimdir. Hem benim içinde değişiklik olur."

"Peki... Gerçekten yardımı dokunabilir. Eğer senin için sakıncası yoksa," dedi Birdie.

Leeda birden kendini arkada kalmış gibi hissetti. Grey'in, odasına gidip kayboluşunu sonra elinde anahtarlarıyla geri dönüşünü izledi. Sonraki dakikada ise o ve Birdie kapıdan çıkıyorlardı.

Leeda pencereden bakıp onların gidişini izledi. O an hissettiği yalnızlık hissini tam olarak tanımlayamasa da büyük ihtimalle köşkün birdenbire sessiz kalmasıydı.

Ama işte, aslında öyle değildi... Barky, onun ayaklarının dibine gelmişti, alçak sesle ağlamaklı hırıldamalar çıkartıyordu. Onu kucaklayıp Birdie'nin yavru kediyi tuttuğu gibi kaldırdı; en doğal şekilde. Yüz yüze birbirlerinin burunlarına değdiler.

Oldukça iyi hissettiriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Bir

Neredeyse herkes kiliseye gitmişti, o yüzden Birdie ve Grey, meyve bahçesine girdiğinde etrafta kimse yoktu. Kamyondan çıktılar ve Birdie topallayarak içinde çuvallar dolusu kum, harç, mala ve büyük kırmızı bir kovanın olduğu kamyonun arka tarafına geçti. Henüz hangisini ne için kullanacağından emin değildi ama kullanmadıklarını geri götürebilirdi.

"Peki bunu nasıl yapacaksın, Birdie?" diye sordu Grey, elinde birkaç torbayla ona çimenlerden geçerek yolu gösteren Birdie'yi takip ediyordu.

"Ev yumuşak zemin yüzünden gittikçe yere çöküyor. Bilirsin, yerin altındaki oyuklar yüzünden. Ama eğer ben ora-

BELONGS TO KANTIS TEAM

lara biraz beton yığarsam ve yumuşak yerlere karşı pozisyonda silindirler koyarsam, temelin altını sabitlemiş olurum." Evin yanlarından dolanıp tekrar gölgeye geldiler.

Grey etkilenmiş bir o kadarda kuşkulu yaklaşıyordu. "Ama Birdie, böyle bir şey için, içeri beton dökebilmen gerekecek çünkü biliyorsun büyük ve ağırlar..."

Mutfak camının altına geldiklerinde Birdie durdu. "Bunu yapması için birini tutacağım. Yani sadece beton dökebilmesi için," diye cevap verdi. "Sonra gerisini ben kendim el arabasıyla taşırım." Değneklerini çimlere atmıştı. Durdukları yerdeki ince boşluktan doğruca Birdie'nin zemini yarıp düştüğü yere çıkılıyordu.

"Ayrıca aşağıda manevraları da iyi yapman gerekecek."

"Evet," dedi Birdie. "Hidrolik bir el arabası alamayacağım ama kiralayabilirim, o kadar da pahalı olmuyorlar."

Grey ona başını salladı ve güldü. "Benim hatam. Senin her zamanki heveslerinden biri sanmıştım." Sesi içtendi ve Birdie'ye rahatlatıcı bir etkisi olmuştu. Grey'in tırnaklarının arasına girmiş pisliklere göz gezdirdi. Leeda'nın onu neden üzgün gördüğünü anlamamıştı. Ona oldukça hoş biri gibi görünüyordu. Ama Birdie zaten genelde insanlarla iyi geçinirdi. Güven verici biri olduğunu biliyordu.

Etrafa bir göz attı. Evin bu köşesinde –Murphy'nin bahçesinin karşısında ve Birdie'nin yatak odasının camında– çiftlik sona eriyordu, şeftali ağaçlarından uzakta ve kuzeybatı, köşesinin yukarısındaydı, sonrasında çimenler, tek tük ağaçlar ve bahçenin sonlarına doğu hafif bir yükselti vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Oradan Orchard Yolu'na kıvrılan arka yola bağlanıyordu. Cezbedici bir yerdi, çünkü oldukça ıssız ve pek geçilen bir yer değildi. Öylece duruyordu.

Açılan bu küçük boşluktan gelen eski, küflü koku ve çimlerdeki gölgeler gibi şeyler Birdie'ye ev aşkıyla dolu anlar yaşatıyordu.

"Yani Leeda senin kuzenin, ha?"

"İkinci dereceden kuzenim."

"Hep iyi geçinir miydiniz?"

Birdie, beline bağladığı uzun kollu gömleği üstüne geçirdi. "Onu tanımıyordum, yani, uzun zaman boyunca *gerçekten* tanımıyordum. Her zaman onu kusursuz ve kendini beğenmiş düşünmüştüm. Ama sadece içekapanıkmış ve o kadar da kusursuz değilmiş." Birdie, Grey'in onun söylediklerini yanlış anlamasından endişelenip sözünü yarıda kesti ve elini salladı. "Yani iyi yönden. Bilirsin sıradan insan gibi."

Sonra şaşkın bir ses tonuyla, "İyi anlaşamadığınız için üzülüyorum," diye ekledi. Yere eğilmiş getirdiği torbaların birinden el feneri çıkartıyordu.

"Leeda, bizim anlaşamadığımızı mı söyledi?" diye sordu Grey, ciddileşmiş ve bütün dikkatini vermişti.

"Oh!" Birdie utanmıştı, dudağını ısırmış Grey'e bakıyordu. "Hayır. Ah, bilmiyorum."

İkisi de bir süre sessiz kaldı, dizlerini yumuşak çimlere dayamış olan Birdie, fenerlerin pili var mı, diye kontrol ediyordu.

"Onun erkek arkadaşından hoşlandın mı?" diye sordu Grey.

Birdie başını kaldırıp ona baktı. "Hiç tanışmadım," dedi. "Ama Leeda onun için deli oluyor. Oldukça iyi olmalı. Çünkü Leeda, birisi için deli olacak tiplerden değildir. Daha fazla kendini tutan taraf olur." Birdie dirseklerinin üstünde öne doğru uzandı, evin altındaki karanlığı gözlüyordu, Grey de yanına gelip duruyordu. "Oraya inip nasıl göründüğüne bakmam gerekiyor. Sonra da her şeyi ölçmeye başlarım," dedi Birdie.

"Burkulmuş bir bilekle evin altında kımıldayamazsın, Birdie."

"Bir şey olmaz."

"Peki." Endişelenmiş görünüyordu. "Ben de geleceğim. Feneri tutarım."

"Yapmak zorunda değilsin."

Grey muzır bir gülüş atıp feneri yaktı. Bronz teninde dişleri bembeyaz parlıyordu ve çenesinde de belli belirsiz ama koyu renkte kirli sakal vardı. Gözleri çok çekiciydi. Birdie bir süre kendini onlardan alamamıştı.

"Tamam," Birdie dizlerinin üstüne çöktü, sonra da dirseklerinin üzerinde sürünüp, biraz emekleyerek biraz da yalpalayarak evin altındaki karanlığa ilerlemeye başladı. Grey de peşindeydi. Birdie onun dirseklerinin önce çimlerin sonra da toprağın üzerindeki hareketlerinin sesini duyabiliyordu. Fenerin ışığı Birdie'nin önü boyunca uzanıyordu.

Birdie o loşlukta bile evin altındaki eğilmiş suntaları seçebiliyordu. Grey onun yanına doğru emekledi, birlikte zemindeki delikten aşağı sızan ışığa doğru biraz daha gittiler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birdie daha iyi bakabilmek için öne çıktı. Tam elini öne doğru uzatmıştı ki elinin altında bir şey olmadığını fark etti. Neyse ki Grey ona çarpıp iteklemeden önce geri çekilebilmişti.

"Dikkat et," dedi Birdie, sesi garip bir şekilde yankılanmıştı. Grey onun yanına yaklaştı.

Yerin altındaki boşluğun kenarındaydılar.

Birdie, kör birinin bir yüzü tanımak için yokladığı gibi elini boşluğun kenarlarında gezdirmişti. Küflü bir hava karanlıktan yüzüne vurup yanaklarını serinletmişti.

Görülemeyecek kadar karanlıktı ama bu mağara büyük bir derinlik ve boşluk hissi veriyordu. Bunun yanı sıra güzellikten de yoksun değildi. Birdie sanki evlerinin altında atan bir kalbi gözetliyormuş gibi hissediyordu. Başını evin tabanına doğru kaldırdı. Gözleri alışınca, evin temelinin çöktüğü yerleri görebiliyordu.

Birdie'nin dili tutulmuştu. Ama hareket edemiyordu. Evin altındaki bu mağaranın onun bütün hayatı boyunca gittikçe daha da açıldığını düşünmek onu kendinden geçirmişti. Ayrıca bu delik büyük ihtimalle milyonlarca yıldır buradaydı, bu ev yapılmadan uzun yıllar öncesinde. Bu ev yok olduktan sonra da burada olmaya devam edecekti.

Birkaç saniye sessizce durdular, sonra Grey sakince konuşmaya başladı. "Birdie, bunu tamir edebilmenin imkânı yok." Birdie onun geri dönmeye başladığını duymuştu. Sersemlemiş bir halde onun arkasından emekledi.

Tekrar güneşe çıkmışlardı. Toprağa bulanmışlardı. Birdie derin derin nefes alıp havaya doğru veriyordu. Grey'e

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

baktı, ne söyleyeceğinden emin değildi ama deliğin kocaman ve kendisinin çok güçsüz olduğunu biliyordu.

Grey, Birdie'nin korkusunu fark etmiş görünüyordu, içinden gelerek Birdie'ye uzanıp onu kendine doğru çekmişti.

Birdie, onun göğsüne yaslandı. Enrico'nun vücudundan çok farklıydı; daha uzun ve daha sert. Güven veriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi İki

Murphy yatağa uzanmış tavana bakıyordu.

Oturma odasında diğer kadınlarla oturulan sıradan bir geceydi; dedikodu yapıyor, film izleyip gazeteden yelpaze yapıp kendilerini serinletiyorlardı. Pencereler hava gelmesi için sonuna kadar açılmıştı. Murphy, bazı yerlerde gecelerin daha serin ve ferah olduğunu biliyordu. Ancak Güney Georgia'da, geceleri oldukça ılık geçiyordu. Kliması olmayan karavanında, sıcak hava Murphy'yi uyutmuyor, ter içinde Maine'de ya da Kuzey California'da geçirdikleri yazlar için büyük özlem hissettiriyordu.

Şimdi ise Murphy, Darlington'ların onun yanında dizili bütün yataklar için verdiği aynı desen çarşafın üstünde uzanmıştı. En son New York'a gitmeden önce böyle huzursuz ve sıkışıp kalmış hissetmişti. Geçmişin hayaletleri ona dadan-

BELONGS TO KANITS TEAM

mış gibi hissediyordu; eksikliğin ve yetersizliğin hayaletleri.

En sonunda Murphy, örtüyü üstünden attı. Leeda'nın boş yatağına göz gezdirdi. Son birkaç gecedir Leeda, Primrose Köşkü'nde kalıyordu. Belli ki yaralı bir dağ gelinciği terk edilmişti ve Leeda da onu geceleri yalnız bırakamayacak kadar onun için endişeleniyordu.

Murphy yavaşça kapısını açtı, uzun bluzunu ince şortunun üstüne çekiştirmiş, koridorda parmak ucunda yürüyordu. Birkaç dakika sonra çıplak ayaklarıyla tahta merdivenlerden inip dışarı çıkmıştı. Cırcırböceklerinin sesi sağır ediciydi. Şeftali ağaçları gölgeye dönüşmüştü.

Ay ışığı yansımış çimenlerde yürüdü ve Birdie'nin ağaç evinin merdivenlerinden tırmandı. Ayaklarının altı çimenlerden ıslanmıştı. Son basamakta bir durdu.

Birdie eski bir örtünün altında kıvrılmış, bir gece lambasının yanında mışıl mışıl uyuyordu. Murphy tekrar düşündü ve sonra merdivenlerden inmeye karar verdi, son iki basamak kalınca çimlere doğru atladı. Yatakhaneye geri dönmüştü. Elinde birkaç çeyreklik ve şifoniyerinden aldığında üstünde telefon numarasının yazılı olduğu buruşuk bir kâğıt parçası vardı. Şortunun üstüne kot pantolonunu, bluzunun altından da sutyenini geçirip ayağına lastik sandaletlerini giydi. Telefon açmaya ambara gidiyordu.

Uykulu bir ses cevap verdi.

"Hey, bir yerlere gidebilir miyiz?"

On dakika sonra Rex oradaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nereye gidiyoruz?" Bir yandan esniyordu. Arabaya binip hareket ettikleri zaman daha yeni uyanmış görünüyordu.

"On yedinci çıkışa sür."

Buckets'ın otoparkı neredeyse bomboştu; bir çarşamba gecesiydi. Murphy arabadan indi ve isteksizce de olsa Rex onun peşinden gidiyordu.

İçeri girip barın kenarındaki bar taburelerine oturdular. Kül renkli kıvırcık saçlı bir kadın barın, köşesinde oturmuş elektronik video oyunlarından oynuyordu. Murphy kendine bir bira istedi; nüfus kâğıdı sorulmamıştı, Rex'e dönüp kendisiyle gurur duyar şekilde ona gülümsedi. Rex ise gözlerini devirdi ve bir bardak süt istedi.

İçecekleri için beklerken, Murphy başparmağının ucuyla masanın ayaklarını yavaşça tekmeliyordu. Rex, ona bir açıklama bekler gibi bakıyordu, neden orada olduklarını bilmek istediği açıktı.

Fakat Murphy çok nazlı duruyordu. "Ne?" diye sordu sırıtarak.

Rex, Murphy'nin onun bacakları arasındaki bacağını yakaladı. "Bana karşı açık ol, Murphy. Neden buradayız?"

Murphy omzunu silkti. "Bilmem. Eğlenceli olur diye düşündüm." Aslında onun da ona karşı açık olmadığını düşünüyordu.

Rex, ayağa kalkıp cüzdanından yirmi kâğıt çıkardı. "Al taksi paran." Ona kırgın bir o kadar da kızgın bir bakış attı. "Eve dikkatli git." Gitmek için arkasını döndü. Murphy, onun da dikkatli olacağını zaten biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bekle, özür dilerim." Ayağa kalkıp Rex'i giysisinin kolundan tutup kendine çekti. "Rex, üzgünüm."

Rex ona döndü. "Murphy, insanları kendi yöntemlerinle kandırmaya çalıştığın zamanları anlayabiliyorum. Ama bu benim. Seni tanıyorum."

Garson kız, elinde içeceklerle gelmişti.

Murphy sonunda rahat nefes almıştı, tekrar oturmuşlar, içecekleri masaya koyulurken birbirlerinin yüzüne bakıyorlardı. Murphy tereddüt içinde garson kıza dönüp, "Buraya gelen yeşil gözlü, bıyıklı adamı tanıyor musun?" diye sordu.

Garson kız, "Üzgünüm, tatlım," deyip masadan uzaklaştı.

Rex sorgular bir ifadeyle ona bakıyordu.

Murphy içkisinden bir yudum aldı. "Annem babamı buldu. Ama bana onun kim olduğunu ya da onun hakkında hiçbir şey söylemiyor. Onu daha önce buraya kadar takip ettiğim için belki burada olabilir diye düşündüm."

"Onun senin baban olduğunu nereden biliyorsun?" Rex şaşırmış duruyordu.

"O olduğunu biliyorum. Onu, annemle Adliye'den çıkarken gördüm."

Rex bir süre duyduklarını ciddiyetle sindirmeye çalıştı. "Murphy, belki annenin sana söylememesinin bazı sebepleri vardır. Belki de seni koruyordur."

Murphy, üstüne gitmeye karar vermişti. "Beni neyden koruyor? Genlerimin nereden geldiğini öğrenmemden mi ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ruyor? Genetik olarak kelliğim ya da öyle bir şeyim vardır diye mi?"

"Belki de birdenbire hayatına bir babanın girmesinin iyi bir şey olmayacağını düşünüyordur."

Murphy ona gözlerini dikmiş bakıyordu, ona şüpheli bir şekilde gözlerini dikip bakmaya çalışıyordu.

"Büyük ihtimalle benim hislerimi inciteceğinden şüpheleniyordur," dedi Murphy, zorlama bir aldırmazlıkla. "Benimle ilgilenmeyerek mi incitecek? Ama gerçekten umurumda değil."

Biraz daha oturdular, Rex gittikçe daha da sabırsız oluyordu. "Murphy, neden buradayız? Yani, neden burası?"

Murphy, buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Babasının tekrardan burada olması olasılığının oldukça düşük olduğunu zaten biliyordu. Tek bildiği onun bir kere buraya gelmiş olmasıydı.

Rex tuvalete gitmek için yerinden kalktı. Murphy dirseklerinin üzerinde masaya yaslanmış boş boş barın içine göz gezdiriyordu. Sonra yerinden kalkıp duvara doğru yürüdü. Duvara asılmış fotoğrafları incelemeye başladı.

Duvarda bu barda zaman geçirmiş insanların fotoğrafları vardı; bar sahibinin ailesi, hatta bebekleri ve barın ilk sahiplerinin 1973'te çekilmiş karıncalı bir fotoğrafı asılıydı. Bir tarihe bakmak gibiydi. Bu insanlar, Murphy'nin aksine, bütün hayatları boyunca tek bir yerde kalmışlardı.

Belki Murphy'nin aradığı şey bir bağdı. Onun ve babasının arasında olan incecik bir bağ...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Murphy bar sandalyesine geri dönüyordu. Rex çoktan sandalyesine oturmuş onu izliyordu. Endişeli bir hali vardı.

"Gidebiliriz," dedi Murphy.

Dönerken, ikisi de sessizdi. Ama bu kötü bir sessizlik değildi.

Arada sırada Murphy, Rex'i gözucuyla inceliyordu. Anayola çıktıklarında saat gecenin ikisiydi. "Beni burada bırakabilirsin," dedi Murphy.

"Beni tekrar arayacak mısın?" diye sordu Rex. "Bilmem."

Çakıl yola atlayıp, arkasından kapıyı kapattı. Rex'e camdan el sallıyordu. Onu tekrar görebileceğine dair söz vermeden gitmesini izlemek acı vericiydi. Ama Murphy bir söze bağlı kalmak istemiyordu.

Belki bu da babasıyla onun ortak özelliklerinden biriydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Üç

Ooooooooo.

Öğleden sonraydı ve hava bunaltıcı derecede sıcaktı. Leeda, Barky'yi köpek kafesine kilitlemişti, çünkü evde oynama sırası av köpeği Baxter'daydı. Barky'nin kıskançlığı yüzünden Baxter'la iyi geçinemiyorlardı. Barky sanki ilk çocuğu gibi Leeda'yı sahiplenmişti, onu paylaşmak istemiyordu. Haftalar içinde ne zaman Leeda köşkte kalsa sinsice kendisini Leeda'nın yatak arkadaşı yapmıştı. Leeda aşağı inip onu alıp yatağına sokana kadar, sürekli ağlıyor ve havlıyordu. Bir köpekle uyumak Leeda için zor olmuştu. Bütün tüyleri çarşafın üstüne yayılıyordu, sabahları Leeda'nın yüzünü yalıyor ve horultularını dinlemek zorunda kalıyordu. Fakat yavaş yavaş Leeda da alışmaya başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şimdi onun kafesine gidip onu susturmak için ona dik dik bakmıştı. Köpek ona suçlu olduğunu anlamış gibi bakıyordu. Ama Leeda arkasını döner dönmez tekrar havlamaya başlayacağını biliyordu.

Yine de Leeda halinden oldukça memnundu. İnternet'te yaptığı sayısız aramaya ve telefon görüşmesine rağmen midillilerin bir tanesini bile almak isteyen birini bulamamıştı. Aslında Leeda, kendinden oldukça emindi. Hayatında ilk defa, dünya için iyi bir şey yapıyormuş gibi hissediyordu.

Yorgun bir halde saate baktı. Neredeyse öğlen olmuştu ve daha yapacak şeyleri vardı. Ahır alanına gitti. Önce terlemiş saçlarını geriye doğru attı ve sonra bütün sepetlere yem koymaya başladı. Grey'in bunu tek başına nasıl yapabildiğini anlamıyordu. Onunla yarı yarıya paylaşmalarına rağmen Leeda'ya zor geliyordu. Hem de Grey daha ağır ve zor işlerin hepsini de yapıyordu.

Midilliler keyifliydi, alanda birbirleriyle yarışıyorlardı. Hareketleri bir grup arı gibiydi, hepsi gizli bir mesaj almış gibi dönüyor ve zikzaklar çiziyorlardı. Yoruldukları zaman koşmayı kesip etrafta dolanıp Leeda'yı izliyorlar ya da birbirleriyle oynuyorlardı.

Hapşırık'ın Leeda'ya karşı özel bir ilgisi olmuştu, diğer midilliler kendi aralarında kaynaşırken o, sık sık Leeda'yla vakit geçirmek için onun yanına gidiyordu. Oradan oraya onu takip ediyor, Leeda'yı bölmeleri süpürürken ya da taze ot bırakırken merak içinde izliyordu. Leeda ona sevgi gösterisinde bulunmuyordu ama onu yanından da uzaklaştırmıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Baron daha çok yaramazdı. Leeda'nın yanına geliyor ve poposundan ağzıyla çimdikliyor ya da bluzunun kenarından çekiştiriyordu. Leeda, arkasına döndüğünde ise diğer midillilerin arasına kaçıyordu. Leeda bazen hepsinin ona kıs kıs güler gibi göründüğüne yemin edebilirdi. En çok Grey'i sevdikleri belliydi. Ona yanaşıp sürünüyor ve okşamasına izin veriyorlardı ve asla çimdiklemiyorlardı.

Öyle ya da böyle çimdiklemeler can yakıcıydı. Leeda gece soyunduğunda aynada morlukları görüyordu.

O ve Grey, günün çoğunu konuşmadan geçiriyorlardı, ikisi de işlerine odaklanıyordu. Ama yolda karşılaştıklarında ya birbirlerine gülümsüyor ya da başlarını sallıyorlardı. Yemek zamanı camları açıp camlı terasta oturup dinleniyorlardı. Bazen yemekten sonra Grey, yirmi dakika veya daha da fazla süre oturup kitap okuyordu. Leeda ise sadece camdan ahıra bakıyor ve sessizlik içinde oturmanın keyfini çıkartıyordu.

Midilliler ve hayvanlar arasında (terk edilenlerin sayısı şimdi ona çıkmıştı) Leeda meyve bahçesine gitmek için zaman kollarken artık kendisini önemsiz görmüyordu. Bunu son midillinin yalağına yem koyarken düşünüyordu. Arkasından gelen ayak seslerini duymuştu, arkasına, Grey'e döndü.

Terlemiş ve yorgun görünüyordu, tişörtü üstüne yapışmış ince bir toz örtüsü uzun ince kollarını kaplamıştı.

"Yeni kafesi nereye yapmamı istersin?" diye sordu Grey. Leeda düşünmeye başladı. Zaten köpekler için içinde koşabilecekleri iki tane kafes yapmışlardı ama Leeda tavşanlara da –iki taneydiler– bir oda vermek istiyordu.

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Sanırım duvar kenarına yapabiliriz," dedi Leeda. "Böylelikle gölge olur." Son birkaç haftadır Leeda çok becerikli olmuştu. Çitleri nasıl çivileyeceğini ve kümes telini tahta iskeletten nasıl geçireceğini öğrenmişti. Ancak hâlâ ayrıldığında bu hayvanları ne yapacağını bilmiyordu. Biraz durup planının ne olduğunu düşünmeye hiç vakti yoktu ve neredeyse hiçbir şeye karşı tepki göstermiyordu.

Leeda bölmenin duvarına yaslanıp, "Öf," dedi. Ağustos ayı yaklaşmıştı. "Yakında biraz serinler, değil mi?"

Grey bir an onu inceledi. "Buradan biraz uzaklaşmaya ne dersin?"

"Şimdi mi?" Leeda eve doğru baktı, ahırdaki işini tamamladıktan sonra orada neler yapması gerektiğini düşünüyordu.

"Oh, Tanrım, hiç zamanım yok. Hallettikten sonra İnternet'e girmem gerek ve..."

Grey uzandı ve onu dirseğinden tutup gülümsedi. Neşeliydi. "Hadi, Leeda."

Onu verandaya oradan da kamyona kadar sürüklemesine göz yumdu. Onu yolcu koltuğu kapısına götürüp kapısını açtı. Sonra da onu ıslak bir balıkmış gibi kabaca kaldırıp koltuğa yerleştirdi. Leeda, acımasalar bile Grey'in tuttuğu dirseklerini ovalıyordu.

Kasaba yolunun tersine doğru sürmeye başladı, sonsuza kadar gidiyormuş gibi görünen kıvrımlı arka yoldan geçiyorlardı. Leeda nereye gittiklerini soramayacak kadar yorgun ve gözleri de manzarayı takip edemeyecek kadar mahmurdu.

Neredeyse on dakika sonra, "Peki, bütün o parayla ne

BELONGS TO KANTUS TEAM

yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Grey. Elleri direksiyonun üstünde emin bir o kadar da rahattı.

Leeda, kafasını Grey'e doğru çevirip boynunu arkalığına yasladı. "Alışveriş." Şakayla karışık gülümsedi.

Grey başını sallıyordu.

"Benim bencil olduğumu düşünüyorsun," dedi Leeda. Gözüne giren saçlarını çekip camdan dışarı bakmaya koyuldu. Ne gerçekten alınmıştı ne de gerçekten önemsiyordu.

"Hey, ben de aziz değilim. Senin ne olduğunu bilmiyorum. Ben olsam büyük ihtimalle tuhaf İtalyan motosikletlerinden ya da öyle bir şey alırdım. Ama..." Sesi gittikçe azalmıştı.

"Ne?" Leeda ona baktı.

"Ama belki de hepsini bağışlarım ve küçük bir kulübede ihtiyacım olan şeylerle yaşarım."

Grey, ona bakmıştı, neden bilmiyordu ama Leeda birden gülmeye başladı.

Leeda ona Alaska'ya tam olarak ne zaman gideceğini sormamıştı. Bu onu korkutuyordu. O olmadan her şeyle nasıl ilgilenecekti hiçbir fikri yoktu.

"Sıkılacağım şeyler alırım," diye itiraf etti Leeda. "Maymun iştahlıyım."

"Eugenie, seni gözünde çok büyütmüş olmalı."

Leeda omzunu silkti. "Bence, anneannemde bende olandan daha fazlası vardır."

"Ne düşündüğümü biliyorsun değil mi, Leeda?" Leeda ona döndü. "Ne?"

"Ne istediğini ve nelerden hoşlandığından emin olamadığından bahsettiğin zamanı hatırlıyorsun, değil mi?"

BELONGS TO KAMTS TEAM

"Evet." Leeda biraz utanmıştı. Grey'in nereye varacağını merak ediyordu.

"Ben sadece bunun o kadar da kötü bir şey olmadığını düşünüyorum." Dönüp Leeda'ya baktı. "Belki de ne olduğunu anlamak... bilmiyorum. Sürekli karar vermek. Sen emin olmadan karar vermemek konusunda oldukça haklısın. Hem kendini bir kutuya kapatmış gibi de değilsin. Belki de her şeyden emin insanlar bir şeyler kaçırıyordur."

Bu sözler Leeda'ya taş gibi ağır geliyordu. Her biri içinde bir yere çarpıyor gibiydi. Sanki onun daha önceden hiç düşünmediği şeyler gibi. İçinde bir şeyler titremişti. Bir şey söylemedi. Grey ona sadece yarım gülümsedi ve sürmeye devam etti.

Birkaç dakika sonra yavaşlayıp arabayı yolun kenarında ağaçların arasındaki küçük park alanına çekti. Leeda, onun peşinden ince budanmış ağaçların arasına girdi. Neredeyse uzun kıvrımlı derenin kıyısına çıkmışlardı. Mertie Deresi kilometrelerce uzunluktaydı ve bütün vilayet boyunca uzanıyordu.

Yavaşça akan su güneye doğru kıvrılmış, güneşin altında parıldıyordu. Bu bölümünde alanı genişlemiş, akışı yavaşlamıştı. Derin görünüyordu, hiçbir kaya su üstüne çıkmamıştı. Bir halat, meşe ağacından dereye doğru sarkıyordu.

Grey tişörtünü çıkardı. Güneş altında çalışmaktan ensesi yanmıştı. Leeda kendini biraz rahatsız hissetmiş, suya doğru bakıyordu. "Haydi, atla bakalım."

Leeda kararsız bir şekilde gülümsemişti. "Ama bu bir dere. Yani çok soğuktur."

Grey, onu baştan aşağı inceleyip omzunu silkti ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dönüp suya atlamak için koşmaya başladı. Halata sıçrayıp yakaladı ve kıyıya doğru sallandı. Sonra halatı kullanarak suya dalmaya, havada taklalar atmaya başladı.

Suyun içinde hareketleri öyle güzel ve izlenilesiydi ki Leeda hiç onu öyle rahat görmemişti. Yazın başında ahırın orada tanıştığı kişiden çok farklı biriymiş gibi davranıyordu. Leeda en sonunda suyun kenarına gitmeye karar vermişti. Önce parmak ucunu dokundurdu sonra hızla içine girmeye başladı. Önce toprak rengindeki şortunun paçaları ıslanmıştı, sonra su bluzunun üstüne gelmeye başladığında soğuktan nefesini tutmuştu. En sonunda, teslim olmuşçasına kendini suya bıraktı.

Birlikte yüzüp, oynayıp birbirlerine su sıçrattılar.

Grey suyun içinde çömelip Leeda'nın onun bacaklarının üstüne basıp halatı tutmasına yardım ediyordu. Leeda uzanıp halatı tutmaya çalışırken Grey, onu bileklerinden tutup dengede durmasını sağlıyordu. Ona yetişebilmek için Leeda'nın ayakuçlarında basması gerekiyordu, bir alçalıp bir ayakuçlarının üzerine basıp sürekli deniyordu. Birkaç dakika içinde soğuktan bütün tüyleri diken diken olmuştu bile. Bir yandan Grey'in sol eli Leeda'nın baldırındaydı.

"Buraya ne oldu?" diye sordu, parmağıyla Leeda'nın dizinin arkasındaki Baron'un çimdiklediği yeri gösteriyordu.

"Midilliler," dedi Leeda. Grey, elini onun baldırına götürmüştü, Leeda yeniden dik durabiliyordu.

Bu sefer halata yetişmişti, onu bir kupaymış gibi tutuyordu.

Halatta ilk sallandığında, tutar tutmaz kaymış sonra da

BELONGS TO KAATIES TEAM

kendini serbest bırakıp suya düşmüştü. İkinci denemesinde dizlerini kendine doğru çekip bir top gibi itip tutunmuştu. Üçüncü denemesinde ise her şeyi dosdoğru yapmış doğru zamanda kendini suya bırakmıştı. Zaten Leeda her zaman her şeyi çabuk öğrenirdi.

Bir süre birbirlerine su sıçratıp suyun içinde tepindiler, en sonunda yorgun düştüler. Ancak önceden bulundukları yerden sürüklenmişlerdi. Leeda suyun üstünde sırtüstü yatıyor, Grey ise kıyıdaki yosunları inceliyordu.

Leeda nihayet sıkılmıştı ve suya dalıp sinsi sinsi Grey'e doğru yüzüyordu. Tam onun arkasından sudan çıktı. Ama Grey ya onu duymamış gibi yapıyordu ya da gerçekten incelediği şeye bütün dikkatini vermişti. Çünkü Leeda sudan çıktığında dönüp arkasına bakmamıştı. Ona ne yapacağını bilmez, kararsızlık içinde Leeda donup kalmıştı. Zaten artık bir şey yapmak için fazla durmuştu. Leeda, Grey'in aklından neler geçtiğini merak ederek, onun sırtına, omuzlarına, üstünde kalan su taneciklerine ve eğdiği başına bakıyordu. Bu bir okla vurulmak gibi bir şeydi.

İstemsizce geri gidip tekrar suya daldı ve kıyıya doğru yüzdü. Dışarı çıktığında sırılsıklam olmuş kıyafetlerini sıkmaya başladı. Grey sudan çıkıp, tişörtüyle kurulanıp onu da sırılsıklam ederken Leeda, onu arabanın yanında bekliyordu. Eve dönerken ikisi de sessizdi. Leeda öyle şiddetli bir şekilde Grey'in her bir köşesinden aklının nerede olduğunu anlıyordu ki kendi düşüncelerinin içine giremiyordu.

"Alaska'ya gitmek için biraz bekleyeceğim. Sen tekrar

BELONGS TO KANTUS TEAM

okuluna dönünceye kadar," dedi Grey. "Sen her şeyi iyice öğreninceye kadar..."

Leeda hem garip hissediyordu hem de minnettarlık duymuştu. "Teşekkürler," diye cevap verdi.

Grey radyoyu açmış, yolun geri kalanında konuşmamışlardı. Leeda bu sessizliğin ona da aslında çok yoğun ve canlı gelip gelmediğini merak ediyordu.

Arabayı kenara çektiklerinde yolda yabancı bir araba vardı ama Leeda'nın pek ilgisini çekmemişti.

İkisi de hafif nefes nefese kalmış şekilde arabadan indiler.

Elleri ceplerinde bir an kamyonun önünde durup birbirlerine gülümsediler. "Sağ ol, Grey," dedi Leeda.

"Hey."

Köşkün ön kapısı açıktı, Leeda duyduğu sese şaşırmış bir şekilde arkasını döndü.

Eric kapının önünde duruyordu.

Leeda neşe çığlıkları atıp yerinden zıpladı ve Eric'in kollarına koşmaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Dört

"Bir profiterol istiyorum," dedi Eric. Leeda da aynısını sipariş vermişti. Annesi ve babası tiramisu aldılar, Danay ise bir espresso istemişti.

Cawley-Smith ailesi Warner Robbins'in meşhur İtalyan restoranı Abbondaza'da bir masanın etrafında toplanmıştı. Beyaz masa örtüleri ve mumlarıyla, Bridgewater'ın altmış millik alanı içindeki en iyi yeriydi. Dördü de bir aile arabasının içinde gelmişlerdi, Danay ise Atlanta'dan yola çıkıp onlara yarı yolda katılmıştı.

Leeda'ya göre Lucretia, Eric'i neredeyse olması gerekenden de fazla onaylamışçasına süzüyordu. Eric ise yüzünde nazik bir gülümsemeyle etrafına bakınıyordu. Leeda onun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da yanında olduğunu hatırlatmak için elini, Eric'in dirseğinin üstüne koymuştu. Ama Eric hiç de güven verilmeye ihtiyacı var gibi durmuyordu. Bütün akşam yemeği boyunca, geçmişi, ailesi, ilgi alanlarıyla ilgili Leeda'nın ailesi tarafından soru yağmuruna tutulsa da özgüveninde hiçbir eksilme olmamıştı. Lucretia, bu akşam yemeğini neredeyse resmi bir görüşmeye dönüştürmüştü. Ama Eric zayıf noktalarından hiçbirini belli etmedi.

"Leeda'nın Pekan Kraliçesi olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Lucretia. Kirpiklerini kırpıştırarak Leeda'ya göz kırpmıştı. Okullu bir kız gibi hoppa görünüyordu. Birkaç kadeh şarap içmişti çünkü.

Eric güldü. "Pekan Kraliçesi de ne?" Gülüşü bile çok düzgün ve mükemmeldi. Üzerine açık mavi gömlek ve gri ceket giymişti, tam bir New York'lu duruşu vardı.

"Hiçbir şey." Leeda elini boşver der gibi salladı. "Tabii ki hiçbir şey değil. Kasabadaki en güzel kız demek oluyor. Ablası da seçilmişti. Ayrıca anneannesi Eugenie ve ben de..." Leeda'nın babası boğazını temizledi, ama Lucretia devam ediyordu. "En sonuncu erkek arkadaşının babasının nalbur dükkânı vardı," dedi, sonra da gözlerini devirdi. Ayık olduğunu gösterip onları rahatlatmak ister gibiydi.

Danay, Lucretia'nın kadehini uzanamayacağı yere doğru itip, "Anne, belki Zinfandel'i biraz daha yavaş içmelisin," dedi. Leeda ona minnettarlık içinde bakmıştı sonra da mahcup şekilde Eric'e baktı; sanki annesinin bu züppeliği ve zırvalamaları için özür diler gibiydi.

BELONGS TO KANITS TEAM

Eric ise Leeda'ya gülümsemişti, ikisinin arasında olan bir gülümseme, ona eğlendiğinden daha az gerildiğini anlatan bir gülümsemeydi. Leeda, Eric'in tabağı gelip profiterolünden bir parçayı ağzına götürürken düşünceli bir şekilde inceliyordu. Leeda, şüphesiz onunla gurur duyuyordu. Ama onu görmeyeli çok uzun zaman olduğundan Eric, ona biraz yabancıymış gibi gelmişti. Bunun doğal bir şey olduğunu düşünüyordu. Ama bu, o kadar konuştuktan ve telefonda o kadar birbirlerinin nefeslerini dinledikten sonra Leeda'nın beklediği bir şey değildi. Onu tekrar gördüğünde hissetmeyi beklediği şey, ruhlarının kavuşup birbirine dolanması gibi bir şeydi.

"Bu arada, harika görünüyorsun, Leeda," dedi Eric.

Leeda, şakayla saçlarını savurarak başını arkaya doğru atıp, "Teşekkürler," dedi. Gerçekten de Leeda, kendini yeni bir insan gibi hissediyordu. Deli gibi kendini hatta tırnak aralarını bile hayvanlardan geçen pisliği temizlemek için fırçalamıştı. Tişörtünü ve şortunu bir kenara atıp iki yüz dolarlık kotunu ve ipeksi elmas rengi bluzunu giymişti. Restorandan içeri girerken insanların ona baktığını fark etmişti. Midilliler yerine insanların ona baktığını hissetmek güzel bir duyguydu. Leeda, midillilerin onun güzel olduğunu hiç düşünmediklerinden oldukça emindi.

Annesi, Leeda'nın eline hafifçe dokundu. "Leeda ilerde çok önemli biri olacak, Eric. Önünde çok parlak bir gelecek var."

Leeda utanmış bir şekilde gözlerini devirdi. Ama bundan hoşnut da olmuştu. Annesinin onun önemli biri olacağını

BELONGS TO KANITSIZ TEAM

düşünmesi hoşuna gitmişti. Restoranda yanında ona saf altınmış gibi bakan sevdiği adamla, ipek bluzu içinde parlamak hoşuna gidiyordu. Her şey çok net, açık ve güzel görünüyordu. Tıpkı hayatın olması gerektiği gibi.

Eve dönüş çok keyifli olmuştu, herkes birbiriyle laflıyordu. Arabanın arka koltuğunda cam kenarına oturan Leeda memnun bir şekilde karanlık manzarayı izliyordu.

Araba Cawley-Smith'lerin Eric'e kalması için ısrar ettikleri Breezy Buds'ın önünde durmuştu. Leeda'nın Grey'in arabasının yolda olduğunu fark etmesi bir dakikayı bile almamıştı. Bir an kendini suçlu hissetmişti, onun burada olması suçlu olması için bir sebepmiş gibi.

Grey ön kapının önündeki merdivenlerde duruyordu. Hepsi birlikte ona doğru yürürken Leeda şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Onun yanına vardıklarında hepsi bir an beklenti içine girmişti.

"Grey, bunlar benim ailem." Leeda, annesini ve babasını gösteriyordu. Aniden midesi allak bullak olmuştu. "Eric'le zaten tanışmıştın."

"Selam," dedi Grey, tokalaşmak için elini Leeda'nın annesine ve babasına uzatmıştı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Onlarda Grey'e kibarca başlarını sallayıp Leeda'ya alaylı ve sorgulayıcı bir bakış atıp eve girdiler. Leeda, Eric ve Grey, merdivenin önündeki çimenlikte takılıp kalmışlardı.

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Bilmek istersin diye düşündüm," dedi Grey, yüzü durgun ve ciddiydi. "Leeda, Barky öldü."

Bu, Leeda'nın duymayı beklediği en son şeydi. Birden ayakları yerden kesilir gibi hissetmiş, dalıp gitmişti. "Ne?"

"Birden şey geçirdi... hastalık nöbeti. Hemen veterinere götürdüm ama oraya vardığımız an öldü. Hepatit olmuştur diye düşünüyorlar. Bir de muhtemelen biz fark etmemiş olsak da birkaç gündür ateşi olabilirmiş. Sanırım, birdenbire oldu."

Leeda'nın göğsüne saplanan bir acıyla gözleri gözyaşlarıyla buğulanmıştı. "Bu hiç adil değil," dedi inanamamış bir halde. "Biz ona çok iyi baktık. Ben..."

Leeda, Grey'e belki onu rahatlatacak şeyler söyler diye bakakalmıştı. O anda eline bir elin değdiğini hissetti, Eric'in eliydi. Leeda neredeyse onun da orada durduğunu unutmuştu bile.

Leeda ona dönüp, "Bize birkaç dakika izin verir misin?" diye sordu.

Eric ciddi bir şekilde yüzüne bakıp, "Tabii, Lee," dedi. Hemen içeri geçmişti, şimdi Leeda ve Grey yalnız kalmış birbirlerine bakıyorlardı. Leeda ya ona dokunmak istiyordu ya da sarılmak. Ama sakinleştirebilecek bir şey bile söyleyemiyordu.

"Hayvanlara böyle şeyler olur," dedi Grey. Normal bir şeymiş gibi söylemeye çalışıyordu.

"Evet."

Ama ikisi de bunun normal olmadığını biliyordu. Barky, Barky'ydi. Bir hayvan değil.

Birden Grey, Leeda'yı kendine çekip sarıldı, başını Lee-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da'nın omzuna yaslamıştı. Leeda da elini onun başının arkasına koyup ona sıkıca sarıldı, sıkı daha da sıkı sarılmak ister gibiydi. Ama onun yerine hemen geri çekildi.

Çok garip ve yine tuhaf bir şekilde suçluluk hissetmiş elini uzatıp omzunu sıvazlamıştı. Çok saçma ve soğuk bir şekilde kendini ağzından, "Peki, metin ol," kelimeleri çıkarken buldu. Sanki bir beyzbol antrenörü konuşuyordu. Grey gittiğinde ve o da eve girdiğinde Leeda hâlâ güçlü bir pişmanlık hissiyle camdan bakmaya devam ediyordu. Neyden pişman olduğunu bilmiyordu. Belki bütün pişmanlığı Barky'ye o kadar düşkün olmaktı. Belki Grey'in omzunu öylesine bir tanıdık gibi sıvazlamasındandı. Belki de henüz yapmadığı bir şey içindi.

BELONGS TO KAMTES TEAM

Yirmi Beş

Poopie ve Birdie, ayıklama masasına oturmuş şeftalileri ayıklıyordu. Arada sırada işçilerden biri elinde bir kasa şeftaliyle gelip boşaltıyor, biraz İspanyolca muhabbet ettikten sonra ağaçlara geri dönüyordu.

Poopie yandan yandan sürekli Birdie'yi gözetliyordu. Birdie bunun sebebini biliyordu. Çünkü tepesinde kara bulutlarla dolanıyordu. Durmadan evin altındaki deliği düşünüyordu. Hep başı önde yürüyor, düşüncelere dalmış bir halde ayakkabılarına ya da şeftalilere ya da görüş alanında her ne varsa ona gözlerini dikiyordu. Ne kadar denerse denesin, bir çözüm yolu bulamıyordu. Bir yol düşündükçe kafasında birbirinden farklı bir sürü başka fikir birikiyordu. Batan bir ev, babasının yeni ve uğraşması kolay bir yere taşınma isteği,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onun tutacağı para hep aklındaydı. Walter'ın taşınmadan önce satmak istediği traktörünü tamir etmek için Grey, sabahtan Walter'a yardıma gelmişti. Birdie ne zaman kafasını kaldırsa Grey'i traktörü tamir ederken görebiliyordu.

Yanında da Poopie öfkeli bir şekilde şeftali ayıklıyordu. Elleri öyle hızlı hareket ediyordu ki o hızla hangisi iyi hangisi meyve suyu olacak kadar ezilmiş hangilerinin yerel pazarda satılacak olduğuna karar verebildiğine inanmak çok zordu.

"Herkes nereye gidecek?" diye sordu Birdie. Onun da elleri Poopie kadar olmasa da hızlı hareket ediyordu. "Eğer biz de bahçeyi kapatırsak?"

"Başka iş bulacaklar," dedi Poopie. "Her zaman başka iş ararlar, ancak böyle evlerine para yollayabilirler." Birdie'ye baktı, göz göze gelmişlerdi. "Birbirlerinden ayrılacaklar." Kahverengi elleri ışığın çevresinde dönen kelebekler gibi hareket etmeye devam ediyordu.

Birdie, şeftali ağaçlarına bakmak için arkasına dönüp gelip geçen işçileri izledi. "Onlarsız bir hayatı hayal bile edemiyorum."

"Hayatın en güzel zamanları hayal edemediğin zamanlardır." Poopie ondan uzakta duran şeftalileri almak için öne doğru eğildi.

Birdie hayal bile edemediği şeyleri hayal etmeyi denedi. Elinde oynadığı son şeftalileri de uygun sepetlere koydu.

"Evin altındaki mağarayı gördüm." Birdie sonunda itiraf edebilmişti.

Poopie'nin elinin hareketleri kesildi, sanki bekliyor gibiydi.

BELONGS TO KÂNİTS TEAM

Birdie, babasının yüzündeki çizgileri, bu çiftliğin onu ne kadar da endişelendirdiğini ve bütün bunun sona ermesinin nasıl hissettirebileceğini düşündü.

"Çiftliği satmanız gerekiyor," dedi en sonunda. Poopie'ye gülümsemeye, biraz cesaretlendirici olmaya çalışıyordu ama dudaklarının titremesi onu ele vermişti.

Poopie de ona baktı. Uzanıp elini tuttu. Birdie bir süre ellerine bakmıştı; sonra ise orada daha fazla oturamadı. Parmaklarını çekip koltuk değneklerine doğru uzandı.

Sallana sallana Grey'in traktörü tamir ettiği yeri geçip pekancevizi koruluğuna doğru yol aldı. Çiftliğin sonundaki çitlerin oradaydı, koltuk değneklerini çimenlere attı. Sonra da zar zor kendini çitlerin arkasına attı. Önündeki çimenliğin ve içindeki boşluğun sonsuzluğuna bakıyordu. Üstünden cevizlerin yere düşüşünü duyabiliyordu.

"Birdie." Omzunda bir el hissetti. "Birdie, iyi misin?"

Birdie, Grey'e döndü.

Grey'in neden oraya geldiğini anlamamıştı. Yine de ona uzandı ve onu kendine çekip öptü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Altı

Murphy, bisikletle Adliye'nin park alanında en sevdiği filmlerden biri olan *Ölsem Daha İyi'*deki kötü gazeteci çocuğun dolandığı gibi dolanıyordu. Yargıç Miller Abbott'la geçmişleri o kadar da iyi değildi. Ergenliğe girdiğinden beri iki mağaza hırsızlığı suçu, reşit olmadığından sayısız alkol ve birkaç hız sınırı sorunu bir de Bob's Big Boy'un "Big Boy"una hasar verdiği gerekçesiyle defalarca yargıcın karşısına çıkmıştı. Ama şu an Murphy çok soğukkanlıydı. Gidip onunla konuşacaktı.

Tam saat beşte Adliye'nin kapısında görününce Murphy, bisikletinin park ayağını indirip durdu ve park alanının ortasına, doğru onun yanına yürüdü. Yargıç şaşırmış görünüyordu ve onu orada gördüğü için de biraz gerilmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Selam, Murphy." Sıradan bir günde sıradan bir karşılaşmaymış gibi davranmaya çalışıyordu. Ama Murphy, yargıcın onun neden geldiğini tahmin ettiğine ve bunun onu tedirgin ettiğine emindi. "Nasılsın?" diye sordu Yargıç Abbott. "Okul nasıl gidiyor?"

"Oyun oynamanın sırası değil, Yargıç Abbott," dedi Murphy. Kırkların gangster filmlerinden fırlamış gibi konuşuyordu. "Neden burada olduğumu biliyorsun."

Yargıç Abbott'ın her zamanki samimi yüzü tamamen ifadesizleşmişti. "O da neymiş?"

"Babam," dedi Murphy kesin bir şekilde. "Onunla tanıştığınızı biliyorum. Buradaydım. Onun LeBaron'unu takip ettim," diye saymaya başladı. "Onun bilgilerine ihtiyacım var. Onun hakkında bilgi edinmeyi hak ediyorum. Adını, adresini. Hakkım var."

"Murphy, ben..."

"Bunları öğrenmeden buradan gitmeyeceğim."

"Murphy, yaptığım görüşmelerin bilgileri hakkında gizlilik ilkesi vardır. Eğer baban bulunduğu yeri açıklamak isterse..."

Yargıcın omzunun üstünden Adliye sekreterlerinden birinin onlara doğru geldiğini gördü, arabasına gidiyor olmalıydı.

"İdrar tutma konularında pek bir bilgim yok," dedi Murphy yüksek sesle. "Ama bence bir eczacıya sormakta çekinmemeli..."

"Murphy." Yargıç utanmaktan çok Murphy hakkında hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Omzunun üstünden bakıp sekretere başını salladı.

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Bilirsiniz birçok erkeğin böyle problemleri olur," Murphy yüksek sesle devam ediyordu.

Ama yargıç ona tekrar baktığında Murphy, bunun işe yaramadığı anladı. "Murphy," dedi yargıç ciddi bir şekilde. Sesinin tonu Murphy'yi hapsetmişti. Yargıca beklentili bir şekilde bakıyordu. "Murphy, konuştuğumuz o adam senin baban değildi."

Murphy bir şey söylemedi.

"Bir avukattı. Senin babalık davanla ilgili belgeleri teslim etti. Sana sadece bunları söyleyebilme yetkim var."

"Kim tarafından verilen bir yetki bu?"

"Eğer bana inanmıyorsan, sorabiliriz..." Yargıç arabasına binen sekreteri işaret ediyordu.

Murphy, içinde bir şeylerin yıkıldığını hissetti. Ayakkabılarına bakıyordu. "Size inanıyorum." Tekrar kafasını kaldırdığında, yargıcın poker yüzü gitmiş, yerine sıcak ve sempatik bir ifade almıştı.

Murphy'nin omzuna dokunup sıvazladı. "Üzgünüm."

"Üzülmenize gerek yok. Üzülüyorsanız, durumu düzeltin. Bir şey deyin. Bana doğruları söyleyin."

Yargıç Abbott ona uzun uzun ve sert, düşünceli bir şekilde baktı. "Söyleyemem. Gerçekten üzgünüm."

"Üzgün olmak ahmaklıktır," dedi Murphy. "Ahmağın tekisin."

Buna nasıl bir tepki vereceğine bakmadan, bisikletine atlayıp sürmeye başladı.

Meyve bahçesinde akşamüstüydü. Murphy sol tarafa,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yola döndü ve bisikletini yavaşlattı. Çimenliğin karşısındaki ağıldan sarı bir ışığın ve caz gibi eski bir müziğin açık kapıdan dışarı süzüldüğünü fark etmişti.

Bisikletini yolun kenarındaki kocaman meşe ağaçlarından birine yasladı ve merak içinde çimenliği geçmeye başladı.

Rex, duvara dayadığı tezgâhın başına geçmiş yuvarlak tahta parçasını tamir ediyordu. Bir korkuluğun ucu gibi bir şeydi. Başını kaldırınca Murphy'yi gördü ve sonra yine yaptığı işe geri döndü. Murphy, onun Walter'ın küçük işleriyle uğraştığını düşünmüştü. Meyve bahçesinin küçük işlerini daha Murphy, Birdie'yle tanışmadan önce bile Rex yapıyordu.

Murphy onun yanındaki bir tabureye oturdu. Taburenin sentetik kumaştan minderi yırtılmıştı. Yırtılan yerleri kotunun üstünden bile hissedebiliyordu. İçerisi biraz havasızdı, dışarısı biraz daha serindi.

Adliye'den eve dönerken biraz sakinleşmişti. Şimdi sessizce Rex'i çalışırken izliyordu, nefes alışları yavaş ve düzenliydi.

"Yaz yakında bitiyor," dedi Murphy. Rex çalışmaya devam ediyordu.

"Babamın kim olduğunu belki de hiç bilemeyeceğim." Rex yine de yaptığı işi bırakmadı.

"Belki de umursamıyorumdur," dedi Murphy.

Rex belli belirsiz başını salladı. Murphy, onun tahtayı zımparalarkenki el hareketlerini izliyordu. Rex, ellerini ölçülü kullanabiliyordu. Becerikliydi. Hiçbir zaman işini yarıda bırak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mazdı. Hiç üstünkörü iş yapmaz, hep titiz davranırdı.

"Ben sadece ona hayranım, biliyor musun?"

Rex, yaptığı işi kesip ona baktı. "Nasıl?"

Murphy omzunu silkti. "Çünkü onu engellememe izin vermedi. Kendi gibi, kendine sadık kaldı." Rex başını sallayıp içinden kıs kıs gülmeye başladı. Öyle bir gülmeydi ki Murphy'nin asla değişmeyeceğini söyler gibiydi. "Ben sadece... belki birazcık bağlanmış olmayı isterdim. Belki de bir yerin duvarında benim de resmim hep dursun isterdim."

Rex, ona sadece boş boş bakıyordu.

"Bunların hiçbir anlam ifade etmediğini biliyorum."

"Ediyor."

Murphy o an Rex'in kollarının arasına sığınmak için karşı konulamaz bir istek duydu; yanağını onun gömleğine yaslayıp onu ve onun etrafını saran kokusunu hissedebilmek. Murphy, boğazını temizledi. Radyoda hafif bir müzik çalmaya başlamıştı.

"Rex, neden bizim evdeydin? Neden annemle birlikteydin?"

Rex, ona baktı. Uzun zamandır düşünüyormuş gibi görünüyordu. Sonra ayağa kalktı. "Benimle dans eder misin?" diye sordu.

Murphy bir an bakakalmıştı; sonra sırıttı, şaşırmış bir haldeydi.

"Burada mı?"

"Evet, tabii ki. Neden olmasın?"

Murphy etrafına bakındı, kendini tuhaf hissetmişti. Sonra

BELONGS TO KAATIES TEAM

oturduğu yerden kalkıp ellerini ceplerine sokuşturdu. Rex elindeki tahta parçasını bırakıp doğruldu, müziğin sesini açtı ve Murphy'yi bileğinden tutup ağılın sonuna kadar açık kapısından çimenliğe çekip çıkardı.

Tek elini onun beline dolamıştı diğer eliyle de Murphy'nin sağ elini havada tutuyordu.

"Gidecektin," dedi Murphy. "Bana bir şey söylemeden."

"Önce sen beni bıraktın," dedi Rex.

"Üzgünüm," dedi Murphy. Murphy aklının bir köşesi burada Rex'leyken asla tam olarak New York'ta olamayacağını biliyordu. Ona sahip olamazdı; problem buydu. Murphy sadece ona sahip olmak istiyordu.

"Biliyorum, Murphy." Geri çekildi ve ona gülümsedi. "Sorun yok. Sadece dans ediyoruz."

Bir şeyler hem Murphy'yi acıtıyor hem de onu güvende hissettiriyordu.

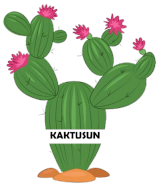
Kendini rahat bırakıp çenesini Rex'in omzuna dayadı. Çimlerin rüzgârda dalgalandığı gibi dans ettiler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çocukken, Leeda Cawley-Smith'in hayvanlarla arasında doğal bir bağ vardı ve onların da ona karşı bir bağı vardı. Kediler, köpekler onu sürekli eve giderken takip ediyor ve hatta sincaplar bile ona, onları fındıkla besleyebilecek kadar yakınlaşmasına izin veriyorlardı. Küçük ve sevimli midillileri seven ama diğer bütün hayvanların kudurmuş olduğunu düşünen anneannesi ona eğer hayvanlara yakınlaşıp onları okşayarak yem vermeye devam ederse ısırılıp öleceğini söylemişti. Bu iddianın Leeda'nın üstünde öyle bir etkisi olmuştu ki zaman içinde Leeda bunun nereden çıktığını unutmasına rağmen o ve hayvanlar arasında gittikçe büyüyen bir mesafe oluşmuştu. Aslında on yaşına bastığı zaman Leeda, onları bir zamanlar sevdiğini bile unutmuştu.

BELONGS TO KANTOS TEAM

Yirmi Yedi

Çarşamba gecesi Leeda, camına vuran küçük çakılların sesine uyandı. Rüyasında anneannesini görüyor olmalıydı; çünkü uyku sersemliğiyle düşündüğü ilk şey mektuplardaki Eugenie'i ikna etmeye çalışan gizemli M. idi. Leeda oturup etrafına bakındı, ne yapacağını ve nerede olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Ne yatakhanede ne de Primrose Köşkü'ndeydi. Sonunda ailesinin evinde kendi yatak odasında olduğu kafasına dank etti.

Örtünün altından çıkıp kafasını cama yasladı, aşağıda Murphy veya Birdie'yi görmeyi bekliyordu. Fakat gelen Grey'di. Çimenlere vuran ay ışığının çemberinde duruyordu.

Leeda geri çekilip üstüne kazağını geçirdi. Endişelen-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mişti. Hayvanları düşünüyordu, birisi daha mı zarar görmüştü, bununla nasıl başa çıkabileceğini bilmiyordu. Kalbinde hâlâ Barky'yi kaybetmenin acısı vardı. Parmak uçlarına basarak odasından çıktı, kalbi öyle hızlı atıyordu ki kulak zarından bile kanlar fışkırabilirdi.

Sessiz sessiz Eric'i uyandırmadığından emin olarak onun yattığı odayı geçti. İpek gibi süzülerek merdivenlerden indi ve yavaşça ön kapıyı açıp ufacık aralıktan geceye çıktı. Kapıyı da arkasından hafifçe çekti.

Grey, çimenlerin orada bir ağaca yaslanmış duruyordu.

Leeda hızlıca yanına gitti.

"Her şey yolunda mı?" diye fısıldadı Leeda.

"Evet, evet, her şey yolunda."

"Midilliler iyi mi?"

"Midilliler de harika."

Leeda rahatlamış bir halde doğruldu. "Köpekler ve herkes de iyi, değil mi?"

"Evet, hayvanlar gayet iyi."

Leeda, Grey'i sözüne devam etmesi için bekledi ama Grey bir şey demedi. Aslında Leeda, onun bir şey söylemesini beklemiyordu bir şey söyleyeceğinden emindi. Ona anlatacağı bir şey vardı. Ona bakışından belliydi, bir şey itiraf edecek gibi duruyordu. Leeda dengede durabilmek için ağaca yaslandı. Gökyüzüne bakmaya başladı.

Sakın söyleme, diye düşündü içinden. *Sakın gerginlik yaratma.*

"Bugün Birdie'yi öptüm."

BELONGS TO KAHTLS TEAM

İlk başta Leeda onun ne söylediğini algılayamamıştı.

Duymayı beklediği hiçbir şeye uymuyordu, ona zırvalıyor gibi gelmişti.

"Ne dedin?" diye sordu.

"Öpüştük."

Leeda'nın ifadesi değişmemişti. Ama aniden, anlatılamayacak derecede ateşe tutulmuş gibi hissetmişti. Dayanılmaz derecede kurutan bir sıcaklık hissediyordu.

"Birdie'yi mi öptün?"

Grey irkilmişti. "Leeda..." Şaşkın görünüyordu. Onun bu duraksaması, Leeda'ya kendini toparlaması için fırsat vermişti.

"Anlamıyorum," dedi Leeda, kalbi yerinden çıkacak gibi olsa da sesi sakindi. "Birdie'den hoşlandığını bilmiyordum." Leeda tam anlamıyla kendini terk edilmiş hissediyordu. Bunun olacağını önceden tahmin edemeden, sanki uzakta bir yere tek başına bırakılmış gibiydi.

Grey tahammülünü kaybetmiş gibi duruyordu. "Hadi, Leeda. Bana karşı dürüst ol."

"Ne demek istiyorsun? Sen çok..."

Grey uzanıp Leeda'nın elini, elinin üstüne koydu. Eline sanki kendi halinde ayrı bir yaratıkmış gibi bakıyordu. Parmaklarını öperken bile narin bir hayvanı öpüyor gibiydi. Leeda, yüzünün daha da alevlendiğini hissetti ve elini onun tuttuğu yerden geri çekti. Hemen çekmemişti ama sanki hiç olmamış gibiydi, sanki hiç fark etmemişti. Neden fark etmiş gibi davranamadığını bilmiyordu. İçinde kapana sıkışmış gibiydi.

"İyi, beni neden bunu söylemek için uyandırdın bilmi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yorum ama sizin adınıza sevindim çocuklar."

Grey, onun eline bakmaya devam ediyordu. Hayal kırıklığına uğramıştı; ama kendisi için değil, onun için, onun korkaklığı için. Leeda, bunu gökyüzü kadar açık bir şekilde görebiliyordu. Madem onu reddedecekti neden onu açıkça reddetmiyordu? Neden bunu saklamak zorundaydı?

Grey yutkunup bir adım geri çekildi. Yüzüne soğuk bir ifade yerleşmişti.

"Bunu Birdie'nin değil benim ağzımdan duymanı istedim."

Leeda ağaca iyice yaslanmıştı. Birbirlerine bakıyorlardı.

"Kim olduğunu bilmediğini söylemiştin. Ama biliyorsun," dedi Grey. "Sen sadece kim olduğunu bilmek istemiyorsun. Bu çok berbat çünkü," sesi çatallanmıştı, ağlayacak gibiydi– "sen şanslısın. Diğer insanlardan çok daha fazla şeyin var."

Grey, başını yere eğip eliyle burnunu çekti. Leeda kafası karışmış, gözlerini Grey'e dikmiş bakıyordu.

Grey de ona onu anlamaya çalışır gibi gözlerini kısmış bakıyordu.

"İyi geceler."

Leeda, onun çimenliği geçmesini izledi sonra da sessizce içeri geçti. Eric'in kapısının önünde durup onun nefesini dinleyip odasına gitti. Tekrar yatağına kıvrılıp, hâlâ ay ışığının içeri sızdığı cama doğru döndü. Göğsü hayatında hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde atıyordu.

Leeda hiç bu kadar çok ağlamamıştı. Ama gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Ağlamak için hiçbir sebebinin olmadığını biliyordu ama tutamıyordu da.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Leeda'nın ayrılıkları olmuştu. Arkadaşlarına veda etmişti. Arkadaşının köpeğini çiğnemişti. Suçluluk ve özlem içinde olmuştu, kalbi de kırılmıştı. Ama kalbinin bu kadar yanıp kavrulduğunu hiç hissetmemişti.

Bu gerçek olmak hissiydi.

Sabah erkenden Leeda, Eric'i havaalanına bıraktı. Ona sarılıp veda öpücüğü verdi, eskisinden daha da sıkı sarılmıştı.

Eric gittikten sonra Leeda isteksizce direksiyonunu Primrose Köşkü'ne çevirdi. Aslında Grey'i görmek onu korkutuyordu. Ancak dar yola girdiğinde, çok şükür ki Grey'in arabasının orada olmadığını gördü.

İçeri girerken onu hayvanlar karşıladı. Bu hafta ellerine geçmiş olan kafesteki papağan ona ciyaklıyordu. Köpekler– dördü birden– mutlu mutlu havlamaya başlamışlardı. Verandada onu karşılayan kedilerden biri ise onun bacağına sürünmüştü.

"Aman Tanrım, Dr. Dolittle* oldum," dedi Leeda yüksek sesle. Arkasından kapıyı sıkıca kapatıp mutfağa doğru ilerledi. Kahve makinesinin yanında, üzerinde onun adı yazılı bir zarf vardı. Birden midesi yerinden hoplamıştı. Arkasını çevirdi, kapağını açtı ve yavaşça mektubu çıkardı.

Leeda,

Alaska'ya gidiyorum. Sanırım açıklama yapmama gerek yok.

** Hayvanlarla konuşabilen Amerikan Film kahramanı. (ed.notu.)*

BELONGS TO KANTUS TEAM

Neden hayatında o yolda olmayı seçtiğini anladım. Kararsız olmanın zayıflıkla ve amaçsızlıkla aynı şey olmadığını unutma. Sakın insanların seni kesin olan şeylerin doğru şeyler olduğunu düşündürmesine izin verme.

Aslında pek umursayacağını düşünmesem de lütfen Birdie'ye onunla konuşmadan ayrıldığım için özürlerimi ilet. Onun ne aradığını bilmiyorum ama sanırım ben sadece onun boş bir anında yanında duran kişiydim.

Sen ve hayvanlar birbirinize iyi bakın.

Sevgiler,
Grey

Leeda serseme dönmüş bir halde elinde mektubu tutuyordu. Oturma odasına geri döndü. Etrafındaki, hayatları ona bağlı olan canlıların karmaşasına bakmaya başladı.

Kendini kanepeye attı. En son gelen terrier cinsi köpek Tufty de onun kucağına atlamıştı. Leeda, onu kendine doğru çekip yüzünü onun kulaklarına gömdü, onun sıcaklığını hissediyordu, aynı zamanda onun Barky olmamasının suçluluğunu da hissediyordu ama yine de o an Tufty onun yanında olduğu için mutluydu.

Bir insana öyle sarıldığını hayal bile edemiyordu. Bu en basitinden bir aşktı.

BELONGSTO KÂHYA TEAM

Yirmi Sekiz

Uzun zaman önce Birdie yolda yürürken düşünme alışkanlığı edinmişti. Sanki ayaklarının hareketleri beynini çalıştırmak için enerji üretiyordu. Bu yüzden şimdi de Birdie aklındaki şeyleri yerli yerine koyabilmek için çiftliğin etrafında uzun bir gezintiye çıktı.

Birdie hiçbir zaman sıradan olmamıştı ama her zaman istikrar sahibi olmuştu. Asla yaptığı şeyleri açıklayamayan türdeki insanlardan olmamıştı. Öyle insanlar Birdie'ye hep çok çekici gelmişti; gizemli bir şekilde anlaşılmazlardı. Ama şimdi Birdie de onlardan biri olmuştu ve bu sadece kendini belirsizlik içinde ve saçma hissettiriyordu. Ardı ardına anlamadığı ve anlamlandıramadığı bir sürü şey yapmıştı: Enrico'

BELONGS TO KANTIS TEAM

yu terk etmek, ağaç evde yaşamak, Grey'i öpmek. Bu onun için kendinden uzaklaşmak gibi bir şeydi ve sorumluluk duygusu biraz çarpıklaşmıştı.

Çiftliğin kuzeybatı köşesinde, Birdie'nin çocukken oynadığı kavuklu bir meşe ağacı vardı. O yöne doğru yürüyordu. Yarıktan dışarıya ayakların fırlamış olduğunu görünce hızlandı. Bir an o zayıf ayakların, onun çocukluğuna ait bir hayaletin ayakları olduğunu sanmıştı. Sonra ağacın üstündeki ufacık, neredeyse belirsiz olan çizikleri gördü. Leeda'nın ısıran karıncaların istilasına uğradığı zamanı gösteriyorlardı.

"Bu ağacın benim olduğunu sanıyordum," dedi Birdie, eğilmiş içeriyi gözetliyordu. Leeda, arkasına yaslanmış başını tepesindeki kovuğa kaldırmıştı. Köşke yeni gelen iki köpek de –Tufty ve Thelma Lou– onun yüzünü öpmek için zıplayıp duruyorlardı.

"Koltuk değneklerinin sesini duydum," dedi Leeda. Yalpalayarak dışarı çıkıp doğruldu. Sırtına ağaç kabukları ve tozlar yapışmıştı.

"Neden midillilerin yanında değilsin?"

Leeda, kucağındaki toz kalıntılarını silkti, etrafına uyku mahmuruymuş gibi bakınıyordu. "Canım burada olmak istedi." Eline bir parça ağaç kabuğu almıştı ve işin garibi –Birdie'nin gözünden kaçmamıştı– onu cebine sokuşturmuştu.

Leeda, kendini ağaca yaslamak için uygun bir yer aramıştı, sonra Birdie de onun yanına çöktü. Ağacın kabuğu sırtlarını deliyor, kökleri ise altlarından onları yukarı kaldırıyordu.

"Bird? Grey, Alaska'ya gitti."

BELONGS TO KANITS TEAM

Birdie bakakalmıştı. Hayal kırıklığının aynı zamanda rahatlama hissinin oluşturduğu garip karışımı hissetmişti. "Gerçekten mi?"

Leeda eve doğru bakıp başını salladı. Buradan sadece çatının arkasını görebiliyorlardı. Şeftali bahçesinde değil de başka bir ülkedeymiş gibi hissediyorlardı; bütün bu çimenler, uzun, cılız ve birçoğu japonsarmaşığıyla kaplanmış ağaçların serpiştiği dalgalanan tepelerin olduğu bir yer.

"Acaba ağız kokusu ya da öyle bir şeyim mi var?" Birdie birden düşüncelere dalmıştı. "Belki de onu korkup kaçırttım." Bir moda dergisinde okumuştu, eğer bileğini yalayıp kuruduktan sonra koklarsan nefesinin kötü kokup kokmadığını anlayabilirmişsin. Birdie bileğini yaladı sonra Leeda'ya baktı. Leeda'nın yüzündeki dehşete düşmüş ifade onu caydırmıştı.

"Gittiği için üzüldün mü?"

Leeda hemen başını sallamıştı, dudaklarını sıkı sıkıya kapamıştı. Birdie bir dakika kadar onu izledi. O an aklına dank etmişti.

"Lee." Kendi alnına hafifçe vurdu. "Aman Tanrım." Dizlerinin üstüne kalkıp, neşeli bir şekilde bacaklarına vurmaya başladı. Sonra tekrar yaslanıp Leeda'nın yüzüne baktı. Gayet kayıtsızdı, uzaklara dalmış gitmişti. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Hayır."

"Yani..." Birdie hemen parçaları birleştirmişti. "Galiba onun senden hoşlandığını söyleyebilirim. Bunun hiç olabi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

leceğini düşünmemiştim, çünkü öyle... görünmüyordun... Eric ve her şey varken. Hımm. Yani, Lee, benimle ilgilenmiyordu. Benim de ona bir ilgim yoktu. Onu neden öptüğümü bile bilmiyorum. Sanki..." Birdie televizyondaki misyonerler gibi ellerini havaya kaldırmıştı. "İçimden bir şey beni zorlamış gibi."

"Sorun bu değil," dedi Leeda, Birdie'ye hem incinmiş hem de affetmiş şekilde gülümsemişti.

Birdie arkasına yaslandı, kafası karışmıştı.

"O zaman neden böyle görünüyorsun?" Birdie, onun yüzünün acı çektiği zamanlar da bile durgun ve sakin olduğunu biliyordu. Ama şu anda yüzünde yaralı ve şaşkın bir ifade vardı; sanki ondan bir şey söküp alınmıştı.

"Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum... Sanki önemli bir şeyim var. Kendimle ilgili bir şeyi hiç olmadığı kadar net görüyormuşum gibi. Ama ona odaklanmaya çalıştığım an kaybolup gidiyor. Dilinin ucuna takılan bir şarkıyı hatırlamaya çalışırken aslında sadece düşüncelerinin içinde kaybolman gibi bir his."

Birdie ona bakıyordu, onu anladığından pek emin değildi. "Bu ne peki?" diye sordu.

Leeda ellerini birbirine dolamış, ovuşturuyordu. "Bilmiyorum. Ben sadece... şehre geri dönmek için kendimi hazır hissetmiyorum ve bu çok saçma."

Leeda zarif kırmızı lastik ayakkabılarına bakıp, kenarlarından çekiştiriyordu.

"Birdie sence toprağın bir kısmını sevmek normal bir

BELONGS TO KAMTS TEAM

şey mi? Ben sadece bu kısmını seviyorum, üzerinde oturduğumuz yeri."

Leeda'nın bunu durup dururken sormasına rağmen Birdie sorunun ne anlama geldiğini derinlemesine anlamıştı. "Poopie her şeyin bir ruhu olduğunu söyler. Bir tuğlanın bile. Bir çimen parçasının ya da bir yerin... Sanırım, evimi yerle bir ederlerken, ben Honey Babe öldüğü zamanki gibi hissedeceğim. Birini kaybetmek gibi. Belki çıldırdım ama böyle hissediyorum."

Birdie çaresizlik içinde sol elini gösterip sonra elini tekrar kucağına çekti. Leeda onun hâlâ yüzüğünün takılı olduğu yere gözünü dikmişti.

Birdie, onun bakışlarını takip ediyordu. "Bir şeyin sonsuza kadar süreceğini düşünmek güzel." Evin çatısına doğru bakıyordu, sonra da gözünü alanın geri kalanında gezdirdi. "Bunun da öyle bir şey olduğunu düşünmüştüm. Biliyorsun işte ev ve diğer her şey... Ama sanırım değilmiş."

Yüzüğüne tekrar baktı. Sonra ilk defa, üç hafta içinde artık burada olmayacakları gerçeğini hissetmişlerdi.

"Hey, Lee?"

"Efendim."

"Beni buradan götürsene?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Dokuz

Birdie, Atlanta Hartsfield Havaalanı'ndaki kalkış tablosuna bakıyordu. Oyuncak ayılı çantası ve hediyelik eşya dükkânından aldığı dev pelüş şeftali bulunan valiz çekçeğini tutuyordu. İki tane Frappuccino almıştı, ikisini de her bir damlasının zevkini çıkararak ağzına doldurmuştu. Ama şimdi de saatlerce uçakta nasıl yerinde hareketsizce oturacağını merak ediyordu. Uçakta oturduğu yerden hoplayıp koridorda dans ederken bileklerini ve her bir tarafını burkabileceğinden şüpheleniyordu.

Birdie uçakları seviyordu. Havaalanlarını ve valizli insanları da seviyordu. Bir yere gidiyor olma fikrini seviyordu.

Herkesi atlatmak kolay olmuştu. Babasına ve Poopie'ye

BELONGS TO KAMTS TEAM

annesinde kalacağını söylemişti. Annesine de Murphy'yle kamp yapmaya gittiğini söylemişti. İkinci defa okul parasından para alıyordu. Açıkçası Meksika'ya son dakika gidiş-dönüş biletleri o kadar da ucuz olmuyordu. Ama Birdie'ye göre bu bir ölüm kalım meselesiydi. Yani o paraya değerdi.

Uçakta iki tane film izledi ama aklı Enrico'ya kayıp duruyordu: onun doğal gülüşü, kitap okurken dikkatini verişi, birlikte televizyon izlerken ona yaslanıp Enrico'nun da onu kollarına sardığında duyduğu his.

Birdie gergin bir şekilde yüzüğüyle oynuyordu, başparmağını yüzüğün minik pırlantalarının üzerinde gezdiriyordu: bir-iki-üç, bir-iki-üç. Camdan bulutlara doğru bakıp dünyanın hangi parçası üzerinden geçtiklerini düşündü; küçük bir ada mı, okyanus mu, tam altında bir yerde köpekbalıkları var mıydı ya da bir balina?

Kan şekeri düşmüş, artık beyni dakikada binlerce şey düşünmeyi durdurmuştu. Enrico için aldığı dev şeftaliyi kendine yastık yapıp zaman çabuk geçsin diye uyumayı denedi.

Uçakta geçirdiği yedi saatten sonra Birdie, Meksiko'ya indiğinde, sanki uçakta bir ömür geçirmiş gibi hissediyordu. Topallayarak bagaj teslim yerine gidip çantasını aldı ve dışarı, yoğun bir şekilde taksilerin, arabaların ve otobüslerin dizildiği yere çıktı. Hemen havadaki değişimi hissetmişti. Meksiko'da hava daha sıcak ve daha boğucuydu.

Paldır küldür kendini ve eşyalarını taksinin arka koltu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğuna attı, dev şeftalinin üstüne tembel hayvan gibi devrilmişti. Şoföre Enrico'nun ailesinin villasını tarif etti. Çünkü en son konuştuklarında yazı geçireceğini söylediği yer orasıydı.

Taksi yol kenarlarını süpürüp onu geleceğine doğru hızla götürürken Birdie, ona tanıdık gelen bu caddeyi seyrediyordu. Yine yolculuk bitmeyecek gibi gelmişti. Enrico'nun evine tam bir buçuk saat sürüyordu. En sonunda anayoldan tümsekli yola saptıklarında Birdie'nin kalp atışları hızlandı. Enrico'nun mahallesi görünmeye başlamıştı.

Taksinin parasını ödeyip yalpalayarak taksiden indi, şeftalisini kollarıyla kaldırmıştı. Çimenliği geçerken bütün yol boyunca onu yere düşürüp düşürüp almıştı ve koltuk değneklerıyle tekrar alması bir dakikayı buluyordu.

Bütün aileyi arka bahçede bulmuştu. Belli ki Enrico'nun ikinci dereceden kuzenleri de dahil akrabaları mangal yapmak için gelmişlerdi. Birkaç kişi kafasını kaldırıp Birdie'ye merak içinde bakmıştı.

Enrico sırtı ona dönük ızgaranın başında duruyordu. Ama Birdie'yi fark eden annesi onun omzuna dokunmuştu. Arkasını dönüp Birdie'yi gördüğünde onu gördüğüne sevinmiş duruyordu ama aynı zamanda da sanki Birdie'nin gerçek olduğuna inanmamıştı.

Enrico ona doğru gelirken, Birdie başını sallayıp belli belirsiz bir gülümsemeyle etrafına bakmaya başladı.

Birdie'yi ve koltuk değneklerini baştan aşağı süzüp dimdik ona uzandı, hafif ve garip bir şekilde sarıldı. Birdie'nin omzunun üstünden şimdi annesinin başında durduğu ızga-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

raya sonra da utangaç bir şekilde akrabalarına göz gezdirdi. İki laf arasında ve yemeklerini çiğnerken bir yandan da hâlâ onları izliyorlardı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Enrico, bakışlarını yine Birdie'ye çevirmişti.

Birdie yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Enrico," diye fısıldadı heyecanla. Etrafında onlara bakanları görmezden gelip gözlerini onun gözlerine dikmişti. "Evlenmek istiyorum."

Enrico hafifçe titredi. Duymamış olduklarını umuyor gibi tekrar akrabalarına baktıktan sonra kalbi çılgınca atan Birdie'ye döndü. Birdie devam etmek için kendini zorluyordu.

"Üzgünüm," dedi Birdie. "Korkmuştum. Ama şimdi hazırım. Artık bunun olması gerektiğini biliyorum."

Ona yaklaşırken Enrico'nun ademelması aşağı yukarı inip çıkıyordu. Birdie'nin ellerini tutup, ellerine baktı. "Birdie... Bence içeri girip konuşmalıyız."

"Evet diyorum." Birdie ona gözleri parıldayarak gülümsedi, onunda yüzüne rahatlamış bir gülümseme yayılmasını bekliyordu. Enrico yavaşça Birdie'nin elinden çekip onu eve götürmeyi denedi. Ancak Birdie bir tek yalpalanıyor, yerinden kımıldamıyordu. Kıpırdamamasının bir anlamı vardı. Kendi toprağında durmak istiyordu.

Enrico en sonunda onu kımıldatamayacağını anlamış ve omuzları da pes etmiş bir halde düşmüştü. Birdie'ye gülümsedi ve sessizce konuşmaya başladı.

BELONGS TO KANTUS TEAM

"Birdie." Parmaklarını, parmaklarına sıkıca sardı. "Sen benimle evlenmek istemiyorsun."

"İstiyorum." Birdie başını salladı. "İstiyorum!" Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı. Aniden olan şeylerin bir manası olmalıydı. Burada olması gerekiyordu. Bu diğer şeyleri de yoluna sokacaktı.

Fakat Enrico'nun ifadesi mutlu değildi. Hatta mutlu olmanın yanından bile geçmiyordu.

"Benimle evlenmek istemiyorsun," diye vurguladı. Sesi bu fikirden asla vazgeçemeyecekmiş gibi kendinden emin çıkıyordu. "Sadece bir şeylerin kesinleşmesini istiyorsun."

Birdie yutkundu. Bir yumruk yemiş gibi hissediyordu.

Başını hayır der gibi salladı. "Bu doğru değil."

"Sorun değil, Birdie. Ben..." Başını hafifçe salladı. Kaşlarının altından gözlerini kaldırıp ona baktı, çok üzgünmüş gibiydi. "Ben de evlenmek istemiyorum."

Bu büyük planın başarısızlığa uğrayabileceğini Birdie geç de olsa nihayet anlamıştı. Eli boş dönecekti. Şimdi öne çıkan olasılık buydu, fazlasıyla gerçekti. Yalnızca gerçek de değildi; son derece olasıydı.

Yutkundu, mide bulantısıyla mangalla uğraşan Bayan Fiol'e baktı; sonra yine Enrico'ya.

"Ama... Bana teklif etmiştin, değil mi?" dedi Birdie uyuşmuş bir hâlde.

"İstediğin şeyin o olduğunu sanmıştım. Benim de istediğim... Her şeyin... kesin olmasına ihtiyacın var gibi duruyorsun. Seni anlayabiliyorum."

BELONGS TO KAATIES TEAM

Birdie'nin boğazı acıyordu. "Benim korkak olduğumu mu düşünüyorsun?"

Enrico hızlıca başını olumsuz şekilde salladı.

"Ama söylediğin şey bu." Birdie ayakları yere değmiyormuş gibi hissediyordu. Sanki balon gibi havada süzülebilirdi.

"Bu yaz çok düşündüm," dedi Enrico. "Hep geri geleceğini ummaktan hiç vazgeçmedim. Ama hâlâ bizim çok genç olduğumuzu düşünüyorum. Şimdi özgür olma yaşımız."

Enrico çok sakindi. Nasıl bu kadar sakin olabiliyordu?

"Özgür olmak," diye Birdie tekrarladı. Sevilmenin ve istikrarlı olmanın yanında çok ufak bir avuntu gibi kalıyordu. Birdie'ye hiçbir şey ifade etmiyordu.

Birdie aniden dikkatini bahçedeki akrabalara çevirdi. Bunu hiç hayal etmiş miydi, ya da ona acıyormuş gibi duruyorlar mıydı? Sürüklenme hissi daha da şiddetlenmişti, artık sanki kendi bedeninden çıkmış havada süzülüyordu. Bu koltuk değnekleriyle tam bir aptal gibi duran kız da kim? Hem neden elinde dev bir şeftali taşıyor ki?

Birdie'nin hemen oradan uzaklaşması gerekiyordu.

Artık ne kadar gururu kaldıysa onunla gitmeliydi.

"Peki o zaman," dedi Birdie başını sallayarak. "Umarım özgürlük seni... üşümekten korur," diye laf attı. İçinden *Yaşadığımız Günler* dizisinde duyduğu "Seni geceleri sıcak tutar" dizesi geçse de bu sözler ağzından çıkmamıştı. "Bilirsin, kış aylarında işte!" Yanaklarının yanıp kızardığını his-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sedebiliyordu. Kendini beğenmiş bir şekilde başını havaya kaldırdı. "Öyleyse, gitme vakti," dedi aldırış etmiyormuş gibi. Arkasını dönüp topallayarak uzaklaşmaya başladı.

Mangal keyfinin o olmadan da devam ettiğini duyabiliyordu. Bir dakika önce aklına gelen şeyi unutmayı denedi. Enrico'nun ailesi, onu da ailenin bir parçası olarak görüyordu ama şimdi tamamen yabancıydılar ve muhtemelen onun zavallının teki olduğunu düşünüyorlardı.

Ön bahçeye geldiğinde birden durakladı, boş yola gözlerini patlatmış bakıyordu. Neyi neden unuttuğunu anlaması bir dakikayı bulmuştu. Sonra aklına geldiğinde, kendini yerden yere vurmak istedi. Nasıl unutmuş olabilirdi?

Şeftalisini çimenlere attı, sessiz bir öfkeyle kollarını oradan oraya savurdu sonra koltuk değneklerine yaslanıp arka bahçeye yeniden topallayarak gitmeye başladı. Enrico'nun nereye gittiğini görmek için sağına ya da soluna bakmamıştı, zaten kendini zar zor ızgaranın başında duran Enrico'nun annesinin yanına atmıştı.

Bayan Foil, elinde ıspatulayla ona döndü, şaşırmıştı.

Gözlerine bakmadan, Birdie kelimeleri ağzından çıkarabilmişti. "Şey, havaalanına gitmek için bir taksi çağırabilir miyim?"

BELONGS TO KANTIS TEAM

Otuz

Ağaç evde Murphy, Leeda ve Birdie'nin oturduğu yerde, şenlik ateşi küçük bir güneş gibi yanıyor, turuncu ışığını yatakhanelerin beyaz kaplamasına yansıtıyordu. Murphy'ye göre işçiler bir çeşit pagan ayini yapıyor gibi görünüyorlardı.

Bu hafta meyve bahçesinde herkes birbirlerine veda ediyordu. Toplama işi iyice yavaşlamıştı. İşçiler şeftalileri sanki hayallerinin ortasında birden akıllarına gelmiş gibi dallarından koparıyor, çalışırken ağaçlığa hafif bir uğultu şeklinde yayılan kısık bir sesle birbirleriyle konuşuyorlardı. Murphy aslında tam olarak bir favori ağacının olduğunu bilmiyordu; ama vardı. Diğerlerinin de birer favori ağacının olduğunu düşünüyordu; çünkü bazen onların belli başlı ağaçlara yönel-

BELONGS TO KAATİES TEAM

diklerini ve dallarını gerçek elmişçesine yumuşak bir şekilde tuttuklarını görüyordu.

Kızlar şenlik ateşinin gerisinde duruyorlardı sanki gidecek olmak yarını –yani Meksika'ya gidecek otobüsün gelip herkesi toplayacağı zamanı– hemen getirecekti. Buradan, cırcırböceklerinin ağaç dallarındaki küçük evlerinden konuşmaları daha da yüksek sesle duyuluyordu. Leeda, Birdie'nin minderinin yanına uzanmış kolunu da platformun açık olan yerinden aşağı sarkıtmıştı. Bu duruşuyla sanki bir kayığın içinde parmaklarını suya uzatmış oynuyor gibi görünüyordu.

Aşağılarında birkaç ufak ışık yanıp sönmeye başlamıştı.

"Hey, Bird," diye mırıldandı Leeda. "Bu yanıp sönen şeyler ateş böcekleri değil mi?"

Birdie onaylar biçimde başını salladı.

"Onların sihir gibi bir şey olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu Murphy.

"Bilmem," dedi Birdie. Elini koltuk değneğinin köpüklü ucunda gezdirdi. Koltuk değneklerini Meksika'dan geldiğinden beri kullanmıyordu.

"Ben acıktım," dedi Murphy en sonunda. "Haydi gidelim."

Ayağa fırlayıp ellerini uzatarak Birdie'nin kalkmasına yardım etti. Leeda, onlardan önce merdivenlerden inip gözden kaybolmuştu.

Ateşin etrafındaki grup onları yüzlerinde gülümsemeyle karşıladı. Poopie, Murphy'nin eline yemeklerle dolu kocaman bir tabak sıkıştırdı: mısır yaprağına sarılmış pilav, baharatlı şeftali reçeli, baharatlı kahverengi sos içinde siyah

BELONGS TO KAATIES TEAM

fasulye ezmesi. Çocuklardan birinin yanındaki kütüğe oturup yemeğine yumuldu.

Bu partiyle uzun bir gece olacağı belliydi. Hikâyeler anlatıldı, bazıları İngilizceydi; böylece Leeda ve Murphy daha iyi anlayabilmişti; aslında İspanyolcaları da şimdiye kadar epeyce ilerlemişti. Herkesin mutlaka Darlington'larla ya da meyve bahçesiyle ilgili bir anısı vardı. Hatta bazıları Poopie ve Luis'in arasına sıkışmış oturan Walter'ı bile güldürmüştü.

Onların yanına oturduktan neredeyse bir saat sonra Murphy eve, tuvaleti kullanmak için girmişti. Çünkü ev yolu, insanları yararak geçeceği yatakhane yolundan daha kolaydı. Evden çıktığında, yol kenarına kadar gidip durdu. Önündeki manzaraya bakıyordu; herkes gülmekten kırılıyor, ara sıra gözlerinden gelen yaşları siliyorlardı.

Birden o gece diğerleriyle yatmak istemediğine karar verdi. Hâlâ onları ateşin etrafına oturmuş eğlenirken şimdi gördüğü şekilde hatırlamak istiyordu. Gidip bisikletine atladı.

Orchard Yolu, hanımeli kokuyordu. Kurbağalar hâlâ sıcaklığını koruyan yola doluşmuş kendilerini ısıtıyorlardı. Murphy, evine doğru giderken onları ezmemek için direksiyonunu kırıyordu. Kendi caddesine girmişti.

Hızlıca topuklarıyla frene basmıştı, Rex'in onların evinin önüne park edilmiş arabasına bakıyordu.

Kapının eşiğinde insanlar vardı. Önce hepsine teker

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

teker baktı: annesi, Rex ve Yargıç Abbott, kapıda vedalaşıyor gibilerdi. Murphy sadece bu manzaraya bakıp bir anlam çıkartmaya çalışıyordu. Hepsi gergin bir ses tonuyla konuşuyordu.

"... hiçbir şey için yardım edemez. İhtiyacı yok..."

Murphy daha fazlasını anlayamamıştı. Bisikletinden inip ilerledi, içi allak bullak olmuştu. Üçü de veranda da şaşkınlıkla ona döndü. Annesinin sinirli görünüşü birden suçlu bir görünüşe bürünmüştü. Rex'in yüzü ekşimiş, göz göze duruyorlardı.

İlk önce Yargıç Abbott, "Selam, Murphy," dedi. Sesinde bir gariplik vardı. "Biz de tam senin hakkında konuşuyorduk."

Murphy hiçbir şey demedi. İstese de istemesede şimdi konuşmaya başlayacaktı. Yargıç Abbott basamakları inmeye başladı. Murphy'yi tuhaf bir his kaplamıştı. Artık bilmek istemiyordu. Onun söyleyeceği her şey onu incitecekti, biliyordu.

"Annen bunun senin için iyi olmayacağını ve senin buna ihtiyacın olmadığını söylüyor. Ama bu benim için gerçekten önemli..."

Rex aniden merdivenlerden inmeye başladı. Murphy'nin önüne geçip, "Bırak onu, lütfen," dedi. Yargıç Abbott kafası karışmış ona bakıyordu. Sonra sözüne devam etti.

"Üç ay önce babalık testi istedim. Okuldan sonra eve döneceğini biliyordum..."

Rex yumruğunu kaldırdı. Jodee çığlığı basıp, kolunu tutsa da Rex çoktan yumruğunu Yargıç Abbott'a geçirmişti. Murphy

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözlerine inanamıyordu. Çizgi film gibiydi. Rex Taggart, Anthil–Acres'in otoparkında Yargıç Abbott ile kavga ediyordu. Jodee'nin dokunuşu Rex'i tekrar kendine getirmiş duruyordu. İki adam da nefes nefese birbirlerinden ayrılmışlardı.

"Murphy," dedi Yargıç Abbott kesik nefeslerinin arasında. "Ben senin babanım."

Murphy neden olduğunu bilmiyordu ama o sırada aklından geçen tek şey *Yıldız Savaşları*'ndaki Dart Vader'di. Hayal meyal Yargıç Abbott'un, "Ben senin babanım," dediğini düşündü. Şaka yapıyor olmalıydı.

Ama şaka değildi. Biliyordu, çünkü Yargıç Abbott hiç de şakacı değildi. Hem de herkes ona bir sonraki adımının ne olacağını merak eder gözlerle bakıyordu.

Murphy kedinden geçmişçesine derin bir nefes aldı. Biri arkasından nasıl dolaplar çevrildiğini öğrendiğinde neler hissedebilecekse Murphy de onu hissediyordu: tamamen şaşkına dönmüş, tamamen ihanete uğramış.

Gözleri Rex'in üzerindeydi. "Biliyor muydun?" diye sordu.

Hâlâ zar zor nefes alan Rex, konuşamayacak kadar çılgına dönmüştü.

Murphy, Yargıç Abbott'a bakmıyor, ona bakmaya tenezzül bile etmiyordu. Gözlerini bir annesine bir Rex'e çeviriyordu; onlarda hiç bilmediği bir şeyi görmüştü.

Bisikletine atladı ve uzaklaştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Bir

Leeda mutfaktaki telefonu kapattı ve içi rahatlamış halde birkaç saniye baktı. Durmadan çalıştığı birkaç gün içinde, bütün yaz yapmaya çalıştığı şeyi halletmeyi başarmıştı. Midilliler için bir yer bulmuştu.

Her şeyi yoluna sokmak biraz zaman alacaktı. Tennessee'de bir yerdeydi. Karavanla üç defa yola çıkması gerekebilirdi. Ama sonuçta kabul edilmiş bir anlaşmaydı. Okulda bahar dönemindeki son sınavdan çıkmış gibi hissediyordu. O kadar kendini vererek yaptığı şeylerin birdenbire elinden uçup gideceğine inanmıyordu.

Diğer hayvanlar ise başka bir hikâyeydi. Leeda, kendini kapana kısılmış hissediyordu. Onlar için bir yer bulamamıştı,

BELONGS TO KANTUS TEAM

nasıl bulacağını da bilmiyordu. Hayvan Sığınağı'ndan birileriyle konuşmuştu ama onlar da öldürülecekler mi, öldürülmeyecekler mi tam olarak hayvanların geleceğini garanti edemiyorlardı. O yüzden Leeda onları hâlâ evde tutuyor kafasında bir kıvılcım çakmasını umuyordu.

Hayvanların hepsi kendine gelmiş birbirleriyle konuşuyorlardı. Leeda neredeyse sürekli havlama ve miyavlama seslerine alışmıştı; hatta en gürültücülerin maskaralıklarına bile. Diğerleri gibi adını Birdie'nin koyduğu kedi Minxy halının üzerinde yuvarlanmaktan hoşlanıyordu. Ne zaman kafesinin önünden geçse Leeda'nın dikkatini çekmek için göbeğini açıp yatıyordu. Tufty ise Leeda durup onu birkaç dakika okşayıncaya kadar ölüyormuş gibi uluyor, Leeda gözden kaybolunca kadar da ulumaya devam ediyordu.

Gürültü patırtıdan kaçıp anneannesinin odasına çıktı. Bütün yaz boyunca meyve bahçesinden, ailesinin evinden köşke getirdiği her şeyi toparlamıştı. Anneannesinin elbise dolabının önünde durmuş askılardan sarkan bütün o şeylerin arasından kendi elbiselerini bulmaya çalışıyordu. Gözleri raftaki mektup kutusuna takıldı. Hâlâ onu ne yapacağına karar verememişti.

Aşağıdan gelen gürültü onu rahatsız etmişti. Hızlıca oturma odasına indi. Kedilerden biri olduğu yerden kaçmış, köpeklere diklenmiş tıslıyordu. Köpekler kafeslerinde onu yakalamak için deliye dönmüşlerdi.

Leeda sızlanarak onu Eugenie'nin yemek odasına yaptığı kafesine geri götürdü. "Kötü kedi seni," dedi Minxy'ye sert sert

bakarak. "Nasıl dışarı çıktın sen?" Sonra işine geri döndü.

Öncelik ev, hayvanlarınındı. Leeda beş köpeği de tasmalarından tutup çıkarmıştı. Onlar taşları koklayıp, ağaçlara koşup birbirleriyle heyecanlı heyecanlı güreşirken Leeda da onlarla birlikte sürükleniyordu. Palyaço gibiydiler. Her zaman komiktiler. Hepsini içeriye sokmayı başarıp, kandırarak her birini kendi kafesine kapattıktan sonra, yemek ve su kâselerini dolduruyordu. Sonra papağanın kafesini temizledi, öğürecek gibi hissetmemeyi başarmıştı. Papağanı sırtına doğru okşadı, en sevdiği yerin orası olduğunu keşfetmişti. Birdie'nin tavuğundan kaptığı uçuk gelmişti aklına. Şimdi insanların bir kuşu öpmekten nasıl iğrenmediğini anlıyordu. Papağan, onu bir insan merakıyla izliyordu. Birdie ona Chiquito ismini takmıştı ve sokulup burnunu onunkine yaslamıştı. Leeda da şimdi bunu yapmayı deniyordu ama burnunu kaptırmaktan biraz korkuyordu. Ama Chiquito da ona yaslanmış, memnun bir halde hırlamaya başlamıştı.

Dışarıda, hava değişmişti. Sıcaklık azalmıştı. Leeda ağıla giderken değişimi hissetmişti.

Midilliler bugün üzüntülü görünüyordu, hiçbir canlılık belirtisi olmaksızın kulaklarını yere sarkıtmışlardı. Soğuk hava gibi, bıkkınlıkta hepsini sarmış gibiydi. Beslenmeye, su verilmeye, taranmaya ve temizlenmeye ihtiyaçları vardı. Musluktan kova üstüne kova doldurup yalaklara döküyordu. Omzunun arkasındaki kürekkemiği kasları bir çekilip bir ge-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

riniyordu. Her bölmedeki gübreleri kürekle temizliyor, bu işi yaparken de sık sık yüzünü buruşturuyordu. Hâlâ, midilliler dalgın bir halde onu parmaklıkların arasından izliyorlardı.

Özellikle bunalımdaki Hapşırık pek zavallı duruyordu. Diğerlerinin yanından ayrılmış tozlu bölmelerden ağaç altındaki gölgede duran en uzaktaki yalaklara kadar Leeda'nın her hareketini takip ediyor, Leeda da işini yaparken arada sırada dalgın dalgın onun ağzını okşuyordu. Leeda kendini, küreklemenin, taşımanın ve dökmenin ritmine kaptırmıştı. Şeftali toplamak gibi bir çeşit meditasyondu. Elini bir metal kovada bir bölmenin tahta kapısında hissediyordu. Hapşırık'ı okşarken onun nefesini hissediyor, kokusunu içine çekiyordu. O an etrafını saran her şey buharlaşmıştı; ne Grey'i, ne Eric'i, ne New York'u, ne geleceğini ne de midillileri Tennessee'ye götüreceği gün geçiyordu aklından.

Ancak güneş tam tepedeyken gün ortasında biraz gölge ve bir sandviç için ara vermişti. Sonra olduğu yerde yağmur alan yem yalaklarından birini başka bir yere taşımaya koyuldu. Önce yalağı sürüklemeye çalıştı. Maalesef yapamadı. Bir de arkadan itmeyi denedi. Hâlâ kımıldamıyordu. Yorulmuş, çamur içinde kalmış halde yere çöktü. Hapşırık onu gözlüyordu; belli ki Leeda'nın bu hali onu eğlendirmişti.

Leeda kalkıp yeniden denedi. Uğraşmasının boşuna olduğunu artık bütün vücudunda hissediyordu. En sonunda olan oldu ve bir çığlıkla öne doğru düşüverdi. Artık iyice kontrolden çıkmıştı. Yalağı tekmeliyor, içinde tepinip duruyordu. Nefessiz kalınca bağdaş kurup otların arasına çöktü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hapşırık da onun yanına gelmiş, yanağını kokluyordu.

Bütün her şeyin aslında ne kadar trajikomik olduğunu düşünerek, "Ona gitmesini ben söylemedim," dedi pişmanlık içinde. Tek başınaydı, beceriksizdi ve bütün her tarafı çamur içindeydi. Columbia Üniversitesi'nde bir yıl geçirdikten sonra bu hale nasıl gelmişti?

Hapşırık hırıltılar çıkarıyordu. Leeda gülümseyip burnunu onun burnuna bastırdı. Sonra evin oradan tüyler ürpertici bir çığlık geldi.

Hemen verandaya gelmiş, basamakları ikişer ikişer çıkıyordu. Öyle hızlıca açık kapıdan girdi ki, ziyaretçisini gördüğü an savrularak durabilmişti.

Lucretia, oturma odasının ortasında dikilmiş ağzına ne gelirse söylüyordu. Görünüşe göre yaptığı şeyin bir nedeni vardı. Mesela Şark işi kilimin üstü tüylerle, çamurla ve kuş kakasıyla kaplanmıştı. Bir nedeni de Minxy yine kafesinden kaçmayı başarmış, kırklı yılların solistleri gibi piyanonun kuyruğuna uzanmıştı.

Tüyler havada uçuşuyordu. Yerde hayvanlardan birine ait küçük gizemli çamurlu pati izleri uzanıyordu.

"Anne, açıklayabilirim."

"Mahvolmuş!" dedi Lucretia. "Anneannenin evini mahvetmişsin."

Leeda'ya dönmüştü. Leeda, annesinin gözlerinde yaşlar görmeyi hiç beklemiyordu. "Annemin evi! Oh, Leeda, nasıl yapabildin? Hiç mi saygın yok?

Leeda yutkundu. Hayvanlara bakmaya başladığı zaman-

BELONGS TO KAATIES TEAM

dan beri hiç mi hiç annesini incitecek bir şey yaptığını düşünmemişti. Ama şimdi, etrafına baktığında, neden onun o kadar üzüldüğünü anlıyordu.

Thelma Lou acıyla havladı.

"Anne, özür dilerim. Düşünemedim."

Lucretia, başını dehşete düşmüş hâlde salladı, yıkılmıştı.

"Bu da neyin nesi? Neden yaptın?" diye sordu.

"Sadece yardım etmeye çalışıyordum," diye yanıtladı Leeda.

"Kime yardım etmeye çalışıyorsun?"

"Hayvanlara."

Lucretia başını salladı. Kendini toparlamış, mantıklı olmaya çalışıyordu. "Leeda, bu kontrolden çıkmış."

"Biliyorum."

"Buradan gitmeliler. Hemen."

"Biliyorum."

"Bir hafta içinde."

"Çaresine bakacağım, Anne."

"Sonra da burayı toparlamalısın."

Leeda, tamam der gibi başını salladı. Ama Lucretia parmağını kaldırmış, odanın karşısındaki rafı işaret ediyordu.

"Anneannenin yumurtası nerede?" diye sordu.

Leeda ona baktı. Altdudağını ısırdı, gözünden ince ince gözyaşları sızmaya başladı. "Kırıldı, anne. Özür dilerim. Ben kırdım."

Lucretia bir dakika boyunca gözlerini dikip ona baktı.

Sonra başını sallayarak kapıya doğru gitti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eski haline dönünceye kadar bu evi bir daha görmek istemiyorum." İnanılmaz derecede hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Tamam."

Leeda annesinin gidişini izledi, sonra da arkasından kapıyı kapadı. Kapıya yaslanıp yere çöktü.

Birkaç dakika sonra, gözleri merdivenlere kaydı. Birden kalkıp anneannesinin odasına çıktı.

Tekrar raftaki mektuplara baktı. Mektuplarda yazılan karmaşık duygular geldi aklına. O an anneannesini korumak için müthiş bir arzu duymuştu; özellikle de onun o kadar da mükemmel ve saf olmadığı kısımlarını saklamak için. Kutuyu alıp çantasının içindeki fermuarlı göze döktü.

Eugenie'nin sırrının koruyucusu olacaktı.

BELONGS TO KAATIES TEAM

Otuz İki

Birdie, işçilerin toparlanması için bütün sabah boyunca koşuşturmuştu. Yapılacak o kadar işin içinde aslında gerçekten gidiyor olduklarını düşünememişti bile. Daha bunu anlayamadan, otobüs gelmişti.

O anın geldiğini hissetmek çok ani olmuştu. Herkes tarafından sarılıp sarmalanıyor, *Te amo*lar* ve *Dios te acompaña*lar** yükseliyordu. Vedalar da duyuluyordu. Beş dakika içinde hepsi otobüse doluşmuş, arkalarından kapı kapanmıştı. Birdie etrafına bakındı. Poopie, Birdie'nin babasının kolunun altında el sallıyor, bir yandan da ağlıyordu.

Otobüs hareket etmeye başladı. Yolcular lunaparka giden bir grup çocuk gibi görünüyordu. Otobüsten, yüksek

---

** (İsp.) Seni seviyorum. (ç.n.)*

*** (İsp.) Tanrı'ya emanet ol. (ç.n.)*

BELONGS TO KANTIS TEAM

seste konuşmalar, şarkılar ve müzik sesi geliyordu. Yolun sonunda, birkaç saniye yavaşlayıp sağa döndüler. Gitmişlerdi.

Poopie döndü, gözyaşlarının arasında derin derin havayı solumaya çalışıyordu. Eve doğru gidiyordu. Birdie, omzunda babasının elini hissetti.

Birkaç saniye birbirlerine bir şey söylemediler; sadece otobüsün olduğu yeri izlediler. Babası onun omzunu sıktı. Sonra dönüp Poopie'nin arkasından içeri gitti.

Birdie bir dakika kadar amaçsızca yerinde durduktan sonra şeftali ağaçlarının arasında dolanmaya başladı ve gölün diğer tarafına geçinceye kadar yürüdü.

Bir zamanlar suyun içinde kalan kayaya tırmandı. Sıcak yaz günlerinde neredeyse kupkuru oluyordu. İlk defa birlikte yüzmeye gittiklerinde Murphy, bu kayadan atlamıştı. Neredeyse kayayı ortasından bölen derin oyukta Leeda'nın annesi bir Barbie kaybetmişti. Birdie oturup çamurlu çimlere bakıyor, parmağındaki yüzüğü döndürüyordu.

Bir keresinde bir kiliseye gitmişti. Biri Meryem Ana'nın heykelinin ayakucuna koltuk değneklerini bırakmıştı. Hikâye o kişinin iyileşip uzun zamandır bağlı olduğu şeyden kurtulup yürümeye başladığı şeklinde gidiyordu. Birdie, yüzüğünü çıkartıp, ona düşünceli bir şekilde bakmaya başladı. Sonra onu oyuğun üstüne doğru tuttu ve bıraktı.

Burada kendinden bir parça bırakmak istiyordu. Belki bu yeterli olurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

* * *

Geri döndüğünde, kendi ağacının dibinde durup ona baktı. Merdivenlerden çıkıp, yatağını kaldırdı. Bir kucak dolusu kitabını alıp aşağı taşıdı.

Evi, usulca parçalara ayırıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Üç

"Sence bunu isterler mi ki?" diye sordu Murphy. Kapağında, kafasında bere ve elinde bir kucak kuru pasta olan Fransız adamın olduğu yemek kitabını tutuyordu. "Yani, bu 1960'tan kalma."

Leeda, kafasını kaldırıp ona baktı. Kilerin önünde çömelmiş duruyordu. Kendine ensesinden bağladığı bir eşarpla saç bandı yapmıştı. Yüzünde güneşten dolayı çiller çıkmıştı ama onların altında solgun bir yüz vardı. Uyumamış gibiydi. Leeda omzunu silkti.

Murphy, kitaba bir göz gezdirip içinde rafta olan diğer eşyaların da bulunduğu önündeki açık kutuya kitabı yerleştirdi. Yavaş yavaş Darlington'ların evini topluyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kaç tane olduklarını duyunca ne yaptılar peki?" diye sordu Murphy.

"Resepsiyondaki kadının dili tutuldu."

Leeda önceki gün hayvanları sığınağa götürmüştü. Şimdi ise midesine bir yumruk yemiş gibi görünüyordu. Murphy onu hiç böyle bitkin görmemişti. Ruh gibi hareket ediyordu.

Yukarıdan Birdie'nin takırtıları geliyordu. O da odasını topluyordu.

"Üzgünüm, Lee."

Leeda, ellerini dizlerinin üstüne koydu, soluklanıyordu. Ama hiç de soluk alıyor gibi görünmüyordu.

Murphy, son yemek kitabını da kutuya koyup, kutuyu kaldırdı. Kapının önüne taşıyıp verandaya attı ve sonra da ellerini silkti.

Gözü yola çarpmıştı. "Lanet olsun."

Yargıç Abbott, arabasını Leeda'nın arabasının yanında park etmiş, yatakhanelerin oraya doğru yürüyordu, köşeyi dönüp gözden kayboldu. Murphy eve girip girmemek arasında kalmıştı. Ama hazır yargıç başka bir yerdeyken şeftali ağaçlarının arasına kaçmayı tercih etmişti. Çimenleri geçip ağaçların arasında görülemeyecek kadar uzaklaştı.

Çömeldiği yerden etrafı çok az görüyordu. Yargıcın çimenliği geçip çekinerek ve kibarca evin kapısından kafasını uzattığını gördü. Bir dakika sonra Leeda göründü, elleri şortunun cebinde kafasını sallıyordu. Yargıç etrafına göz atıp yürümeye başladı. Murphy, bir de baktı ki yargıç ağaçların arasına, ona doğru geliyor. Murphy yüzüstü yere boylu bo-

yunca uzandı. Yargıç, onun solundaki ağaçların orada gözden kaybolmuştu. Murphy, elini yanağının altına koyup bir karıncanın çimin üstüne tırmanmasını izleyerek bekledi. Toz kokusu burnunu gıdıklamıştı. Yargıcın uzaktan gelen ayak seslerini duyuyordu. Sonra aniden yüzünün önüne parlak kahverengi makosen ayakkabı belirdi. Anladı ki uzaktaki ayak sesleri Walter'a aitmiş. Bu ayakkabılar Yargıç Abbott'ındı.

Murphy, eliyle yüzünü güneşten koruyarak başını kaldırıp baktı ve ayağa kalktı.

"Selam, Yargıç."

"Murphy."

"Ne oldu?" Ellerini cebine sokmuş, etrafına bakınıyordu. Yüzü taş gibi ifadesizdi.

"Bu gece benimle sinemaya gelir misin diye soracaktım. Belki de akşam yemeği yer, biraz konuşuruz."

"Hayır, teşekkürler." Yargıç Abbott'a ait her şey Murphy'yi sinir ediyordu: beklenti içinde ona bakışı, makosen ayakkabıları... Ona üçüncü sınıftaki öğretmenini hatırlatıyordu.

Yargıç gergin, mahcup ve son derece üzgün görünüyordu. "Seni aradım."

Murphy sadece dalgın dalgın yanındaki dalı çekiştiriyordu.

Yargıç Abbott ise fark edilecek derecede rahatsız duruyordu. "Ben... Ben sana bunu vermek istiyorum."

Murphy'nin eline küçük bir kutu verdi.

Murphy, kutuyu alıp ifadesiz bir şekilde cebine soktu. Eğer kırılmış ve ya ona kızgın olsaydı, kutuyu onun suratına fırlatırdı. Ama kızgın değildi. Daha çok onun için üzülüyor

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibiydi. "Tamam. Teşekkürler. Peki, görüşürüz."

"Murphy, seni hep istedim. Senin baban olmak istedim. Sen daha çok küçükken senin kızım olduğunu anladıktan sonra annenle konuştum. Ama tam o sıralar evleniyordum. Annen senin ikinci planda kalacak biri olmanı istemediğini söyledi ve sonra da test yaptırmaktan kaçındı. Ben de onun isteğine saygı duydum."

"Lütfen." Murphy kesik kesik hareketlerle elini kaldırdı. "Bilmek istemiyorum. Umrumda değil. Artık hepsi mazide kaldı."

"Yemin ediyorum, Murphy, sen hiçbir zaman benim için ikinci planda olmadın. Karım öldüğünde, yeter artık, dedim. Ama Jodee öyle düşünmüyordu..."

Murphy yürümeye başladı. Ağaçların arasından doğruca geçip eve girdi. Kapıyı arkasından kapadı.

"Balerinler."

"Ne?" Jodee McGowen mutfakta dikilmişti, dalgın görünüyordu. Murphy'nin tezgâhın üstüne bıraktığı balerinli küpelere baktı.

"İşte, balerinli küpeler. Yargıç bunları bana verdi."

"Murphy, kızgın olduğunu biliyorum. Ama Miller hepseni koruyup kolladı. Biliyorsun, ne zaman başın derde girse yanındaydı. Her zaman senin hayatının bir parçası olmak istedi ama ben hep karşı koydum. Sonra o evlendi, gerisini biliyorsun."

"Olan hiçbir şey için kızgın değilim."

"Peki o zaman sorun ne?"

Murphy'nin tezgâhın üstünde tuttuğu ellerine baktı, yumruklarını sıkmıştı. "Böyle biri olmak zorunda mıydı, Anne? O olmak zorunda mıydı?"

"Ne demeye çalışıyorsun? Neden o olmasın ki?

"O çok berbat biri! Makosen ayakkabı giyiyor. Sitede evi var. Kurnaz adamın teki, hem de sıradan, sıkıcı bir kurnaz."

Annesi şaşkınlık içinde kalmıştı. "Kurnaz mı?" Tek elini tezgâha yaslayıp gözlerini kıstı. Kelimeler duygulu bir şekilde genzinden çıkıyordu. "Seni bırakıp, kaçıp giden birini tercih ediyorsun. Öylesi, güvenilir birinden daha mı iyi olurdu ya da iyi niyetli birinden? Hatta senin yanında olmaya çalışan birinden... Demeye çalıştığın şey bu mu?"

Murphy artık hiçbir şey bilmiyordu. İçindeki her şey birbirine dolanmıştı.

"Murphy, sorumluluktan kaçmak dışında istediğin başka bir şey yok mu?

Ona, onu incitecek şekilde cevap vermek istemişti ama aklından geçen şeyler kulağa çok dramatik gelecekti. Özgürdü. Kimseye de borçlu değildi. "İstediğim her şeyi yapabilirim," dedi Murphy.

"Peki ya daha çok önem taşıyan diğer şeyler ne olacak?" diye sordu Jodee.

Murphy altdudağını ısırdı. Annesinin söyledikleri onu ikna etmemişti, kızgındı.

BELONGS TO KAMTES TEAM

"Diğerşeyleri istemiyorum," dedi Murphy. Küpeleri annesine verdi. "Onu da istemiyorum. Lütfen bunları ona geri verip bunu ona söyler misin?"

Annesi ona bakıyordu. Artık pes etmişti. Murphy bu bakışı iyi tanıyordu.

Bu ondan daha fazla beklentisi olan birinin bakışıydı.

BELONGS TO KANTUS TEAM

Otuz Dört

Darlington çiftlik evinin yıkılacağı gün o kadar kişinin oraya toplanması çok şaşırtıcıydı. Birdie'nin hiç görmediği insanlar bile vardı. Neden geldiklerine hiçbir anlam veremiyordu. Eşyalar için açıkarttırma cumartesi günü kurulacaktı; belki de insanlar bunu kendi gözleriyle görmek istemişlerdi. Ama yine de neden orada olduklarını söylemek zordu.

Sadece bir evdi. Sadece sıradan bir gün.

Buldozer hazırda bekliyordu. Walter, Poopie'nin elini tutmuştu. Leeda, Murphy ve Birdie'nin annesi Birdie'nin ar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kasında duruyordu; ama kimse ona dokunmuyordu. Kimse onun elini tutmaya yeltenmemişti. Tek başına kalmak ister gibi bir izlenim yaratmış olmalıydı.

Hepsi çimenlikte sarı şeridin arkasında duruyorlardı. Birdie inşaatçıyı son kez evden çıkarken ve çökmüş merdivenden inerken izledi. Gayet normal bir şekilde yürüyüp buldozerin yanında duran adam konuştu. Adam, başını kaldırıp şoföre baktı ve bir şeyler söyleyip başını salladı.

Birdie orada öylece durup bunu bir yetişkin gibi karşılamaya kararlıydı. Aslında yaptığı şeyi önceden düşünmemişti. Sadece yapmıştı. Makinist buldozerin anahtarına elini uzatınca, sarı şeridin altından fırlayıp eve doğru koşmaya başlamıştı.

İlk önce ön verandada yere uzanıp, insandan bir zırh yapmayı düşündü. Ama onun yerine güçlü bir dürtüyle evin içine koşup kapıyı çarptı. Yukarıya odasına çıktı. Camın yanındaki köşeye çömelip, kendine çektiği dizlerine sarıp sarmalayıp ağlamaya başladı.

Birdie beş yaşından beri ağlamıyormuş gibi ağlıyordu. Giden işçiler için, ölmüş köpeği Honey Babe için, evin altındaki oyuklar için ve Enrico için ağlıyordu. Aslında insanların hayatındaki önemli şeyleri kaybettikleri gerçeği için ağlıyordu.

Dışardaki insanların onun çok gülünç olduğunu düşün-

BELONGS TO KANTUS TEAM

düklerini biliyordu. Ama umursamıyordu. Ellerini odasının tahta döşemelerine koymuş hüngür hüngür ağlıyordu.

Başını dizlerinden kaldırdığında, Poopie'nin onun yanına çömeldiğini gördü. Arkasında annesi, Leeda ve Murphy duruyordu. Hiç de onun gülünç olduğunu düşünüyor gibi görünmüyorlardı.

"Avelita," diye fısıldadı Poopie. "Avelita, tamam. Geçti."

Birdie, Poopie'ye bakıp boynuna sarıldı ve daha da ağladı. Poopie ona ne gülüyor ne de onu neşelendirmeye çalışıyordu. Onu tamamen anlıyormuş gibi saçlarını okşuyordu; sanki her şeyi biliyormuş gibi.

"Evi başımıza yıkıp bizim hepimizi öldürecekler mi?" Poopie'nin omzuna gömülmüş, saçlarının arasından burnunu çekti.

"Kaptan gemisiyle batarmış," dedi annesi, Birdie'nin saçını okşamak için eğilirken. Birdie gözyaşlarının arasından güldü. Arkasına yaslanıp gözlerini ovuşturdu.

"Kendimi küçük bir çocuk gibi hissediyorum," dedi Birdie, yere gözlerini dikmiş, burnunu çekiyordu.

"Geçti, canım," dedi Poopie.

Leeda ve Murphy, Birdie'nin yanındaki duvara çömelip yaslandılar. Poopie ve Cynthia da diğer tarafa geçtiler.

Hepsi oturup karşılarındaki duvara baktılar. Hepsi kendi anılarını düşünüyorlardı ama aslında hepsi aynı şeyin etra-

BELONGS TO KAHTS TEAM

finda dönüp duruyordu.

"Nicorette'e ihtiyacım var," dedi Murphy. Leeda kahkahayı patlatmıştı. Birdie de gülüyordu.

Birbirlerini çekip kaldırıncaya kadar birkaç dakika daha geçmişti.

Teker teker evden çıktılar.

Birdie odasına bir kez daha bakmak için arkasını döndü. Şimdi nereye gittiğini bilmiyordu ama bunun bir uçurumdan atlamak gibi bir şey olduğunu hissediyordu. Hayatında ilk defa, onu neler beklediğini tahmin edemiyordu.

Arkasını dönüp diğerlerini takip etti.

Sonuç olarak, otuz iki kişi Darlington çiftlik evinin yerle bir oluşunu izledi. Birkaçı ağlamıştı. Bazıları bir çağın sona erdiğini düşünerek başlarını sallıyordu. Ama aslında gerçekten de bir çağ olduğundan haberleri yoktu. On beş dakika içinde yüz yıllık evin nasıl yerde moloz yığınına dönüştüğünü gördüler.

Sonrasında herkes öylece durmuştu. Şok geçirmiş yaratıklar gibi birbirlerine bakıyorlardı. Ama sonra kendi yaşantılarına dönmek için yavaş yavaş dağıldılar. Eğer yarın onlara, dün ne yaptın?" diye sorulursa yarısından çoğu hatırlamak için bir dakika düşünüp, "Evet bir evi yıkılırken iz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lemeye gittim," derdi.

Sadece birkaçı eve giderken bulutlardaki şekilleri gördüklerini söylerdi. Bulutlardaki şekiller belirsizdi; ya tarif edemiyorlardı onları ya da henüz görmediklerindendi.

BELONGS TO KAMTIS TEAM

Otuz Beş

Leeda römorkun açık kapısından içeri bakıp her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol etti. Mitzie ve Baron en geride kalanlardı. Baron boynunu uzatıp onun şortunu koklayıp hafifçe dişledi. Leeda kesin bir tavırla eliyle midillinin ağzını hafifçe ittirdi. Böylece şortunu çiğnenmekten kurtarmıştı. Sonra eğilip kokusunu içine çekti.

"Sana iyi bakacaklar," dedi. Hâlâ onun gözlerinin içine bakamıyordu ama. Römorkun kapılarını kapadıktan sonra dönüp eve girdi. Oturma odası eskisi gibi ve sessizdi; sadece sökülüp dışarı koyulmayı bekleyen birkaç kafes vardı. Ev çok boştu, hayvanlar gideli günler olsa bile ev sanki daha yeni boşaltılmış gibiydi. Ama mükemmel olmuştu.

Telesekreteri bir kez daha kontrol etti. Sadece Eric'ten

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kalan birkaç mesaj vardı, sonuncusunda dört gün içinde onu havaalanında görecek olduğunu söylüyordu. Cüzdanını almak için yukarı çıktı. Yatağın üstünde oturdu. Ev, yerin altına gömülmüş gibi sessizdi. Leeda hayatında böyle bir sessizlik yaşamamıştı. Hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Bunun son şansı olacağını düşünerek anneannesinden bir şey almak geldi aklına. Ayrılmadan önce son bir koleksiyon parçası almak istedi. Eugenie'nin şifoniyerinin üst çekmecesini açtı ve takılarını araştırdı. Küçük ve ucuz bir şey arıyordu, kendinden başkasına değerli gelmeyecek bir şeyler... Mücevher kutusunun birinin üstünde iki bölmesi vardı. Leeda önce üst gözü açtı. Kalakalmış, bir zarfa bakıyordu.

Başka bir mektuptu. Mektubu merakla inceledi. Neden diğerlerinden ayrı olduğunu merak ediyordu.

Mektubu sararmış zarftan çıkartıp açtı ve okumaya başladı.

Genie,

Seni daha fazla bekleyemiyorum.

Yarın akşama kadar senden haber alamazsam, bunu saklamak istediğini anlayacağım. Seni suçlamıyorum. Ancak sabaha gitmiş olacağım. Seninle aynı yerde kalabilmem artık çok zor.

Eğer seni bir daha göremezsem, senin için istediğim tek bir şey var: korkmaman. Her neyi ve kimi seviyorsan sev... Sana cesaret diliyorum.

♥ Y,

Senin Mandie Rae'n

BELONGS TO KAMTS TEAM

Leeda mektuba bakakalmıştı. Mandie Rae mi? Aklı yavaş yavaş gerçeği yerine oturtmaya çalışıyordu; sanki beyninin çarkları daha yavaş dönmeye başlamıştı. Bir kadındı. Anneannesi bir kadına âşıktı.

Leeda yutkundu. Birkaç dakika oturup öğrendiği şeyi sindirmeye çalıştı. Tekrar tekrar imzaya bakıyordu. Eugenie'nin mektubu diğerlerinden ayrı ve gizli tutmasının sebebi bu olmalıydı. Sevgilisinin adını tam olarak yazmaya cesareti vardı.

Leeda ürpererek öfkeli bir ah çekti. *Hiç sansları yoktu,* diye geçirdi içinden. Başı dönüyordu. Tek sebebi Eugenie'nin kim olduğu değil, herkes için bunu yaşayabilmek çok küçük bir şanstı. Ama Eugenie gibi mükemmel ve saygıdeğer biri için neredeyse imkânsızdı.

Sonra mektubu zarfına yerleştirdi. Cebinde mektubu kıvırmış yumruğunun içinde sıkıca tutuyordu.

Arabaya doğru yürürken üstüne bir ağırlık çökmüştü. Belki de bir yarısı, ona öğretilenlere rağmen, sonlarının başka türlü olmuş olmasını istiyordu. Ama onu ona çeken şey, aşklarının zorluğuydu. Anlamsızdı. Başka bir dünyada mutluluğu yakalayabilirlerdi. Ama anneannesinin yaşadığı bu dünyada, gerçek mutluluk ile Eugenie arasına yıkılamayacak, sağlam duvarlar örülmüştü.

Leeda, yağmurluğunu giyip çantalarını aldı ve ön kapıdan çıktı. Kapıyı kitlerken boğazında bir şeyin düğümlendiğini hissediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eşyalarını yolcu koltuğuna koyup şoför koltuğuna geçti. Kontağı çalıştırıp geri geri çıkmadan önce arkasını dönüp römorkun sağlam olup olmadığını kontrol etti. Leeda'nın çantasında su şişesine yer açmak için çıkartıp arabaya yerleştirdiği biblolar ön camın önünde duruyordu: Miss Piggy, yarım pastel boya ve birkaç ağaç kabuğu.

Saatte kırk kilometre hızla gidiyordu, haliyle anacaddeye çıkması bir ömür sürmüştü. Sonra Anjoca Yolu'na çıktı, ambarı geçip fuar yerine doğru ilerledi. Önünde birden renkli harflerle yazılmış tabela belirdi: AÇIK ARTIRMA BUGÜN!

Tabelayı milyonlarca kez görmüştü. Her cumartesi fuar alanında açıkartırma olurdu. Bugün, bildiği kadarıyla, meyve bahçesindeki şeyler satılacaktı. Ama hava yüzünden, yerler çamurlu olmalıydı. Çok zorlu ve kötü olacaktı, tıpkı olması gerektiği gibi.

Tabela artık arkasında kalmıştı; birden bomboş yola çıkmıştı, iki tarafı da ağaçlarla kaplıydı.

Ama aklı geride kalmıştı. Tekrar tekrar tabelayı düşünüyordu. İleride sağda insanların kullanılmış tekerliklerini, araç gereçlerini ve bütün çöplerin bıraktıkları kasaba çöplüğü vardı.

Leeda birdenbire arkasında takılı olan römorku unutarak, çöplüğe keskin ve ani bir dönüş yaptı. Sonra olduğu yerden arkasına dönüp römork hâlâ bağlı mı diye kontrol etti.

Bir an, durup nefes nefese sileceklere baktı, boğazındaki

BELONGS TO KANTOS TEAM

düğüm gittikçe büyümüştü. Gözünden yaşlar akmaya başlamıştı. Sonra gözlerini silip burnunu çekip kendini toparladı. Sonra geniş bir U dönüşü yapıp geldiği yola geri çıktı. Bütün gücüyle gaza basıyordu. Hızlandıkça yüzündeki engellenemez gülümseme de büyüyordu, kalbi saf, katıksız bir korkuyla atıyordu.

Başka bir yerde olması gerektiğini şimdi fark etmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ölmeden bir yıl önce, Eugenie Cawley-Smith verandasında oturmuş, bir kutu mektubu okuyor, okurken de ağlıyordu. Bir komşu durup ona niçin ağladığını sorduğunda ise adamın bacağına bastonuyla vurmuştu. Sonra içeri girip sırrını ait olduğu yere geri bırakmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Altı

Murphy bir adrese baktı bir de eve. Babasını tanımış olduğu onca yıla rağmen nerede yaşadığını hiç bilmiyordu.

Birbirine benzer evlerle dolu bir sitede oturuyordu. İki katlı, duvarları yeşil kaplamaydı ve küçük kare biçiminde bir bahçesi vardı. Hiç bir karakteristik özellik göstermiyordu. En azından karavanın kendine has eskimiş romantizmi vardı. Murphy iç çekti, birkaç kez ayağını kaldırıma hafifçe vurup oyalanarak geri dönmeyi düşündü. Ama en sonunda kapıya doğru yürüdü. Sineklik kapalıydı ama asıl kapı ağustos sonu havasına, caddesinin aşağısında oynayan çocukların seslerine ve uzaktan gelen kaz seslerine açılmıştı. Murphy kapıdan

BELONGSTO KAKTUS TEAM

evin içindeki karanlığı gözetledi. İçeride bir yerde televizyon açıktı. Zile bir baktı, sonra da siyah metal kapı koluna. Ani bir istekle kilidin düğmesine basıp kapıyı açtı.

Oturma odasından gelen sesi takip ederek bej koltukta oturan babasının yanına gitti. Onu görünce hareketlenmişti.

"Selam." Daha babası ayağa kalkmadan, Murphy onun yanına atmıştı kendini. "Ne izliyorsun?"

Yargıcın kendini toparlaması bir dakikasını almıştı. Sonra yanıtladı. "*Matlock*'ın tekrarını." Arkasına yaslanmış Murphy'ye gözucuyla bakıyordu. Murphy ise gözlerini televizyona dikmişti. Sonunda o da televizyona döndü. Murphy, oturduğu yerden boş yemek odasını görebiliyordu. Mutfaktaki ışık açıktı, masanın üstünde büyük ihtimalle işiyle ilgili bir sürü kâğıt vardı. Yargıcı hiç böyle yalnız hayal etmemişti. Ama evindeki sessizliğini tahmin ediyordu.

Yargıç yanında duran sehpadaki cips paketini alıp Murphy'ye uzattı. Murphy içinden birkaç tane aldıktan sonra Murphy canı istediği zaman alabilsin diye paketi aralarına koydu. Kibar ve içten gelen bir hareketti.

Filmin yarısına doğru, Murphy'nin uykusu gelmişti. Başını babasının omzuna yasladı. Hem biraz tuhaf hem de hoş bir histi.

"Sana ahmak dediğim için üzgünüm," dedi Murphy.

"Sorun değil," diye yanıtladı yargıç.

"Gerçi ancak bir ahmak *Matlock* izler."

Babası gülmüştü. Murphy'ye onun bir yargıç olduğunu hatırlatan şapşal, hafif ve kontrollü bir gülüşü vardı. Büyük

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ihtimalle sevdiklerinin yanındayken bile koruması gereken bir ünü olduğunu düşünüyordu.

Hiç vahşi ya da özgür hissettirmiyordu. Ama gerçek hissettiriyordu.

Belki bazen, gerçek olması yeterliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Yedi

Birdie bahçede dolanıp seçtiği bitkileri kökünden koparıp saksılara yerleştiriyordu. Boş meyve bahçesinden gelen sesler çok tuhaftı. Belki her zaman ağustos ayında her taraf işçilerle dolu olurdu diye farklı gelmişti ya da artık ev olmadığı için sesler farklı şekilde yankılanıyordu hatta yankılanmıyordu bile. Belki de bu bir daha hiç kimsenin buraya geri dönmeyeceğinin sesiydi.

Yola giren bir arabanın sesi Birdie'nin dikkati çekmişti. Bir bakışta gelenin Leeda olduğunu anladı. Birdie tırmanıp onun yanına doğru yürürken ona el sallıyordu.

Leeda, elleri ceplerine koymuş, başıyla Birdie'nin elindeki çiçekleri göstererek, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Bunları Florida'ya götüreceğiz. Okula dönmeden önce Poopie ve babamla gideceğim." Florida'da kendilerine bir ev buluncaya kadar geçici olarak bir kiralık ev tutmuşlardı. Ev tam okyanusun kıyısındaydı. Birdie sabah okyanusa karşı uyanmanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordu. Leeda bahçeye göz gezdirdi. Gözü ilerideki şeftali ağaçlarına takılmıştı. "Peki onlara ne olacak?"

"Sanırım, diğer bitkilerle birlikte büyüyüp gidecekler." Birdie bahçe eldivenlerini çıkartıp, alnını sildi. Leeda gözlerini tıpkı Birdie gibi, bir zamanlar evin olduğu yerden ayıramıyordu. İkisi de artık evin orada olmadığını akıllarına kazımak ister gibiydi.

"Bird, sana sormam gereken bir şey var." Leeda, nektarin ağacının altındaki banka oturdu. Birdie de merakla onun yanına geçti.

"New York'a geri dönmemeye karar verdim."

"Nasıl yani?"

"Ailem öfkeden çıldıracak. Murphy de kızabilir. Ama geri dönmek bana yaramayacak."

"Ne yapmayı düşünüyorsun ki?"

"Burada kalacağım. Veterinerlik okuluna gideceğim. İnternet üzerinden çalışırım, sonra haftada bir Atlanta'da kursa giderim."

Birdie, şaşkınlığını ve kafasının karıştığını saklayamıyordu. En sonunda ona gülümsese de garipsemiş ve afallamıştı. "Tanrım, herkes kim bilir ne diyecek?" Veterinerlikte çok para olmadığını biliyordu. İnsanların Leeda'dan bekle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meyeceği bir şey olduğu kesindi. Leeda üst düzeyde biri olmak için yaratılmıştı. İnsanların gözü önünde, herkesin hayranlık içinde ona baktığı bir konumda olması gerekiyordu. Leeda, nektarin ağacından bir yaprak kopardı ve yaprağı damarlarının hizasından koparmaya başladı. "Fark etmez." Leeda, Birdie'ye döndü. "Bird, bir şey yapmak istiyorum; ama senin de onayın gerekiyor."

"Ne?"

"Hayvanlara bakım sağlamak istiyorum. Barınak gibi bir şey açmak." Leeda, elindeki yaprağı fırlatıp Birdie'ye döndü, ellerini birbirine birleştirmiş, bankın sırtında tutuyordu. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum; sanki on bir yaşındayım. Sanki tek boynuzlu bir ata binmeyi, gökkuşağı gibi boyanmış bir odamın olmasını ve evsiz bütün hayvanlara sahip çıkmayı istemek gibi bir şey. Ama istediğim şey gerçekten bu. Azıcık da olsa yardımcı olmak istiyorum."

"Bence harika bir fikir," dedi Birdie. Onu tam olarak anlamasa da Leeda'ya güveniyordu. Leeda hiçbir şeye önceden ölçüp biçmeden atlamazdı. Aslında Birdie onu, her şeye atlama döneminde görüp görmediğinden emin değildi.

"Bird, meyve bahçesini ben aldım."

Birdie'nin nefesi kesilmişti. Leeda doğrudan konuya girmişti.

"Baban teklifimi kabul etti. Ama..." Leeda burada biraz gerilmişti, başka bir nektarin yaprağı kopartıp öfkeli bir şekilde parçalara bölmüştü. "Ama, artık sana ait olmasa da burası senin yerin, biliyorum. Senin yerini işgal eden kişi olmak

BELONGS TO KÂNTİS TEAM

istemem. Eğer istemezsen, sana çok tuhaf geliyorsa, kesinlikle seni anlarım..."

Birdie, durması için Leeda'nın kolunu tuttu.

"Burası senin," dedi Birdie. Kelimeler aklına geldiği gibi ağzından çıkıyordu. "İzin veriyorum," demek istememişti. "Almalısın," demek istememişti.

Yıllar önce, Poopie Pedreza kaderin bir oyunuyla meyve bahçesine gelmişti. Birdie yine öyle olmasını, hayatın kendiliğinden burayı bir başkasına vermesi gerektiğini düşünüyordu.

Ama şimdi, "Burası senin," derken aslında bir gerçeği vurguluyordu.

Herkes başka yerlere bakarken meyve bahçesi kendini Leeda'nın ellerinde bulmuştu.

Planın biraz gerisinde kalmışlardı. Her şey paketlenmeden akşam olmuştu bile. Leeda, ailesiyle görüşmek için evine gitmişti. Yüzünde ise tam bir korku ifadesi vardı.

Günbatımı her zaman olduğu gibi belki de meyve bahçesinin en güzel zamanlarıydı. Meyve bahçesinin güneşin parlaklığını süzüp kendi içinde dinginliğe çevirişi yatakhane binalarında, çimenlerin havayla birleştiği çizgide, şeftali ağaçlarının siluetinde, uzaktan havlayan köpeklerde ve arı vızıltılarında beliriyordu.

Birdie, evin altında olan derin mağaraya son kez bakmak için geri döndü. Birkaç tane taşı etrafa tekmeledi. Hâlâ kiraladıkları çöp kamyonu ile taşınması bekleyen bir yığın

çöp vardı. Atmak için çıkardıkları bir sürü kitap ve Birdie'nin hiç açmadığı kutular vardı. Birden daha fazla karıştırmamış olduğu için üzüntü duydu. Zamanı dolmuştu artık.

Ani bir istekle, şöyle bir bakmak için kutuları yokladı. Eski ayakkabılar vardı. Yüzyıllık ip yumakları duruyordu. İki kutu çivi vardı. İçinde ilginç şeyler olan tek kutu, karton bir ayakkabı kutusuydu. İçinde iyice solmuş Komboçya'dan Paris'ten ve Japonya'dan atılan posta kartları vardı. Birdie ,onlara küçük birer hazinelermiş gibi göz gezdiriyordu. Kartlar, macerayı, güzelliği, bilinmeyeni ve beklenmeyeni vaat ediyordu ona.

Birdie hepsinin arkasını çevirip baktı. Hiçbirinde not yoktu; sadece meyve bahçesinin adresi, pul vardı. İsim belirtilmemişti ama her kartın arkasında silinmiş mavi mürekkeple çizilmiş minicik kalp vardı.

Birdie saklamak için kartlardan birini aldı. Gerisini kutuya geri koydu ve diğerleri kalıntılarla birlikte kalmıştı.

Birkaç yarasa uyanmış havada oradan oraya zikzaklar çizerek uçuyor sinekleri yakalıyordu. Ateşböcekleri ise yaprakların arasındaki gölgede yanıp sönüyordu, bir kısmı ise hemen yerin üstünde çimenlerin arasındaki karanlık boşlukta süzülüyordu. Majestic arabada, patilerini camdan sarkıtmış duruyordu. Toplanmamış son şeftaliler, şeftali yapraklarının yeşili arasında kara noktalar halindeydi. Tayfın gözden kaybolan son rengi, en uzun süre görüleni ve yeni başlangıcın rengiydi.

Animasyon filminin son sahnesi gibiydi. Gitmeden ön-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ce, Birdie'nin çocukluğunun geçtiği bu evde sevdiği her şey gözünün önünde belirmişti.

Arkasından, babası arabayı çalıştırırken, arabanın yeni hayata uğuldaması duyulmuştu. Birdie gitme zamanının geldiğini anladı; sadece saniyelerinin kaldığının farkındaydı.

Gülümsedi. İçinden, "hoşça kal" dedi. "Teşekkürler" dedi, teşekkür edilebilecek her ne ve kim varsa hepsine.

Arabaya koşup bindi. İlerliyordu.

Oradan uzaklaşıyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Sekiz

Rex Taggart, Murphy onu bulduğunda, Homewoot Suites'in otoparkında eşyalarını arabasına yerleştiriyordu.

"Gidiyorsun demek."

Rex ona döndü.

"Evet."

"Ben gitmeden hemen önce." "Evet."

"Çok iyi zamanlama."

Rex bir şey demedi.

Murphy arabaya yaslanıp ona baktı. "Bu arada, babama yumruk attığın için teşekkür ederim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, aslında birisinin kızını çıplak gördüğünde tam tersi olur ama."

Murphy sırıttı. "Yargıç Abbott yumruklaşmalardan pek hoşlanmıyor sanırım. Sana el kaldıracağını sanmıyorum. Ancak seni mahkemeye çağırır."

Rex kıs kıs güldü.

"Rex?" Murphy ona bakıyordu. "Bunu neden yaptın?"

Rex düşünceliydi. "Birdenbire gelip senin hayatını altüst etmesi ki bu zamana kadar o olmadan gelmişken, pek doğru gelmedi. Çok bencilce duruyordu. Belki yanılıyorum. Annen sürekli her şeyde benim fikrimi sordu, umarım ona çok kızgın değilsindir, Ufaklık. Onun için de çok zor bir karar oldu. Bilmiyorum, belki de uzak durmalıydım."

Murphy, parmaklarını incelemeye başladı. Rex onu, bazen onun kendini bildiği kadar biliyordu. Belki de o yüzden onun hakkındaki şeylerde objektif olamıyordu. Onu son eşyasını da yerleştirip kapıyı kapatırken izledi. Sonra Murphy'ye dönmüştü.

"Tekrar veda zamanı, ha?" dedi Murphy. Acıtsa bile gülüyordu.

"Evet."

"Rex..." Eski arabanın üstünde kabarıp parçalanmış boya parçasını aldı. Sonra yine göz gözeydiler. "Sağ ol."

"Evet. Sorun değil."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rex gitmeye hazır gibi kıpırdandı. Murphy devam ediyordu.

"Bir de söylemek istediğim bir şey var. Ben hiç vazgeçmedim. Yani... seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Sana yazmamamın sebebi bu değil. Tam tersiydi. Yani, yazmadım, çünkü vazgeçmedim." Manasızca konuşsa da Rex sakin bir şekilde onu anlıyordu.

"Biliyorum, Murphy."

"Ama dinle." Murphy dudağını ısırdı. "Arkadaş olabilir miyiz? Arkadaş olmamızı istiyorum. Birbirimizi kaybetmeyelim. Bilirsin işte uzun, sıkıcı, güven dolu arkadaşlardan olabilir miyiz? Yani, belki bazen, yine bir şeyleri berbat ettiğimde ya da anlatacak komik bir şey olduğunda seni ararım. Belki de sadece senin anlayabileceğin türden şeyleri söylemek istediğimde ararım, olur mu?"

Çıngırdatarak cebinden anahtarını çıkardı. Yandan yandan ona gülümsüyordu. "Murphy, yanındayım."

Ona bir şey bekliyormuş gibi baktı ama en sonunda anahtarlarını tekrar çıngırdatarak kapıyı açtı, arabasına bindi.

Murphy geride durmuş, başparmağı cebinde diğer dört parmağı dışarıda ona el sallıyordu.

Rex ona başını salladı. Sonrada yola bakmaya koyuldu.

Tam uzaklaşırken, tek elini camdan çıkarmıştı.

Murphy onu tekleme sesleriyle yoldan uzaklaşırken iz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ledi. Onu kaybedişini hissediyordu.

Öyle bir acı duyuyordu ki mektup yazmak geldi içinden.

Belki yazardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Dokuz

Eylül ayının ilk günlerinde Leeda, kendini her hayvandan ikişer ikişer toplayan Nuh gibi hissetmişti. Yapılması gereken bir sürü kafes vardı. Kendini hayvanları bir çeşit selden kaçırtıyormuş gibi hissediyordu.

Yeni yapılmış bir ağıl vardı. Onu yapması için birini tutmuştu. Yatakhaneler vardı. Kışın kullanılması için içlerine yalıtım yaptırıyordu. Erkekler yatakhanesi ise kafeslere bölünmüştü. Kendine bir ev yaptırır yaptırmaz kadınlar yatakhanesini de bölecekti. Ama her şey gibi o da çok zaman alacak gibi duruyordu. Geçen gün yerel gazetede Leeda hakkında bir makale çıkmıştı. Zaten Leeda'nın daha önceden de yerel gazetede çıktığı zamanlar olmuştu. Ancak içinde "parlak", "çekici", "po-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

püler", "mükemmel" kelimelerinin yer almadığı ilk makaleydi. Onun ne olduğuyla ilgili değil de neler yaptığına odaklanmıştı. Başlık ise Murphy'yi telefonda gülmekten yerlere yatırmıştı: *Yöre Kızı Hayvanseverlik Yapıyor*.

"*Yardımseverlik* yerine *hayvanseverlik* mi yazmışlar?" diye sordu Murphy. "Tanrım, tipik Bridgewater haberi!"

Onun ilgisini çeken her şeyi yazıya dökebilmek için gazetecilik okumaya karar veren Birdie, İnternet'te yayınlanan makalede üç yazım hatası bulmuştu.

Leeda oturup mektup yazıncaya kadar epey bir süre geçmişti. Tam zaman bulduğu sırada, neler söylemesi gerektiğini toparlaması da neredeyse bir o kadar zaman daha almıştı.

Sevgili Anne,

Şimdi bana çok kızgın olduğunu biliyorum. Anneannemin parasını ziyan ettiğimi düşündüğünü biliyorum. Benim için başka şeyler istediğini de biliyorum; daha büyük ve daha önemli şeyler. Sanıyorum ve umuyorum ki zamanla yaptığım şeyler hakkındaki fikrin değişecek. Şimdi sana düşündüklerinin tam tersini kanıtlayacak şeyler gösteremem ama zaman gösterecektir.

Anneannemi ailemizi, kasabamızı ve diğer şeyleri düşündüğüm kadar çok düşünüyorum. Bana güleceksin ama bence Anneannem midillileri bana evi karıştırayım diye bırakmış olabilir. Belki orada bir hayat olmasını istiyordu. Biliyorum ucu çok açık bir şey, benim bütün hayvanları içeri sokacağımı nerden bilebilirdi ki? Ama inanarak söylüyorum

ki eğer Anneannem'in gerçekten kendi –doğru– yolu varsa bunu bulmak için bazen işlerin karışmasına izin verilmesi gerektiğidir. Benim için de böyle olmasını istemiştir, diye düşünmek istiyorum: karmaşıklık yaratmak.

Biliyorum çılgınlık ama bazen burada yatakhanenin verandasında oturup aslında onun sahip olması gereken bir yeri almışım gibi hissediyorum. Onun gerçekleştiremediği bir şeyi onun adına ben gerçekleştirmişim gibi. Biliyorum senin için hiçbir anlamı yok. Aslında dürüst olmak gerekirse yaptığım birçok şeyi kendim için yapıyorum. Ama etrafıma bakınca aynı zamanda bir şeyleri düzelttiğimi hissediyorum. Çok geç kalmamışım gibi hissediyorum. Kendimi cesur hissediyorum.

Umarım bana uğrayıp beni daha sık ziyaret edersin. Sonra belki her şeyi benim gördüğüm açıdan görebilirsin. Sonunda nerede olduğumu biliyorum. Yuvada olmak çok güzel.

Seni seviyorum.
Sevgiler, Leeda

Leeda mektubu zarfa koydu, adresi yazdı. Bir iç çekmişti.

Murphy ve Birdie'nin gidişiyle, Bridgewater biraz boş görünüyordu. Leeda'nın birlikte güleceği, başına bela açacağı ya da yüzmeye gideceği kimsesi yoktu. Ama hâlâ en iyi arkadaşlarına güvendiği gibi, güvenebileceği başka birilerini bulabileceğine inanıyordu. O da biraz zaman alacaktı belki.

BELONGS TO KANTUS TEAM

Ekimde, pekancevizlerini topladı. Merdivende oturup son bahar güneşinin batışını izledi. Poopie'yi arayıp doğayla ilgili her çeşit soruyu soruyordu. Daha sonraları, annesi her çarşamba akşamı yemeğe gelmeye başladı. Eric'le ise meyve bahçesini aldığı hafta ayrılmıştı. Cumaları, veterinerlik okulunda tanıştığı bir çocukla görüşüyordu.

Bir gece Leeda, yatakhanenin önündeki bankta elinde bir biberon ve kucağında bir haftalık yavru kediyle otururken yola bir arabanın yanaştığını duydu.

Önce onu tanıyabilmek için gözlerini dikip dikkatlice baktı. Gelen kişinin saçı sakalı birbirine girmiş, üstünde üzerinde delikleri olan bir kazak vardı. Leeda'nın istemediği ne kadar çok şey varsa hepsi onun üstünde toplanmıştı. Ama yine de kalbinin yerinden fırlayacak gibi atmasını engelleyememişti. Verandaya gelmiş, dimdik duruyordu. Biraz mesafeli biraz özlem dolu Leeda'ya sarıldı.

"Alaska nasıldı?" diye sordu Leeda.

"İyiydi. Galiba, gittikçe eriyor. Sen nasılsın?"

"İyiyim." Oturması için yer açıp bankı işaret etti, birlikte oturdular. Leeda, yavru kediyi içinde havlu ve ısıtma yastığı olan bir kutuya yerleştirdi. Sonra, "Burayı satın aldım," dedi Leeda.

"Biliyorum. İnternet'te okudum."

Leeda altdudağını ısırdı, kendini bir garip hissetmişti, ne diyeceğini bilemiyordu.

"Yardımcı arıyor musun?" diye sordu, kaşlarını çatmış, gergin bir o kadar da ciddiydi.

Leeda, onun ellerine bakıyordu. Aklından bir sürü dü-

şünce geçiyordu en sonunda uzandı ve ellerini tuttu.

Grey, onun parmaklarını sımsıkı sarmış, derin bir nefes vermişti. Halbuki Leeda onun soluğunu tuttuğunu fark etmemişti bile. Sonra başını Grey'in omzuna yasladı. Leeda'nın alnına bir öpücük kondurmuştu.

Leeda geri çekildi. Onun elini tuttu ve ellerini kendi yüzünde dolaştırdı.

Bazı şeyler düşündüğünden de kolaydı. İşte Leeda, gerçekten ve ilk defa, âşık olduğu zaman tam olarak böyle hissetmişti. Sanki aslında hayat hiçbir zaman çok zor olmamış gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonsöz

Bridgewater, New York ve Florida'ya gitmek için çeşit çeşit yol vardı. Otobüsle, uçakla, trenle veya arabayla gidilebilirdi. Sadece benzin için para biriktirmek biraz zaman alıyordu. Murphy, Leeda ve Birdie'nin tekrar meyve bahçesinde bir araya gelmesi yıllar önceydi. O zamana kadar hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Mezun oldukları yıl, Murphy ve Rex gerçekten arkadaş olamadıklarını anladılar ve asla da olmamışlardı. Anlaşıp Chicago'da buluştular. Böylece Murphy, büyük şehir aşkını yaşayabiliyor, Rex de doğal çevreye yakın olabiliyordu. Hem de kışları birlikte yaşadıkları küçük apartman dairesi içinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birlikte üşüyebiliyorlardı. Sonraki yıl Bridgewater'da evlendiler. Çok cinsiyetçi bir yaklaşımı olsa bile Murphy, babasından istenmesine izin verdi. Bay Taggart onları Holy Redeemer Kilisesi'nde evlenmeleri için zorlamıştı. Murphy de davetiye göndermemeleri için onları zorlamıştı. En sonunda küçük el ilanlarından dağıtmışlardı. Nikâha gelenlerden üç kişi, bir zamanlar Murphy'nin öpüştüğü kişilerdendi.

Bir keresinde Birdie, *Masumiyet Yaşı* adında bir kitap okumuştu. Kitabı Enrico tavsiye etmişti. Kitabın sonunda, ana karakterlerden biri, en çok sevdiği şeyi terk ediyordu. Çünkü onu terk etmek demek, en güzel ve doğru şekilde onu saklayabilmek demekti. Birdie ölesiye ev özlemi çektiği zamanlarda hep bunu hatırlamaya çalışıyordu. Ama zaman geçtikçe bunu hatırlamasına gerek kalmamıştı. Eskiden meyve bahçesi vardı, şimdi ise hayatı o bahçe gibi rengârenkti; heyecan verici tecrübelerle doluydu ve içinde en az o şeftaliler, o beyaz çamur kadar anlamlı şeyler vardı. Aralarında bir tek Birdie belli bir zaman ve mekâna göre yaşayamıyordu. Leeda'ya, Murphy'ye ve ailesine, yanına Brezilya, Hindistan ve İsviçre gezi yazılarını da ekleyip anlaşılması zor mektuplar yolluyordu. Yakında eve geleceğine dair sözler veriyordu. Ama ev aslında zaten Birdie'nin sırtında taşıdığı bir şeye dönüşmüştü. Sonunda Poopie'nin Bridgewater'a geldiğinde neler hissettiğini anlamıştı. Sana tamamen yabancı bir yerin

BELONGS TO KAATIES TEAM

üstünde yüzen bulutlardaki şekilleri görmek ve kalmak için bir sebep bulmanın ne demek olduğunu anlamıştı.

Leeda'nın barınağını işlettiği üç yılın ardından, Grey, Atlanta'ya malzeme almaya gittiği sırada, iki genç arkadaş yoldan yürüye yürüye iş için barınağa gelmişti. Verandada terk edilmiş yavru köpekler gibi duruyorlardı. Leeda hemen onları işe almıştı. Meyve bahçesini bozulmuş gitmiş bir yer olarak görmüyorlardı. Yüzmenin yanında yapılacak yeni şeyler de bulmuşlardı. Geç saatlere kadar oturuyorlardı. Yerleşmişler, ağaçlar gibi zamanla oranın bir parçası olmuşlardı.

Grey bir tabela yapıp şakasına kapının yanına monte etmişti. Ama Leeda onu kaldırmamıştı. "Leeda'nın Kayıp Ruhlar Evi" yazıyordu tabelada. Tabelanın altına Leeda, Birdie' nin verdiği çerçevelenmiş bir fotoğrafı asmıştı. İki Meksikalı kadının ve on altı yaşında bir Amerikalı kızın fotoğrafıydı: biri vahşi ve öfkeli görünüyordu; biri gözlerini kaldırmış utangaç ve mazlum şekilde yukarı bakıyordu, diğeri ise ötekilerden ayrı durmuş, zayıf ve mükemmel görünüyordu; aynı zamanda uzaklarda ve hayalet gibiydi.

Kimse budayıp ilgilenmediği için, şeftali ağaçları yavaş yavaş ölmüş, kuru odunlara dönmüştü. Arada sırada ürün verdikleri oluyordu. Aralara serpilmiş tek tük ağaç kurtulmayı başarıp, Leeda'nın başka hiçbir yerde bulamayacağı olgunlaşmış, lezzetli şeftaliler veriyordu. En son meyve bahçesinde hep bir-

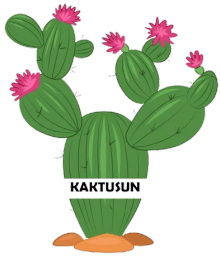
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

likte oldukları zaman, Birdie sadece kurumaya yüz tutmuş bir tane meyve çiçeğine rastlamıştı. Onu koparıp saçına takmıştı.

Asıl önemli olan şey hâlâ oradaydı. Hepsi aynı şeyi hissediyordu ve bu hepsini şaşırtıyordu. Bu duygu asla kaybolmayacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Teşekkürler

Sara Shandler, Zareen Jaffery, Nora Pelizzari, Kristin Marang ve Elise Howard'a sonsuz minnettarlıklarımı sunuyorum. Bana kitabımı yazmak için yer sağladığı ve de atlarla vakit geçirme fırsatı verdiği için Batı Virginia, High View, Camp Tall Timbers'taki Glenn Smith'e çok teşekkürler. Harper's Ferry'deki Cause for Paws Hayvan Barınağı'nın Barbara Birney'e benimle zamanını ve bilgisini paylaştığı için sevgi ve saygılarımı sunuyorum. Cause for Paws için bağış yapmak isteyenler, P.O. Box 271, Harper's Ferry, WV, 25425 adresine gönderebilir.

Son olarak her zamanki gibi arkadaşlarıma ve aileme sonsuz teşekkürler...

BELONGS TO KAKTUS TEAM